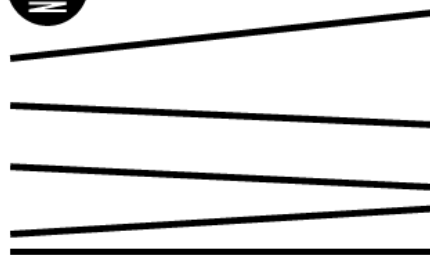

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.

Titel | Title:

Poesier

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1836-1838

Fysiske størrelse | Physical extent:

2 bd.

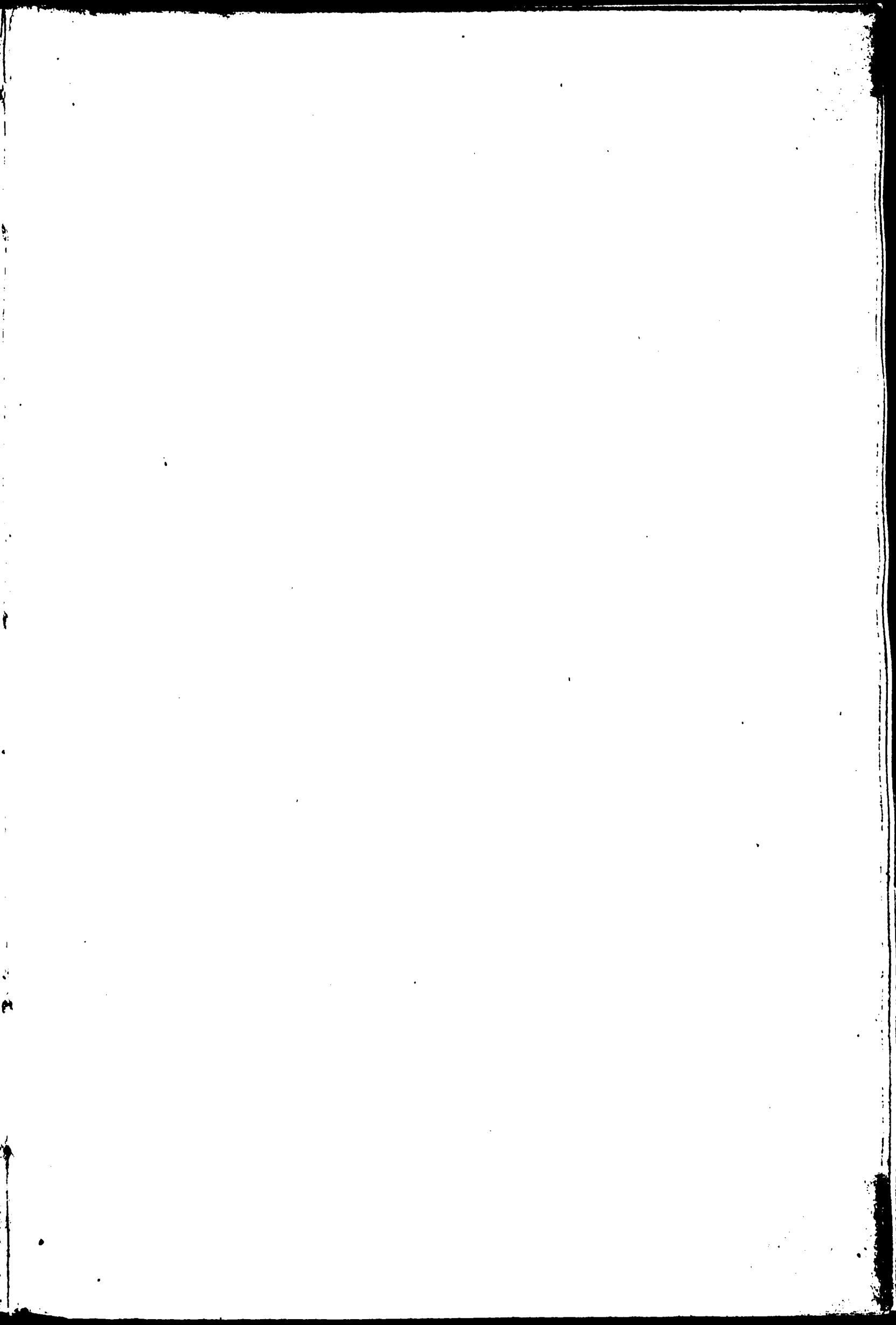
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Wesier

af

Fr. Paludan-Müller.

Første Deel:

Eventyr i Skoven. Alf og Rose.

København.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1836.

Fortale.

Det jeg sender disse Poesier ud i den danske Læseverden, hvor jeg anbefaler dem til mine Landsmænds Velvillie, kan jeg ikke tilbageholde et Ønske, som hidtilgjorte Erfaringer give mig Anledning til, det nemlig: at det ikke maatte falde Noget ind, ved at oversføre disse Arbejder i et fremmet Sprog, at berøve dem den Grund, hvori de ere fremværende og med hvilken de paa det Næieste ere forbundne.

Uagtet det kunde synes uvirksomt, at fremsætte et saadant Ønske — thi hvo garanterer Opfyldelsen? — har jeg dog troet, at burde yttre mig om denne Sag, med Hensyn til de af mine Skrifter, der hidtil ere oversatte, og det saameget mere, som to af disse Oversættelser ere udkomne her i Kjøbenhavn, og man deraf kunde formode, at jeg selv havde havt Andeel i, og Indflydelse paa Udførelsen af Samme. Dette benægter jeg nu aldeles. Tværtimod! Det har just været med stor Ulyst jeg hvergang har erfaret, at Sligt var iværk, og selv betræffende v. Gählers, i flere Henseender rosværdige, tydske Bearbejdelse af Amor og Psyche, kan jeg ikke undertrykke det Ønske, at Oversætteren maatte have anvendt sin Flid og sit Talent paa et andet Værk, hvis Form lagde færre Hindringer iveien for en aldeles tilfredsstillende Udførelse.

IV

Da her ikke er Stedet til at fremsætte Regler for Oversættere af poetiske Digterværker — thi Hensigten med disse Parblade er ikke at belære; gaaer jeg nu over til forteligen at omtale de af mine Arbeider, der have haft den Skjæbne — Lykke vil jeg ikke kalde det — at falde i Oversætters Hænder, og skulde man muligen finde et eller andet Udtryk for skarpt, maa man betænke, at hvis det overhovedet var Umagen værd, at ærgre sig over Noget i denne Verden, saa kunde vel en Forfatter have Anledning dertil, naar han seer det Arbeide, der under Udførelsen var Gjenstand for hans Glid og Kjærlighed, atter at fremstaae — ikke som en Phoenix af Asken; men forhutlet, forqvaklet, og i alle Maader defigureret under en smagløs og ubehændig Oversætters Haand.

Den Oversættelse, der for et Par Aar siden i Kiel udkom af min Dandsferinde, er af en Anonym, og i Tilfælde af, at samme Anonym paa Bogens Titelblad havde udstrakt Anonymiteten ogsaa til Autor, skulde jeg aldeles ikke have omtalt dette Arbeide; thi det Hele kunde da have gaaet og gjeldt for hans eget anonyme og originale Måsværk: nu* derimod tvinger en Art af Nødværge mig dertil, som jeg troer at skulde ikke blot mig selv, men ogsaa de Læsere, der have skjenket det originale Arbeide deres Bifald. Skulde nemlig en saadan Læser ved Synet af den tidske Bearbejdelse finde, at hans forhen havde Nydelse af den danske Digtning blev ham selv uforklarlig, da er jeg fuldkommen enig med ham heri; thi isandhed! hvis det er mu-

* At det først skeer nu, og her i denne Fortale, har ene sin Grund deri, at jeg vilde oppebie de Bearbejdelser af Amor og Psyche, som da vare i værk, for paa eengang at kunne omtale disse Arbeider under eet for mit Publicum.

ligt ved Omstøbning og Omkalfatring at forqvæle en Bog, saa er det skeet her. Ikke nok, at Sproget er maadeligt og aldeles blottet for individuel Farve — noget høist Væsentligt ved et Digt; men hele Sætninger ere, efter vilkaarlig Godtbe-
findende, udeladte eller indflettede, omskrevne eller hensatte i deres Tørhed, uden det poetiske Gevandt. Ja — hvad mere er — hele Partier (og det især af de reflecterende) ere saa aldeles misforstaaede, at Oversættelsen paa flere Steder siger det aldeles Modsatte af Originalen. Dette er ingen Overdri-
velse; jeg har ved nøiagtig Sammenligning overbevist mig selv derom. — Hvor kan det overhovedet falde nogen sandhedskjær-
lig Mand ind, at oversætte en Bog, som den Ovennævnte, hvor Tankens Indklædning, der atter beroer paa Sprogets Eien-
dommelighed eller tidt paa en uesterlignelig Vending i Stilen, ofte bestemmer, om den fremsatte Tanke skal kunne kaldes pi-
quant eller trivial? hvor Farve, Melodie og Sprogform hæn-
ger saa nøie sammen med Skilbringer og Reflectioner, at disse
tabe deres Form, det vil sige, det Poetiske, ved at berøves
hiint? — Er det ikke, som naar en Billedhugger havde dannet
en Statue af Marmor, og nu En vilde bringe ham en Leeraf-
støbning af hans Værk, hvis Dimensioner og Proportioner i Af-
støbningen vare forandrede, hvis Physionomie var fordreiet, og
hvis enkelte Dele i den ny Bearbejdelse vare forfæruede, og saa
sige: See her dit Værk! Dermed vandrer jeg nu ud blandt
Fremmede, og tjener mit Brød. Hvad mon Kunstneren vilde
svare? Sikkerlig vilde han ikke takke ham for hans Ueilighed. —
Nøisomhed er overhovedet vistnok en skjøn Dyd (dog mindst hos Konst-
nere som saadanne), men den kan dog ogsaa drives for vidt; og aller-
mindst kan man vel forlange, at en Forfatter skalde været noget

eller — hvad vel Mange indbilde sig — fornøiet, ved at see sit Bærk paa denne Maade behandlet under en fremmed Haand. Dog — jeg vil ikke spille flere Ord paa denne tydske Tänzerin, som jeg idetmindste aldrig vil erkjende for min danske Dandsferinde.*

* Da det her vilde blive for vidtløftigt, ved lange Udtog af den omhandlede Oversættelse, at godtgjøre min Dom, og Sandheden af denne først bliver ret indlysende, naar den danske Text sammenholdes med den tydske, vil jeg henvise de Læsere, hvem det maatte interessere, til selve Originalen og Oversættelsen. Dog, forat Ingen skal troe, at det er fræktet Forfatter=Forfængelighed (thi som jeg hører, skal Oversættelsen slemme være medtagen af en tydske Recensent), der har bestemt min Dom, vil jeg her anføre en Prøve paa hver af Digtets fire Bestanddele: den satiriserende og alvorlige Reflection, og den comiske og beskrivende Fortælling; hvorhos jeg maa bemærke, at disse Prøver ikke noisommelig ere udpillede af Oversættelsen, thi jeg vil kunne anføre flere end hundrede lige saa flette, eller endog flettere Stanzer. For Oversigtens Skyld hensættes den originale Text jevnside med Oversættelsen.

2 Sang. Stanze 50.

Det* naar Dione's Dre, Blodet viger
Med Lynets Hurtighed fra hendes Kind,
Og lig urolig Volge Barmen stiger,
Mens Taaren lister sig i Diet ind.
Hun seer paa Charles; dette Blik ham siger,
Hvad nys en Stemme sagde i hans Sind —
Og Frøken som just hviler: Naa! saae Magen vi!
Han svarer kold og rolig blot: Was sagen Sie?

Dione hört das Schmähen, plötzlich schwinden
Die Rosen aus den Wangen; ihre Brust
Wogt gleich der Welle — doch die Blicke finden
Des Fräuleins Frechheit — stören ihre Lust. —
Sie blickt auf Charles, um ihm zu verkünden,
Dass ihr, was dort verübt, bereits bewusst:
Dass Fräulein flüstert eben: welche potpourri!
Der Graf spricht kalt und ruhig bloß: — Was sagen Sie?

* Talen er om et forhaanende Ord.

VII

Den tidligst udfomne Bearbejdelse, eller, om man vil,
 Leeraffstøbning af mit lyriske Drama *Amor og Psyche*, er af

2 Sang. Stanze 6.

O Mode! Dig det er, Du Lunets Barn,
 Født i Paris og i vor egen Hjerne;
 Du, snart en løs og overgiven Terne,
 Snart Philosoph, snart Helt, snart Guld, snart Skarn.
 Du, som de unge Hjerter fangstler gjerne,
 Og lokker gamle Folk i dine Garn;
 Som mænger Alt tilsammen paa vor Klode:
 Den Døde, Stygge, Skjønne og det Gode.

O Mode! Du bist es, der Laune Kind,
 Kamst aus Paris in uns're stille Ferne;
 Du prunktest stolz mit blankem Glitter gerne,
 Als Philosoph, als Held, bald jung — bald blind.
 Du, lockender als alle Himmelssterne,
 Prellst Mann und Weib, selbst wenn sie Greise sind,
 Treibst Alles bunt zusammen durch Journale,
 Daß man das Grellste wie das Schöne wähle.

3 Sang. Stanze 89.

Sig glatte Elanget, der i Sandet leger,
 Og stilles nu, og nu sig slynge fast
 Omkring hinanden — saa i flygtig Hast
 Om Marles' Kaarde Charles' sig bevæger.
 Den krydser gjennem Luften tusind Streger,
 Og flammende, som vilde Diebst, —
 Et Maal den søger, ledende kun lidt —
 Beslutning med Udforelsen er eet.

Gleich glatten Schlangen, die sich spielend regen
 Im Sande, trennend sich und darauf fast
 Sich unauflöblich Knoten; sieht mit Hast
 Man um den Marles' Charles' sich bewegen;
 Sein Degen fährt dem Gegner schnell entgegen;
 Hochglühend in der Wuth und ohne Hast
 Sucht er sein Ziel in übereilter Fahrt,
 Die Wuth und Vorsicht schwerlich jemals paart.

VIII

en Hr. Michélsen, paa hvis eget Forlag den udkom her i Byen 1835. Da dette Arbejde allerede noksom er bekjendt som flet og forfeilet, kan jeg spare at sige Meget derom. Oversætteren er hverken stærk i det Tydske eller Danske, saaledes gjengiver han „Kind“ ved „Kinn“, „Hinder“, (Taager) ved „Hindinn“, taler om Amor, der er „unnütze“, osv.; ligesaa lidt som bekjendt med Metrifens simpleste Regler. See til Exempel Slutningen af tredje Act, Berøffangen mellem de to Genier: Sorg og Længsel.*

3 Sang Stanze 125.

Du skal forlade Alt, og Alt forlader
Dig tidlig eller seent. Den Rest, Du har,
Er Frugten kun, som Tankens Blomst Dig bar,
Er Hjertets Bald, hvor Følelsen sig bader.
Hvor tidt end Livets Bog Du gennemblader,
Du finder aldrig hvad din Attraa var;
Dig Verden. og Du Verden vender Ryggen,
Fra Lyset bort Du vandre vil i Skyggen.

Verlassen wird Dich Alles, Alles endet,
Wenn frühe nicht, doch spät. Was dann Dir bleibt,
Ist eine Sproß', die selten Früchte trägt,
Löst sich in Dunst, wenn sich dein Schicksal wendet.
Traust Du dem ird'schen Glück, bist Du geblendt —
Getäuscht, bis alle Sehnsucht sich zerreißt.
Die Welt zeigt Dir und Du zeigst ihr den Nacken,
Jetzt kommt für Dich die letzte Nuß zu knacken.

Jeg afholder mig her fra al Commenteren. Læseren vil, ved at sammenholde Stanze med Stanze og Linie med Linie, i disse faa Vers finde Exempel næsten paa Alt hvad jeg ovenfor har anført.

- * For Curiositetens Skyld maa jeg dog ogsaa her anføre et Exempel, instar omnium, paa Oversætterens Smag og Frihed. Stedet findes i det danske Digt 2 Act, 8 Scene, hvor Genierne omtale Amors Hjem: Komst til Slottet, og lyder i Originalen:

„Stille nu, thi Amor hist sig nærmer
Paa sit sværende og lette Fjed osv.“

IX

Underledes forholder det sig derimod med den i „Skandinavische Bibliothek“, første Hefte, udfomne tyske Bearbejdelse af samme Digt af Hr. v. Gähler. At man her har at gjøre med en Mand af Smag og Talent, kan man ikke længe være i Tvivl om, og virkelig ere flere af de lyriske Scener gjengivne med en saadan Skjønhed og Correcthed, at selv Originalens Forfatter lidet eller Intet kan have at indvende imod dem. Til Exempel vil jeg nævne anden Act's første, fiette og ottende Scene, hele Begyndelsen og Slutningen af tredie Act, som overhovedet de fleste lyriske Partier, kun med enkelte Undtagelser, f. Ex. Phantasus' Sang, tredie Act's fjerde Optrin, og Amors Monolog, anden Act's niende Optrin. Mindre vellykket forekommer mig derimod Dialogen at være paa flere Steder, især synes Gædencen, hvorved den riimfri femfødde Jambe først faaer sin Skjønhed, ikke noksom at være iagttaget; allfor mange mandlige Udgange følge losse paa hverandre i Versliniernes Slutning, og Oversætteren har for ofte, og som mig synes paa urigtig Maade betjent sig af den af flere Tydskere i Jamben brugte Optakt. Naar denne nemlig kommer midt inde i Replikerne, og ikke i Begyndelsen af samme, gjør den ofte den Virkning paa Læseren, som sit han et Been i Halsen, og hverken kan komme frem eller tilbage. Udskillige Steder (og det

Dette gjengives saaledes:

„Stille iest! denn Amor dort erscheinet,
Schwebend — leicht gegürtet — voll von Schweiß.“

Voll von Schweiß — fy for en Ulskte! Skulde man ikke troe, at den under Arbejdet svedende Oversætter her havde taget sit eget Billede for Amors, naar han lader denne komme drivende af Sved. Gratierne! Hvile idetmindste ikke vedkjende sig Billedet.

endda ikke saa) er Versføddernes Antal heller ikke strengt overholdt. — Uagtet disse Indsigelser, er dog Oversætterens Flid og Smag, hans Talent og Kjærlighed til det Forbillede, han har efterdigtet, saa indtyskende, at jeg — naar dog Digtet skulde oversættes — i det Hele ikke kan andet end bevidne ham min Erkjendtlighed. Skulde han imidlertid finde, at denne her er fremsat noget betinget, maa han betænke, at den meget naturlige og let forklarlige Forkjærlighed, enhver Autor har for sit eget Arbejde, gjør ham, mere end andre Læsere, nøieregørende med Oversætteren; thi det vil stedsse forekomme ham, selv ved den heldigste Gjengivelse af Tankerne, at der endnu bliver meget tilbage at ønske: at Billederne i deres ny Form aldrig blive ganske eensartede med dem, som foresvævede hans Sjæl, og at Toner og Melodier ikke ere de samme, som de, der under Digtets Fødsel klang for hans Dre og begejstrede ham.

Men overalt — hvortil skal det føre, at vi selv saaledes bringe vore egne Værker, iklæbte et fremmet Bevandt, tiltorvs hos Fremmede? Er Oversættelsen maadelig, eller vel endog fler, bidrager den vist ikke til Udbredelsen af vor Literaturs Hæder, og kan den endog — med Hensyn til de Banffeligheder Originalens Form lægger iveien — kaldes vellykket, vil det oversatte Digt dog altid staae som et enkelt Phænomen, der, berøvet den nationale Basis, Sproget, kun vil give den fremmede Læser et svagt og ufuldkomment Billede af vor Poesies Standpunkt.*

* Jeg taler her nærmest om de egentlige poetiske Digterværker, som, netop fordi de paa det nøieste ere rodfæstede til det Sprog, hvori de ere fremstaaede, i fuldeste Betydning kunne kaldes nationale, hvad Emne de saa endog behandle. Enhver Oversættelse af slige Værker er dog kun som et Lægeme, hvoraf man har trukket Huden, og derved berøvet det sin Farve.

Eller er det maaskee for at faae en sikker Dom om vore egne Frembringelses Værdi, at vi lægge dem for Fremmedes Dine? eller fordi disse bedre end vi selv ere istand til at nyde et Digterværk, paa Grund af en renere Smag og en mere udvidet Sands for Poesien? Lader os blot tænke paa vore Naboer, Indfæerne, for hvem en Digter som Holberg er saagodtsom ufattelig, og for hvem en heel Green af Poesien, nemlig den comiske, fast er en lukket Bog, hvilket bevises af deres egen Mangel paa comiske Digtere, og deres Tilsidefattelse af de saa egentlige Vittighedsværker, deres ellers saa rige Literatur besidder. Hvad skal da denne Beilen til fremmed Gunst og Opmærksomhed? Ikke blot burde en retmæssig Stolthed afholde os detsfra, men ogsaa Klogskab; thi kun ved at lære vort Sprog, og paa denne Maade erholde Nøglen til vort hele nationale Liv, vil den Fremmede være istand til at vurdere og fatte Kjærlighed til vor rige, og i mange Henseender fra det øvrige Europas forskjellige, poetiske Literatur.

Troer man endelig, at der stæer Digterne en Tjeneste ved en sliig Translation af deres Værker? eller at de skulle føle sig smigrede ved at staae, afløste fra deres Lands Literatur, som halvforstaaede og værgeløse Individer blandt et fremmet Folk. Jeg kan kun her svare for mig selv, og har tilbeels allerede gjort det i det Foregaaende. Men meget vilde man dog i Almindelighed feile, om man tillagde vore Digtere, fremfor Andre, en saadan Egoisme eller Mangel paa Nationalitet — hvis egentlige Bogtere de ere — at man tvivlede om, at Erkjendelsen af vor Poesie, af vort Sprog og af vor nationale Literatur var dem kjærere, end deres egen, som oftest folde og fornemme Optagelse blandt Fremmede. Vel vilde det

være en Taabelighed at sige, at en Digter skriver for en vis affluttet Kreds, men ikke mindre urigtig er den Formening, at han som Forfatter skulde være Kosmopolit, saa at han ved Udarbejdelsen af sine Værker havde Alverdens Smag og Tars for Die. Enhver Digter skriver for sin Tid, og for det Folk, hvortil Skjæbnen engang har knyttet ham ved Fødsel og Opdragelse, og af hvis Cultur, Tænkemaade og hele udvortes og indvortes Liv han selv kun er et Produkt. For sit Lands Litteratur skal han virke, dens For skjønnelse og Berigelse skal være hans Diemed og Stolthed, og med den Løn han erholder af sit eget Folk, skal han lade sig nøie. Dette vil ogsaa være ham deslettere, som her hans Værker i deres uforfalskede Tilstand ligge for Alles Nye og til Enhvers Bedømmelse. Derfor kan selv en forbigaaende Mis kjendelse ikke nedslaae hans Mod; thi Sandheden — under hvis Væge han staaer — er intet dødt Begreb, men en levende og virkende Aand. Vurderer derimod en Digter sig selv for høit, eller, unøisom med sit eget Folks Bifald, beiler til Fremmedes Gunst — da er Nemesis ikke fjern, og hun vil sikkert ramme ham.

Og hermed være denne Fortæle sluttet. Jeg indbyder nu Læseren til at gjøre sig bekjendt med de følgende Blade, hvor han, som jeg haaber, vil finde en harmløs og mere oplivende Underholdning.

Eventyr i Skoven.

Skuespil.

Flødesfæg.

Men det er Mesters udtryffelige Billie. Paa Bænestolen vil han selv staae og tale til Folket. De Fornemme skal sidde paa de smaae Stole, og Skrabet paa Bænkene.

Grønskolling.

Naa, for mig gjerne! Det vil ellers blive varmt at tale til Folket i denne Hede: Solen staaer lige paa Kloffen 12.

Flødesfæg.

Du skal nu altid raisonnerer. Vil Egget lære Sønnen? Troer Du ikke Mester har overlagt Tingen?

Grønskolling.

Det kan gjerne være, at han har overlagt Tingen; men det veed jeg, at jeg allerede er fjed af den. Nu har vi slæbt og slidt som nogle Bæster herude i Skoven forat faae disse Hytter istand, og ikke havt saamegen Fritid, som til at plukke nogle Nodder, eller samle et Par Fugleæg, eller fløite en Vise, eller ligge og dovne saameget som en halv Time i Græsset. Nei, da var det et anderledes Liv inde i Byen, naar vi rendte omkring til Mesters Kunder med nye Klæder. Paa Veien kunde vi synge af fuld Hals, gjøre Gommers med Pigerne og rangle med Drifkepenge —

aa, naar jeg tænker derpaa! For hvert Par Buxer
1 R ; 8 B for en Vest og 24 B for en Kjole!

Flodeskæg.

Man hører nok, min gode Grønskolling, Du har
ingen Ambition. Du naaer saameen aldrig nogen
høi Post i Mesters ny Stat.

Grønskolling.

Det bryder jeg mig heller ikke stort om. Vilde
han blot efter Accorden gjøre mig til Skrædersvend,
skulde jeg snart pakke ind.

Flodeskæg.

Stille, der kommer han! Nu hurtig Bænkene i
Orden, og saa ind at sye Præsidentkjolen færdig.
(Grønskolling gaaer.) Af den Dreng bliver der aldrig
Noget, det har Mester altid sagt; om mig har han
derimod det bedste Haab, og naar jeg tænker paa
mine egne høie Tanker, kan jeg virkelig ikke heller
fortænke ham deri.

Krumryg kommer med **Bøffel** og **Flynder**.

Flodeskæg.

Nu er Alt besorget Mester! I kan gaae tilstoels
naar det skal være.

Krumryg.

Godt, min Son! Du er min høire Haand. Bli
ved som Du har begyndt, saa vil der aabne sig en
glimrende Bane for Dig her i Skoven. Men gaae
nu og bring mig Potten herud.

Flodeskæg.

Det skal see, Mester!

Krumryg.

Og hør! Du behøver ikke mere at kalde mig
Mester. Snart vil jeg have en større Titel; indtil da
kald mig blot Herre.

Flodeskæg.

Det skal see, Blotherre!

(bort.)

Krumryg.

Og nu mine Venner! I seer, Alting er beredt.
Den store Time, der skal afgjøre vor Skæbne, nær-
mer sig — kan jeg nu stole paa Jer?

Flynder.

I veed Accorden: Hundrede Daler skyder jeg
ind i den ny Statskasse, hvis jeg faaer bestemt Løste
paa Tomfru Lillemund.

Bøffel.

Og jeg lægger mine Næver til, hvis I gier mig den buttede Rødkind.

Krumryg.

Jeg skal holde mit Ord, og tale med Pigerne. Men lad mig endnu engang minde om den fine Politif, som bliver nødvendig at iagttage.

Bøffel.

Fanden med Politif! Hvis Noget muffer, naar Flynder foreslaaer Jer til Præsident i Monarchiet, eller hvad det er, der skal oprettes, strax gier vi ham En paa Skallen, saa han trimler.

Flynder.

Elig Voldsomhed billiges ingenlunde. Jeg har et bedre Middel. De Fleste af Folket skyld mig Penge; thi jeg er den eneste Capitalist herude. De To, jeg frygtede meest, Bønhas og Gallimathias, har jeg imorges laant 3 R . Ingen af mine Debitoter tør stemme anderledes end jeg, derpaa er jeg vis.

Bøffel.

Og jeg er den Stærkeste af dem Alle. Idetmindste Halvparten af Folket tør jeg tage paa min

Samvittighed. Den, som muffet, faaer En paa Snuden, det er mit Valgsprog.

Krumryg.

Med flige to Allierede frygter jeg ikke for Udfaldet; thi vel stolede jeg paa min Beltalenhed, men Guld og Kraft er ogsaa Noget. Dog der har vi Flødeskæg med den skjæbnesvangre Potte (til Flødeskæg.) Er alle Sedlerne komne i?

Flødeskæg.

Ja, og jeg har rørt dygtig om imellem dem. Men om jeg maa være saa fri at sige et Ord, vil jeg lade Dem vide, at Folket sidder og drikker inde hos Pølse, hvor Hr. Bønhas holder en Tale. Da jeg gik forbi Døren, hørte jeg det Ord: Conterrevolution.

Krumryg.

Hillemæn! der er ingen Tid at spille. Hurtig hen til Træet og ring med Statsklokken, at Forsamlingen kan forstyrres og Folket sammenkaldes. Contra-revolution! Naa, det manglede! — Der seer I, Hr. Flynder, hvad man kan vente sig af denne Bønhas.

Flynder.

Hvem ved om Drengen har hørt rigtig? Og om

saa var . . . ja om nu virkelig . . . hvis . . . i Tilfælde at —

Bøffel.

Na, hold op med det Sludder! Der kommer de jo allerede ud af Døren.

Flødeskæg (ved Træet).

Skal jeg nu kime eller klemte under Processionen? Rimen klinger rigtignok saa lifligt, men Klemten er mere høitideligt.

Krumryg.

Saa klemt min Søn! thi denne Sag er af den høieste Høitidelighed.

(Under Klokkeringningen komme: **Bonhas, Stivbeen, Bagstikke, Finessse, Pølse, Snaps, Glasfoder, Stikham, Gallimathiis** og **Fløffel** ud af Døren paa Bolden. Alle tage Plads paa Stolene og Bænkene foran Lænestolen, paa hvilken **Krumryg** stiger op. Bag ham staaer **Flødeskæg** med Potten. Naar Alt er stille, taler

Krumryg.

Medborgere! Endelig ere vi ved Maalet for vore Anstrængelser. Den ny Stat er grundlagt, Boliger ere opførte, og Individernes Sikkerhed betryg-

get ved opfastede Bolde og Forstændsninger; fort, Intet mangler os nu, for at føre et lykkeligt og for Menneskeheden frugtbringende Liv, undtagen — en fuldkommen Statsforfatning. Men førend jeg berører denne høist vigtige Sag, vil jeg kaste et Blik tilbage paa Fortiden; thi alle store Mander ere enige i, at Fortiden, at ... at Fortiden, (snyder sin Næse) lat Fortiden gaaer forud for Fremtiden. Altsaa, hvordan var vort Liv i Byen, hvorfra vi droge herud i Skoven, for at leve frit og lykkeligt? Vare vi ikke plagede af Skatter og Afgifter, af Næringsforger og Besymringer, af Had og Misundelse, af Creditorer og nidfulde Laugsbrodre, som reve os Brødet ud af Munden? Vare ikke vor Mands Binger bundne? Hvor gaves der en Virkefreds for os, værdig vore Gvner, og Menneskets ophøiede Bestemmelse? Maatte vi ikke daglig see de elendigste Folk os foretrukne ved Embeders Besættelse, ved Vresposters og Ordners Uddeling? —

Nogle.

Ja det er sandt. Krumryg har Ret!

Krumryg.

Lad mig kaste et Glor over denne vor Fornedrelses-Tid! Opmuntrede af mig — det er min Stolt-

hed, at jeg med Sandhed kan sige dette — forlode I Huus og Hjem, Bærsted og Urne, og søgte Ly i Naturens og Frihedens Skjød. Utrættelige arbejdede vi her i Skoven, Dag og Nat, fra Morgen til Aften, og see! Skjæbnen har kronet vore Anstrængelser: den ny Stat er grundlagt. Men hvad er en Stat uden Statsforfatning? Det Samme, som en Naal uden Traad, som en Kjole uden Knapper, som Burer uden Klap! Altsaa, Medborgere! Lader os først og fremmest raade Bod paa denne Mangel, og vælg os en fast og urokkelig Statsforfatning. I denne Potte (pegende paa Flodestægs Potte) har jeg samlet alle mulige gode og brugbare Forfatninger: Republik, Monarchie, Anarchie, Politie, Formynderi, Aristokratie, hvortil jeg efter Begjæring af min værdige Ven, Sr. Finessse, har føiet Polygamie og Diplomatie, uagtet jeg kun flygtig er bekendt med Reglerne for disse Statsformer. Hver Forfatning har 12 Sedler; Sandsynligheden er altsaa ligestor for alle, men Udfaldet er uvist. Medborgere! den vigtige Stund er forhaanden — Skjæbnen raader — Valget er aabnet — Flodestæg gjør din Pligt!

(Flodestæg bærer Potten rundt og lader Enhver tage en Seddel, derpaa samler han Stemmerne og leverer dem til Krumryg.)

Krumryg.

Her er 2 Stemmer for Polygamie, 1 for Monarchie, 1 for Formynderi, 4 for Politie og 4 for Anarchie.

Bonhas.

Utsaa enten Politie eller Anarchie; jeg stemmer for Anarchie.

Stikham, Snaps og Flaskefoder.

Anarchiet leve!

Stivbeen.

Nei leve Politie! Politiet beskytter Konsten og Kunstnere.

Pølse.

Ja Politie maa vi have; det er det eneste Mid-
del til at holde Folk til at betale hvad de skylder.

Bagfliske.

Og til at holde Haandværkslaugene iveiret.

Flynder.

Og til at tæmme de urolige Hoveder.

Gallimathias.

Jeg stemmer for Anarchie, thi Anarchie er Frihed,
og Frihed er Ideernes Hjem.

Finessse.

Politiet holder Gaderne rene og sørger for Op-
lysningen — leve Politie!

Flo skel.

Politiet slaaer Folk med Stokke — leve Anarchie!

(Raab og Alarm.)

Bøffel.

Stille for Fanden! eller jeg slaaer Jer Skallen
itu. (til Krumryg) Naa, hvad siger I? Hvad skal
det være?

Krumryg.

Stille mine Venner! Stille! jeg maa gjøre ...

Nogle.

Hør ham! hør ham!

Krumryg.

Jeg maa gjøre Dem opmærksomme paa, at min
Stemme mangler endnu. Nu kaster jeg disse 8 Sed-
ler paany i Potten, og lader atter Skæbnen raade.
See, mine Venner, ligesom Retsfærdigheden er blind,
vil ogsaa jeg med lukkede Dine gjøre hvad Ret er.
(han lukker Dinene og trækker en Seddel ud.) Anarchie! —
Sagen er afgjort. Leve Anarchiet!

Alle.

Anarchiet leve!

Krumryg.

Valget er forbi — Uvissheden er hævet — Statsforfatningen er bestemt. Maatte den bringe os Alle Held og Lykke! Dette ligger Ingen saameget paa Hjerte som mig, da jeg medrette tør ansee mig selv som den ny Stats Stifter.

Bonhas.

Ja, vi vare da Alle lige gode om det.

Bøffel.

Sludder! Krumryg er Statens Stifter, og dermed Basta.

Krumryg.

Jeg forlader derfor denne Plads med et rørt Hjerte, som giver sig Lyst i disse Ord: Statsforfatning og Stat — borgerlig Lykke — Ret til at tænke, tale og trykke — Alt er parat.

(Han stiger ned af Rænestelen, hvorpaa Floffel stormer op.)

Finesse.

Bravo! Bravo!

Floffel.

Medborgere! Ikke uden Undseelse

Flynder.

Hvem har tilladt Jer at bestige Talerstolen?

Bøffel.

Ned af Tænestolen siger jeg! Flynder har Ordet.

Floffel.

Jeg protesterer

Bøffel.

Vil din Hund lystre!

(trækker Floffel ned.)

Floffel.

Jeg protesterer

Bønhas.

Jeg ligesaa. I Frihedens Navn protesterer jeg mod denne Voldsomhed.

Finesse.

Stille! Hr. Flynder taler.

Flynder (fra Stolen).

Brødre og Venner! Naar vi gaac tilbage til Jordens første Tilstand og Menneskeslægtenes Oprindelse

Gallimathiiis. (reiser sig).

Undskyld jeg afbryder, men den Formening synes mig kun lidet begrundet, at vi kunne gaae tilbage til Menneskeslægten's Oprindelse. Thi kunne vi gaae tilbage dertil, saa ere vi ogsaa gaaede tilbage dertil, ifølge alle Logikens Regler. Men ere vi ved Menneskeslægten's Oprindelse, saa ere vi jo de første Mennesker, og skulle altsaa hedde Adam allesammen; dog, da der kun var een Adam, kan kun den Yngste af os blive Adam, alle vi Andre maae blive Præadamiter — dette følger ligesom af sund og consequent Tænkning.

Glynder.

Jeg protesterer mod denne Afbrydelse, hvor grundig og lærerig den forresten kan være.

Bøffel.

Tal, Glynder! Og lad mig see Den, som tør vove at afbryde Jer.

Glynder.

Medborgere! Jeg vilde kun ved at henvise til Jordens ældste Nationer, f. Ex. de gamle Egypter, Bactrier, Syrier og Illyrier, søge at godtgjøre, at ingen Stat har været uden Hoved; derfor er min Anskuelse

den, at ogsaa vi bør have et Hoved, og det et godt, et udmærket og fortræffeligt Hoved ...

Bønhaa.

Kun intet Flynderhoved!

Bøffel (slaaer ham).

Vil Du tie, din Hund!

Flynder.

Ifølge heraf foreslaaer jeg, at udvælge den agtværdige og ærede Borger, Folkets Belgjører, Statens Stifter — Hr. Krumryg, til Præsident i Anarchiet.

Bønhaa.

Om jeg saa aldrig skal tale mere, vil jeg nu. Borgere! taaler I dette? Det er jo det værste Tyrannie af alle. Er det Frihed? Er det Anarchie? En Præsident — Sy for en Ulykke! Ligesaa godt en Bægter eller Politibetjent. Hvad? Skulle vi tilintetgjøre Anarchiet i samme Dieblif vi selv — nei, ikke vi selv, men Skæbnen, den store i Potten indeslattede Skæbne, har bestemt os denne Statsform? — Borgere! En mægtig Faction — jeg veed og jeg seer det — truer Jer Frihed. Gier I efter her, er I for bestandig om en Hals. Borgere! Mod i Brystet!

Hjertet i Livet og ikke i Buxerne! — Op! Følger
mit Exempel og istemmer: Ned med Præsidenten!
Leve Friheden! Leve Anarchiet!

Nogle.

Ned med Præsidenten! Leve Anarchiet.

Bøffel (vil slaae Bønhas).

Op med Præsidenten! Ned med Bønhas!

Stikham.

Vi tillade ikke, at I slaaer En af Statens første
Borgere. Kammerater! Bønhas til Hjelp.

Floffel, Snaps og Flaskefoder.

Bønhas til Hjelp og Factionen døe!

Pølse.

Kalkunen døe! det er mit Botum. Det er der
Sidste vi har tilbage; alt det andet Fjerkræ er fortæret.

Finesse.

Jeg holder med Pølse: Fred i Leiren, og Kal-
kunen døe!

Bagfliske.

Kalkunen døe!

Stivbeen.

Ja i sød Saus med Pærecompot!

Krumryg.

Stille, stille mine Venner ! Er dette

Nogle.

Stille! Krumryg taler.

Krumryg.

Er dette en værdig og ophøiet Folkeforsamling?
Er dette en ædel og høimodig Repræsentation? Hvad
vilde Byfolkene sige, om de såe os nu, indbyrdes
adspalttede og uenige? Hvor vilde de triumphere!
Hvad maatte de ikke mene og tænke, og derpaa tænke
og mene? — Medborgere! troer ikke, at Uergjerrighed
besjæler min Idræt; fæster ikke Lid til Bagvaskelsen,
som ikke skaaner det Reneste. Vilde I ingen Præs-
ident, nu, saa vilde I ingen Præsident, uagtet jeg
holder et Hoved for nødvendigt til at lede den unge
og nyskabte Stat; thi hvad Almmen er for Barnet,
er en Præsident for Samfundet. Barnet dier sin
Amme, og i uegentlig Betydning dier Samfundet sin
Præsident; Barnet fjæles for, renses og bevogtes af
sin Amme, og Samfundet renses, hæges og pleies af
sin Præsident. Kort sagt, den samme Natur, som
indstiftede Børn og Armer, dannede ogsaa Samfund
og Præsidenter. Det er ingen blind og vilkaarlig

Magt, der indrettede det saaledes, det er Naturen selv, vor og Alles Moder. Dette betænker, o Borgere, og bestemmer Jer saa.

Finesse.

Bravo! Fortræffeligt!

Gallimathias.

Eigesaa dybt tænkt, som udmærket sagt.

Bøffel.

Den, der nu ikke er overbevist, burde have en Dragt Prygl.

Bønhaas og Stikham.

Nei ingen Regjering! Ingen Præsident! S eller Døden!

Flynder.

Medborgere! Dybt rørt over Hr. Krumrygs ypperlige Tale, maa jeg endnu tilføie dette. Det er Allervitterligt, at ingen Stat kan bestaae uden en Statskasse. Vi har derfor ogsaa anskaffet en god, forsvarelig Ggetræs-Kasse, men som bekjendt er den tom. For nu at afhjælpe denne Mangel, tilbyder jeg at indskyde en Capital af 100 Rbd. i Statskassen, dog kun under den Betingelse, at Krumryg, hvem jeg

ene anseer for duelig til at lede Regjeringen, udvælges til Sammes Hoved.

Flere.

Ingen Regjering! Intet Hoved!

Flynder.

Fremdeles tilbyder jeg — Alt under samme Betingelse — at estergive enhver af mine Debitorer hans Gjeld, forsaavidt den ikke overstiger 1 Rbd.

Bønhas.

Lader Eder ikke bedaare, o Borgere, af glimrende Løfter. Speiler Jer i mig! Ogsaa mig trykker en Gjeld af 3 R ; ogsaa mig

Bøffel (afbrydende).

Et Ord endnu, og jeg slaer Dig for Panden.

Stikham.

Ned med Tyrannen! Ned med Factionen!

Flynder.

Brødre og Venner! hører mit sidste Ord. Nysnævnte Tilbud skal endnu staae ved Magt i 10 Minutter; men for endnu mere at opflamme de gode Borgeres Iver, tilbyder jeg, paa min Beføstning, glimrende og rundelig at tractere alle Patrioter, det

vil sige, Alle, som til Statens Hæder og Anarchiets
 Lary forene deres Stemmer med min.

Bagflikke.

Det var talt som en brav Mand.

Stivbeen.

Nu maa da Raskunen række Hals.

Finesse.

Leve vor ædle Flynder!

Snap og Flaskefoder.

Leve Flynder!

Bøffel.

Surra! Nu er Tingen afgjort. Alle, som vil
 med til Gilde, raabe: Præsidenten leve.

Alle (uden Bønhas).

Præsidenten leve!

Krumryg.

Takker, takker, mine Venner!

(han hvisker sagte nogle Ord til Glødestæg, som derpaa forlader
 Forsamlingen.)

Bønhas.

Jeg protesterer; offentlig protesterer jeg ...

Alle.

Præsidenten leve! Hurra for Præsidenten!

Bønhas.

Om han saa fik Alles Bøtum, mit faaer han ikke. Gen Stemme skal endnu tale Frihedens Sag.

Gallimathiiis.

Den Sætning bestrider jeg; thi I har ingen Stemme.

Bønhas.

Min Stemme er en Trettendedeel af hele Statens.

Gallimathiiis.

Umuligt! I Staten er Individerne lig Nul. Følgelig er I, skjøndt en Genhed for Jer selv, og med Hensyn til Alle en Trettendedeel, som Individ betragtet, Nul. Forstaae mig rigtig: I, Bønhas, der som Størrelse betragtet er Gen og en Trettendedeel, er paa samme Tid Nul. Nul er Ingen; Ingen har ingen Stemme; I har ingen Stemme — hvilket skulde bevises.

Bøffel.

Ja det er soleklart.

Bagflikke.

Fanden staaer i Gallimathiis, han kan bevise
hvad det skal være.

Bønhas.

Og jeg kan bevise, at han har en Skrue løs.
Men for saavidt har han Ret: mod Alle er jeg Intet.
Derfor — men hverken af Frygt for Bøffels Næver
eller for Gildets Skyld — giver jeg efter; og bøiede
mig for Nødvendigheden, stemmer ogsaa jeg for Krumryg.

Flynder.

Saa er Alt paa det Rene, Dyden har seiret.

(Flødestæg og Grønskolling bringe en rød Bombasins Slaabrok,
som de iføre Krumryg, der slaaer til Lyd med Haanden.)

Finesse.

Stille! Præsidenten vil tale.

Krumryg.

Borgere! Idet jeg ifører mig den for en Præsident passende Dragt, den purpurrode Talar, forsikrer jeg Eder Alle om min Bevaagenhed. Om saa og alt Andet vakler og forgaaer, dette staaer fast, fast begrundet her i Skoven, og grundfæstet i eders Hjerter; for det Første: Et Anarchie er stiftet; for det Andet: en Præsident er valgt; for det

Tredie: denne Forsamling er hævet. Og nu op alle gode Borgere! Op til det store og festlige Maaltid, hvormed vor ædle Flynder ligesom slaaer Hovedet paa Dagens Søm: Op til Hæder! Op til Lykke!

Alle (reise sig).

Op til Hæder! Op til Lykke! Hurra for Præsidenten! Leve vor store Krumryg! Hurra!

Flo skel.

Hr. Præsident! Et Ord før vi forlade Forsamlingen

Krumryg.

Det er bevilget.

Flo skel.

Hr. Præsident! Medborgere! Ikke uden Undseelse vover jeg som et ungt Menneske at tale til denne ædle og agtværdige Forsamling; en Forsamling, hvoraf Nogle ere smykkede med Ungdommens Roser, Andre med Alderens Lilier; en Forsamling, hvor de meest glimrende Talenter, Mod, Styrke, Rigdom og Beltalenhed ere forenede; en Forsamling, kort sagt, hvor Alt er forsamlet. Men Vanden — Vanden er det, som driver mig dertil. Ja som den brusende Flod driver

Vandmøllen, saaledes driver Aanden mig nu til at aabne mit Hjertes Sluser, til at optrække mit Indres Stigbord, og til at lade min Tunges Hjul forkynde, at ogsaa min Tankes Mølleværk har malet. Vi have oprettet et Anarchie — det er sandt, og vi have gjort vel deri. Vi have indsat en Præsident — det er ogsaa sandt, og vi have handlet rigtig. Men o — hvor smerter det mig, at maatte sige det — det Vigtigste have vi forglemt. Naar en ny Verdensborger fødes, hvad er da det Første hans Forældre, disse den spæde Fødes Pleiere, gjøre? De døbe ham, og give ham et Navn. Og hvor glædes det omme Fader- og Moderhjerter, hvergang de udtale den Spædes Navn! Eudovic, Hansemand, Kallemand, — saaledes, eller ogsaa ikke saaledes, benævne de den unge Verdensborger; saaledes handle selv Stædernes folde og hjerteløse Indvaanere — og vi, vi, mine Venner, skulle her staae tilbage? Nei! vi skulle ikke staae tilbage. Ogsaa vi ville give vort Barn, vort unge Anarchie et Navn, og hvis alle tænke som jeg, kalde vi det Enigheds-Krands; paa Latin: corona concordiae.

Finesse.

Corona concordiae — et ganske charmant Navn!

Floſkel.

Hvor ſkjønt da, hvor herligt — jeg ſeer det i
Nanden — vil ikke Livet trives og fremblomſtre i
vort unge Enigheds-Krands. Fra Neden ſom fra Oven
den ſtorſt mulige Frihed. Stedſe — au!

Krumryg.

Hvad er det? Hvorfor forſtummer Taleren.

Bønhaſ.

Det var blot en Svale, ſom fra Oven betjente
ſig af den ſtorſt mulige Frihed, og nedlagde hvad den
juſt havde tilovers i Hr. Floſkels himmelvendte Blik.

Stivbeen.

Arme Floſkel! Jeg veed af Erfaring hvordan
Sligt ſvier.

Fineſſe.

Arme Martyr for den bedſte Sag! Kom lad
mig lede Dem ind i deres Bolig, at De kan bade
deres Die med Brændeviin.

Krumryg.

Ogsaa vi ville følge. Op Borgere! og følger
eders Præſident.

Alle.

Ja op til Gildet hos Polse!

(De gaae Alle ind bag Volden, undtagen Grønskolling og
Flødestæg.)

Grønskolling.

Hvem der nu kunde gaae ind med, og hjælpe
til at fortære Statens sidste Kød.

Flødestæg.

Du har nu altid kun Sands for det Lave. Du
skulde blot have bivaanet Forsamlingen, saa vilde Du
have faaet Dinene op for den fine Politik. Den
Condervitte Mester udviste, har jeg aldrig seet Magen
til. Under de meest stormende Angreb forblev han
rolig. Ingen skulde have sagt, at det var ham det
Hele gjeldte; men naar han saa talte, saa maatte
Alle forstumme og forbauses, thi han talte som en
født Præsident.

Grønskolling.

Jeg har rigtignok ikke bivaanet Forsamlingen;
men jeg var heller ikke ledig i den Tid. Seer Du
disse to Stykker Carbonade? Dem hønsede jeg inde
hos Spiseverten, mens I stode her og præfede. Vil
Du have det ene, Flødestæg?

Flødeskæg.

Hvad, Du har stjaalet?

Grønskolling.

Jeg var saa sulten; vi har jo ikke faaet Kjød i tre Dage. Saa gik jeg just forbi Pølses Dør, og saa kunde jeg ikke modstaae Fristelsen.

Flødeskæg.

Ulykkelige! Min Pligt byder mig at angive Dig.

Grønskolling.

Snak! Tag Du det ene Stykke, og hold din Mund.

Flødeskæg.

Ja hvis jeg tænkte som Du; men jeg har gaaet i Mesters Skole og kender min Pligt. (Ussides). Her er en god Leilighed til at vise Staten en Tjeneste og begrunde min Lykke.

Grønskolling.

Angiv mig ikke, søde Flødeskæg, saa skal Du faae begge Stykkerne.

Flødeskæg (gaaer).

Ikke om Du gav mig Alverdens Carbonade.

Grønskolling.

Flodeskæg! Flodeskæg! vær barmhjertig. Bøffel
flaer mig bestemt ihjel, hvis han faaer det at vide.
(Følger tudende efter ham.)

Rødkind (kommer ud af Døren paa Borden).

Rødkind.

Derinde larme de og støie vildt,
Men her er kjølt og svalt. De fjerne Bjerge
De sende deres friske Lust herved.

(Gaaer hen imod Naen.)

Hvor bliver Lillemund saa længe af?
Alt synker Dagens Sol, og Lundens Skygger
Gaae lange, mørke, over Sletten hen.

(raaber)

Ha Lillemund! Min Søster Lillemund!
— Nei ingen Lyd; min egen Stemme svarer,
Mit kun fra Høien hist. Dog stille — hør!
Er det ei Toner af et Horn, og Sang?

(Dybt inde i Skoven sees **Walter** med sine **Jægere**,
af hvilke Nogle synge, mens Andre blæse paa Balhorn.)

Jægerne (inde i Skoven).

Trarah! Trarah!

Trarah! Trarah! Trarah!

Kraftig Jægerhornet flinger

Gjennem Skoven til vår Sang.

Hør, hvor Fjeldets Echo bringer

Os de svundne Toner's Klang:

Trarah — Trarah — Trarah —

Alle Fugle frygtsomt hviſke,

Hunden iler frem paa Rov

I den friske —

I den friske, grønne Skov.

Rødkind.

Ha, gjennem Buskene jeg skue kan

En Flok af Jægere med løste Hunde.

Jægerne.

Vil Du vinde Mod og Gre,

Fra det flade Land Du fly;

Skal Diana huld Dig være,

Søg i Skovens Tempel Ly.

Der, mens Lunas Straaler funkler,

Synger Alt Gudindens Lov,

I den dunkle —

I den dunkle, grønne Skov.

Rødfind.

De komme nærmere — o hvilken Klang!
Det er som Skov og Jord og Lusten sang.

Jægerne.

Kald din Hund og grib dit Bærge!
Dagens sidste Straaler flye.
Fremad mod de høie Bjerger,
Krandset af den røde Sky.
Op til Klipperne, de skjøne!
Op hvor Ornen har sit Rov!
Fra den grønne —
Fra den grønne, friske Skov.

(Walter med Jægerne komme ud af Skoven. De standse
midt paa Gletten.)

Walter.

Hvad seer jeg! Bøld og Skandse.

Rudolph.

Dunkle Hytter

Sig hæve paa den anden Bred af Aaen.

Martin.

Og see, hvor Røgen hvirvles hist i Lusten.

Hans.

Og hør hvor Sangen lyder!

Peter.

Bægerklang

Imellem Hurraraab mit Dre skjelver.

Walter.

Ha, stands et Dieblif; jeg seer en Pige,

Der halv sig skjuler bag det høie Træ

(til Rødkind.)

Kom frem mit fagre Barn!

Rødkind.

Her er jeg, Herre!

Walter.

Hvad er dit Navn?

Rødkind.

Mit Navn er Rødkind.

Walter.

Rødkind?

Et deiligt Navn, hvis Navnet ikke lyver.

Nei, ved Diana, Du er smuk! Men sig,

Hvor kommer Du og disse Hytter her?

Thi aldrig, skjøndt jeg mange Aar har vandret

Imellem Skovens Stammer, saac jeg før

Hvad nu mit Die skuer.

Rødkind.

Disse Sytter

Tilhøre Staten, og min Fader er,
Hvis ei I veed det, Statens Præsident.
Jeg og min Søster er vor Faders Døttre.

Walter.

Du gier mig god Bæfked; men vent en Emule,
Saa vil jeg selv en bedre hos Dig hente.

(Gaaer hen imod Naen.)

Rødkind.

Hvad gjør I Herre? Naen den er dyb.

Walter (træder ud).

Seer Du, til Hosten kun mig Vandet rækker,
Og nu — nu er jeg ovre — siig mig nu,
Hvis ei, jeg kysser Dig, hvad jeg vil vide.

Rødkind.

Hvad vil I vide da.

Walter.

Hvorfra Du kommer.

Rødkind.

Fra Byen, ei fra Maanen, skjøndt min Søster
Jeg troer beslægtet er med Maanens Skin.

Walter.

Og hvo er vel din Søster?

Rødkind.

Lillemund.

Walter.

Hvad, Lillemund? Er hendes Mund saa lille?

Rødkind.

Kun som en Nødd den er, men hendes Die
Er derfor til Erstatning dobbelt stort.

Walter.

Dog tør jeg vædde, ei som Dit det funkler.

Rødkind.

Der taer I feil; thi just som Stjernen lyser,
Saa lyser Lillemunds det klare Blik.

Walter.

Hvor er din Søster nu?

Rødkind.

I Skoven, Herre!

Der streifer hun den hele Dag omkring,
Og mången Nat vi der har hende fundet
I Græsset slumrende; thi intet Bud

Dg ingen Bøn tilbage hende holder
Frå eensom Vandring i den dunkle Skov.

Walter.

Saa frygter hun ei Skovens vilde Dyr?

Rødkind.

Nei. Ofte saae vi hende Ulven flappe,
Der tam som Hunden fulgte hendes Fjed;
Dg Hjorten standser, naar hun gaaer forbi,
Dg nisser som til Hilsen med sin Krone.

Walter.

Er hun saa stor og stærk, at Ulven frygter?

Rødkind.

Nei lille, Herre; ganske lille kun.
Hun naaer mig neppe her til Skuldren, skjøndt
Hun alt er femten Aar.

Walter.

Nu, ved min Gre,
Det kalder jeg, at have Mod som Faa.

Rødkind.

Men stedse dog i Frygt min Fader er.
Dg mig betroede han, at vogte hende.

Thi stod jeg just beredt dengang I kom,
At følge hendes Spor. Lad nu mig gaae!

Walter.

Jeg skal Dig hjælpe, at Du ei forvildes,
Thi dunkel Skoven er, og Nattens Maane
Vil om en Time først sig vise.

Rødkind.

Nu,

Saa følg mig denne Vei.

Walter.

En kortere

Igjennem Bølgen vil Din Fod jeg føre.

(Tager Rødkind paa Armen.)

Rødkind.

O hjælp! Hvad gjør I, Herre?

Walter.

Værer let

Det Sødste, som denne Arm har baaret.

(Gaaer ud i Aen.)

Rødkind.

Nei, nei, I synker! Stands!

Walter.

Jeg standser. See,
 Hvor yndig Bølgen drifker nu dit Billed.
 Seer Du din lille Fod i Vandet, og
 Dit lange dunkle Haar, og dine Arme,
 Der slynge sødt sig nu omkring min Hals.

Rødkind.

Jeg skjælver. Stands ei meer, men iil til Landet.

Walter.

Jeg lyder Dig. Men for Dig vel at minde
 Om denne Vandring, skal, mens jeg Dig gynger,
 Den lette Bølges Mund din Fod berøre.
 See dette Kys — tag dette Kys af Bølgen,
 Og glem ei mig, naar Kysset tørres bort.

Rødkind.

Jeg synker — af!

Walter.

Nei, nu er vi paa Landet.
 Du følg med mig, jeg kjender Skoven vel;
 Og Alle mine Svende med skal søge,
 Til Du har fundet, hvad Du finde vil.
 Paa Veien skal Du alting mig fortælle,

Om disse Hytter, om din Fader, og,
 Hvad helst jeg hører, om Dig selv.

Rødkind.

Nei, Nei!

Hvad helst I hører, faaer I ei at høre.

Walter (til Jægerne).

Lad Hornet tone! Op, og følg med mig.

Jægerne.

Dagens Glands er nu forsvunden,
 Solens Pile flyve hjem,
 Mens fra dunkle Træer i Lunden
 Lange Skygger skride frem.
 Snart dog Maanen atter fylde
 Skal med Straaler Skov og Krat,
 I den stille —
 I den stille, kjøle Nat.

(Alle bort.)

(Nat og Klart Maanefkin. En Glette dybt inde i Skoven.
Under et enkelt fritstaaende Træ slumrer **Lillemund**,
næsten skjult af de nedhængende Grenes Blade. Fra høire
Side af Skoven komme **Feerne**, fra venstre **Alferne**
og synge følgende Bærelchor.)

Feer.

I den friske Sommer,
Gjennem Nattens Duft,
Dronning Mura kommer
Fra den lette Luft.

Alfer.

Blodt sin Herskerinde
Bærer Skyens Arm;
Alle fire Binde
Trække hendes Arm.

Første Fee.

Nys fra sit lustige Sæde
Dronningen svævende skred.

Anden Fee.

Nu i sit funklende Klæde
Stiger hun herlig herved.

Tredie Fee.

Indig det straalende Dye
Medad mod Jorden hun slaaer;

Barmens de svulmende Høie
Dækker det gulgule Haar.

Chor af Feer.

Herlig som Morgenens vinkende
Straale hun gaaer fra sit Hjem;
Deilig som Nattens den blinkende
Stjerne skrider hun frem.

Første Alf.

Til nu med klingende Sange
Hvad den duggede Eng.

Anden Alf.

Smyk nu de blomstrende Bange,
Alfernes gyngende Seng.

Tredie Alf.

Saml nu i luende Skaaler
Offer fra Jord og fra Lust
Duggen, som glimrer af Straaler,
Blomsten, som vugges af Dust.

Chor af Alfer.

Frem lad os kalde den sukkende
Natvinds melodiske Klang;
Op lad os vække den flukkende
Rattergals smeltende Sang.

Alle (tilsammen).

Nu er Fryd udi Skoven,
Glæden er Alfernes Ben.
Nu er vor Dronning fra Oven
Kommen til Jorden igjen.

(En stor purpurrød Sky daler ned paa Engen. Ud af den
træder **Mura** med **Pipi** ved Haanden, fulgt af
Flora og **Bephra**.)

Mura.

Feer og Alf, troe Vasaller,
Rundt i Kredsen Jer forsamler!
Alt I høre og fornemme
Ordet, som jeg aabenbare
Vil i Natten, medens Maanens
Lyse Straaler fylde Skoven;
Medens Skovens friske Dufte
Svæve over os i Vinden;
Medens Vindens Dre fanger
Nattergalens søde Toner
Bløde Fløitemelodie.
Skuer her min Søn, Pipi,
Han min Gæste, som fordum
Jeg til Jorden Eder bragte,

Da i Kildens dybe Bøer
 Vi den Lustige nedsænkede;
 Da med Jorden vi formæled,
 Ved at døbe ham i Vandet,
 Hans ætheriske Natur.

Lange Timer ere svundne
 Siden denne Time; mange
 Aar, som verlede paa Jorden,
 Modned hist i Lustens Rige
 Barnets Kræfter, og en Ungling,
 Stærk og blomstrende og modig,
 Frem blandt Eder her jeg stiller
 Min fortræffelige Søn.

Hører Alle nu min Bøn:
 Sværger Alle, Feer og Alfes,
 Trofskab til Pipi som Konge,
 Medens her jeg selv ham kaarer
 Til det lyse Riges Kronprinds,
 Til min Thrones Fremtids-Arving;
 Til Beherskeren af lette
 Alfes, som paa Jorden vandre
 Og i Lusten lyse svæve;
 Til en Commandant og Prinds af
 Alle fjerne Lustkaster;

Til Regent og evig Hersker
 Af hvert lystigt Drømmeslot.

Chor.

Selv naar Liv og Blod det gjelder,
 Hil Pipi, vor unge Drot!
 Hersker i hvert Drømmeslot.
 Prinds af alle Lustkasteller.

Aura.

Skov og Dal har hørt Jer Ged;
 Lustens Aand skal den bevare,
 Skal i Tordenskyer den skrive,
 At den mellem Jord og Himmel
 Nulle kan, og evig minde
 Om den Trost, som I søer.
 Hør dog nu, Pipi, mit Ord!
 Denne Dag, Du veed det, fører
 Efter Skæbnens høie Villie
 Dig fra Lusten ned og kalder
 Til en Vandring Dig paa Jord.
 Som et Skjold mod Reisens Farer
 Her en Gave jeg Dig skjenker:
 Denne Ring, hvis blanke Flade
 Sluttes ind dit eget Billed,

Mens den anden skjulte Side
 Gjemmer mine Ansigtstræk.
 Denne Ring, som huldt forener
 Mig og Dig, vil tro bekræfte
 Dig i Fare, vil betrygge
 Dig i Modgang og i Nød.
 Hvergang Sygdom, Sorg og Død
 Til dit unge Bryst sig nærmer,
 Kast den gyldne Ring i Luften,
 Og min Fugl, den stolte Phønix,
 Skal den fange, skal den bringe,
 Flyvende med Fart som Lynet,
 Til din Moders fjerne Slot.
 Da, saa hurtig som en Tanke,
 Ståaer jeg ved din Side, hører
 Gjennem alle Modgangs Pile
 Op fra Jordens mørke Dale
 Dig til Luftens lyse Hjem.

Pipi.

Tag min Tak, o Moder kjære!
 Alltid holde skal i Gre
 Jeg din Gave som dit Ord.
 Ringen, som Du mig betroer,

Vil paa denne Haand jeg bære
Mens jeg vandre skal paa Jord.

Nura.

Tag da her den gyldne Ring!
Gjem den vel, thi den forbinder
Dig med Lufsten, med den høie,
Med den ætherlette, lyse
Lust, som skjærmer alle Ting.

(Sætter Ringen paa hans Finger.)

Nu vil Flora og Zephyra
Skjenke Dig de rige Gaver,
Skjærfet og den blanke Kaarde,
Dig til Smykke og til Værn.

(Flora og Zephyra træde frem).

Flora.

Om din Skulder og dit Bryst
Her det lyse Skjærf jeg slynger,
Det, hvis Farve sig forynger
Hvergang Solen fiernt i Øst
Altter reiser sig med Lyst,
Altter hæver stolt af Havet,
Hvor i Mulm den laae begravet,
Morgenrødens Straalefrands.

Alle Farvers friske Glands
 Funkler her i Skjærfets Kanter,
 Og de blanke Diamanter
 Krandsse Fryndsen som en Snor.
 Bunden er et Blomsterflor,
 Hvori Purpurrosens Bæger
 Med sin Pragt dit Die qvæger,
 Medens Lilliers hvide Chor
 Sende deres rene Duft,
 Dybt i Blomstens Hjerte baaren,
 Som et Offer, bragt af Baaren,
 Opad i den stille Luft.
 Her er Nelliken, som luer!
 Her Violers lyse Rad!
 Bag Levkøiens røde Blad
 Hyacinthen her Du skuer!
 Tiden aldrig Farven truer,
 Aldrig visner dette Flor,
 Plukket af min egen Have,
 Offret Dig, o Prinds, som Gave,
 Mens Du, vandre skal paa Jord.

(Hun binder Skjærfet om hans Skulder og træder tilbage.)

Zephyra.

Mindre ei, o Prinds, jeg troer,
 Er det Offer jeg vil bringe
 Her i denne blanke Klinge,
 Dig i Faren tro og huld.
 See, hvor Skedens rene Guld
 Nu i Maanens Straale funkler!
 Ikke Solen selv fordunkler
 Knappen af Juveler fuld.
 See den perlesmykte Rem!
 Ved den gyldne Krog forlænget
 Op til Diamant-Gehængen,
 Hvor Smaragder straale frem.
 Klingen nu jeg drager, Sku!
 Rød den glimrer som Rubiner;
 Hør! hvor susende den hviner
 Mens den Luften fløyer nu.
 Som en Orn med dristig Hu,
 Naar din Haand den drager modig,
 Vil den styrte vild og blodig
 Frygtelig i Slaget ned;
 Som en Due hviler med
 Vingen sænket paa sin Rede,
 Vil den gjemmes i sin Skede,

Naar dit Hjerte aander Fred.
 Aldrig Oddens Spids vil støves,
 Aldrig feiler den sit Maal,
 Aldrig springe vil dens Staal,
 Aldrig Eggens Kraft vil døves.
 Derfor, Fyrste, lad min Haand
 Kaarden til Din Side binde,
 Om din Hofte lad mig vinde
 Beltets perlesmykte Baand.

(Hun binder Kaarden om ham, og træder tilbage.)

Pipi.

Tak, Zephyra, for Dit Sværd,
 Tak, o Flora, for Dit Smykke;
 Disse Gaver er min Lykke,
 Naar jeg eensom vandrer her;
 Naar jeg snart, forladt af Jer,
 Træffer kun det Ubekjendte,
 Hører ei de himmelsendte
 Terner's tonefulde Røst.
 O, hvor tungt er nu mit Bryst,
 Nu jeg skal fra Eder skilles,
 Nu da Smerten ei formildes
 Af det nære Gjensyns Trøst.
 Efter Skæbnens høie Villie

Mange Mar jeg vandre skal
 Gjennem Skovens dunkle Gal,
 Over Jordens vide Tilje.
 Over Fjeldet skal jeg gaae,
 Skal med Klippestrømmen følge,
 Skal bestige Havets Bølge,
 Søge Stormen i dens Braa.
 Alt jeg lære skal at kjende,
 Alt, saa lod det strenge Ord,
 Før jeg fra den dunkle Jord
 Atter tør tilbagevende.
 Derfor, skilt fra alt mit Held,
 Medens Lusten mig forskyder,
 Flora og Zephyra, byder
 Eder sorgfuld jeg Farvel.

A u r a.

Ikke saa, med Sorg o Søn!
 Skal Du fra din Moder skilles,
 Thi med Lustens lyse Rige
 Du bestandig er forbunden
 Ved din straalerige Ring.
 Ned til Jorden nu Du sendes,
 For at lære og erfare
 Alle Dødeliges Vilkaar,

At en viis og mægtig Hercker
 Over Alfes lyse Skare,
 Over Mattens stille Feer,
 Over Bjergets, over Vandets,
 Over Luftens Mandeskarer,
 Gengang modnes kan af Dig.
 Men til Følge paa din Vandring,
 At dit Die ei forblendes
 Skal af ubekjendte Syner,
 Kaldte jeg fra Ostens Hjem
 Sid en Koboldt, som i Snildhed
 Og i Klegt er uden Ege —
 Hulipurli! træd Du frem.

Hurlipurli.

Her, o Majestæt, i Støvet
 Næsegruus jeg ned mig kaster,
 For at lytte til dit Ord.

Aura.

Vær min Son en mægtig Bagt,
 Dog bestandig Underdanig;
 Vær som Loven kjef i Kampen,
 Naar ham vilde Farer true;
 Ero som Hunden vær i Freden,

Vær som Fuglen, . naar han byder,
 Let og lustig til at ile.

Led ham gjennem Skov og Dal,
 Før ham op paa Bjergets Tinde,
 Stig i Dybet ned, og følg ham
 Over Havet — lær hans Døie
 Alle Syner ret at fatte;
 Aabenbar ham alt det Skjulte
 Alt det Skjønne viis hans Blik!

Hurlipurli.

Alt, o Dronning! Punkt til Prik
 Skal Din Slave efterkomme.

Mura.

Dog de' stille Timer gaae;
 Før den lyse Nat er omme,
 Nu, o Søn, vi skilles maae.
 Tag min Hilsen her i Døel:
 Dig ledsage Held og Lykke!
 Dette Kys lad end mig trykke
 Paa Din Læbe — saa Farvel!

(til Choret)

Følg mig nu i Maanens Glands
 Til den høie Sal i Lunden;

Der vil jeg til Morgenstunden
 Skue Alfechorets Dands.

(Bort.)

Choret.

Nu til Dands og Alfesbal
 Under Skovens hvalte Kroner!
 Vor Musik er Fuglens Toner,
 Maanen Lampen i vor Sal.

(Alle bort undtagen **Pipi** og **Surlipurli**.)

Surlipurli.

Hører I, min General
 Over alle Lustkanoner:
 Vor Musik er Fugletoner,
 Maanen Lampen i vor Sal.
 Slig Musik er ei saa gal
 Naar kun Takt man holder over,
 Mindre Lampen dog mig hover,
 Thi den kjøler saa fatal.
 Altfor høit den op er hængt
 Saa besværligt man den pudser,
 Altfor stærkt den ofte blusser,
 Saa med Røg den er besængt.
 Dog — jeg præfer kan jeg troe:

Reent min Prinds jo staaer i Taaget,
 Diet, ja selv Dielaaget
 Stivt mod Træet stirrer jo.
 Tabt har reent J Sands og Sind,
 Munden vidt paa Gab jeg skuer,
 Som J vented stegte Duer
 Skulde flyve snart derind.

Pipi.

Stille! Siig, er Du da blind?
 Seer Du ei ved Træets bløde,
 Græsbedækte Fod, den søde
 Purpurklædte Rosenkind?
 Seer Du ei af Slummer dækt
 Diet lukket, medens Armen
 Hviler gængende paa Barmen,
 Mod dens stolte Flugt en Bægt?
 Seer Du ei det gyldne Haar,
 Som i lange Lokker ruller
 Nedad over Hals og Skulder
 Til det Midtens Belte naaer?
 Skynd Dig! Hurtig mig fortæl!
 Lær mig, hvad er dette hulde,
 Straalerige, underfulde,
 Aldrig seete Bæsen vel?

Hurlipurli.

Kun et ringe Bæsen, som
Gaaer paa to, og hedder Pige.

Pipi.

Uldrig denne Skabnings Ege
Saae jeg fordum — see Dig om!
Stu den maaneklare Nat,
Du, den ud af gyldne Skaaler
Skjenker sine rige Straaler
Over Skov og Bust og Krat;
Du, den Bjergets fjerne Top
Med sin blanke Glands forgylder,
Du, den med sin Vellugt fylder
Luftens Hav og Blomstens Knop;
See Dig om, og da mig siig,
Saae Du denne Skønheds Ege?
Saae Du Noget som en Pige,
Nogen, dette Bæsen lig?

Hurlipurli.

Ja, min Prinds! det maa I troe:
Selv jeg har en Koboldinde;
Ederes Høihed skal befinde,
Hun til denne si'er Sparto.

Pipi.

Ei Zephyra, Flora ei,
 Skjøndt fortryllende de siges,
 Med den Uforligneliges
 Nene Form tør maale sig.
 O besku dog denne Pragt,
 Let af Klædebonnet dækket,
 Kun forhøiet, ikke svækket
 Af den perlehvide Dragt.
 See, hvor Armen, som en Flod
 I det Grønne hen sig slynger;
 See, hvor Græsset let betynger
 Hendes fine Haand og Fod!

Hurlipurli.

Intet er det Hele her,
 Jeg forsikkrer, mod min favre
 Gemalindes lange, mavre
 Arme, Krop og spidse Knæer.

Pipi.

Frisk som Ambra er den Duft,
 Der fra hendes Læbe stiger

Opad imod Lysets Riger,
 Baaren af den stille Luft.
 Let i Vinden svæver den
 Mine Læber nu imøde,
 Og jeg drikker af dens søde
 Nectar Salighed igjen.

Surlipurli.

Hvad er denne Nectar dog,
 Mod den Duft, som I vil finde
 Altid bag min Gemalinde,
 Altid rundt om hendes Tog?

Pipi.

Høit med Jubel flaaer mit Bryst,
 Og jo mere og jo længer
 Jeg beskuer, giennemtrænger
 Mig den underfulde Lyst.
 End hun slumrer — stille, tyst!
 Mens til Træet hen jeg triner,
 Af, thi Læbernes Rubiner
 Mig indbyde til et Kys.

Surlipurli.

Vogt Jer, thi hun vaagner op.

Pipi.

Dette Kys fra Lustens Rige
 Nabne skal, o fagre Pige,
 Dine Læbers Rosentnop.

(Lillemund sukker.)

Hør, hun sukker — Ringen her,
 Som af Fing'ren nu jeg trækker,
 Som jeg paa Dit Hjerte lægger,
 Dig mit Billed bringer nær.

(Han lægger Ringen paa hendes Bryst.)

Hurlipurli.

Na, hvordan er I tilfunds?
 Ringen, som Jer Moder gav Jer,
 Gi'er I bort og tager af Jer,
 Er I desperat, o Prinds?
 Ringen, som os skjermte skal,
 Naar os Skjæbnen truer svarlig —
 Denne Handling meer end farlig,
 Er forrykt og pinegal!

Pipi.

Stille, tæm Din kaade Mund!
 Hvad jeg gjør, vil jeg forsvare:
 Intet Ondt og ingen Fare

Truer os i denne Lund.
 Naar den Skjønne vaagner mild,
 Skal mit Billede hun møde,
 Og ved Barmen, ved det søde
 Hjerte snart det hvile vil.
 Da er Tabet ei Forliss!
 Ringen skal jeg atter vinde,
 Naar jeg selv kan Veien finde.
 Til dens skjønne Paradiis.

Surlipurli.

Altfor nær vi hende gif.
 See hun vaagner

Pipi.

Træets Bue

Skal os gjemme, at vi skue
 Kan i Skjul det første Blik.

(De træde bag Træet.)

Lillemund (vaagner og seer sig om).

Hvad? jeg har sovet — drømt. Er Alt forsvundet?
 Forunderligt! saa tydeligt jeg saae ham,
 Han lagde paa mit Bryst sin gyldne Ring.

(Bliver den vaer.)

Ha, her er Ringen! — drømmer jeg da? Nei!
 Det er hans Die, ja det er hans Læbe,
 Det er hans Billed, som jeg nu beskuer.

(Inde fra Skoven høres raabe: Villemund! Villemund!)

Hvem kalder der? — det er min Søsters Stemme.
 Ha Rødkind! Rødkind! her jeg er. Jeg kommer;
 Dog lad mig gjemme først min rige Skat.

(Hun gjemmer Ringen paa sit Bryst; gaaer derpaa Rødkind
 og Tægerne imøde, der just komme ud af Skoven.)

Anden Act.

(Steile med Graner bedækkede Klipper, hvorfra en vid Udsigt over Skoven, Landet og det tilgrændsende Hav. Paa Bjergstien op fra Dalen kommer **Pipi** og **Surlipurli** gaaende.)

Surlipurli.

Her, min Prinds, I standse maa!
 Lad os hvile her paa Stenen,
 Her, hvor Diet hundred Mile
 Gjennem Lufsten skuer ud.
 Herfra seer I Landet, som
 Vi har gjennemvåndret — Havet,
 Som vi seiled over, ligger
 Herfra aabent for vort Blik.

Pipi.

Som fortryllet er mit Sind
 Af de underfulde Syner,

Af de tusind nye Tanke,
Der er vaagned i min Sjæl.

Hurlipurli.

Godt vor Tid vi nyttet har
Paa vor udenlandske Reise:
Stædernes den store Brimmel,
Landets Gensomhed og Havets
Bilde Høihed har I skuet,
Menneskets forunderlige
Liv har eders Tanke fattet,
Deres Sprog og deres Tale
Snart I lærte at forstaae.

Pipi.

Ja, imens fra Øst til Vest
Solen paa sin Bane maalte
Himlens blanke Bue, saae jeg
Jordens verelrige Liv.
Land og Hav, som kun fra Lufsten,
Fra det Fjerne før jeg skued,
Har mit Øie nær betragtet,
Har min Tanke nu erkjendt.
Hvad har ei mit Øie seet!
Hvad har Øret ei fornummet!

Hvilke Syner, hvilke Stemmer
 Har mit Hjerte ei berørt!
 Dog var intet Syn i Skjønhed
 Lig det Første — ingen Stemme
 Var som hendes; intet Die
 Var som Villemunds i Glands!

Hurlipurli.

Navnet end I kan erindre,
 Som vi hørte fra vort Skjul?

Pipi.

Ja lig Drømmen, som i Hjertet
 Med os følger; lig en Perle
 Under Skallen skjult i Havet,
 Lig en Stjerne, som fordunkler
 Med sin Pragt de andre Stjerner
 Fulgte mig blandt alle Tanker
 Hendes Syn og hendes Minde,
 Hørte jeg blandt alle Navne
 Klangen af det søde Navn.

Hurlipurli.

Høist vidunderligt det klinger
 For mit Øre. I vil spille,
 Du jeg mærker, en Roman.

Pipi.

En Roman?

Hurlipurli.

Ja samme Spil,
Som i de forsvundne Dage
Eders Moder.

Pipi.

Som min Moder?

Hurlipurli.

Ei Historien I kender,
Som I skylder Eders Liv?

Pipi.

Nei, ved alle Stjerner, nei!

Hurlipurli.

Den er furios at høre
Lyt kun efter! Jeg fortælle
Skal den ganske med de samme
Ord, som mig den blev fortalt.

Pipi.

Tal!

Hurlipurli.

I længst forsvundne Dage
Vandrede vor hvide Dronning

Mura eensom giennem Skoven
 I den stille Aftenstund.
 Længs med Kilden hen hun gif
 Tankesuld i søde Drømme,
 Medens Maanens lyse Straaler
 Krandsed hendes gyldne Haar.
 Længe taus hun vandred frem,
 Pludselig dog Foden standsed,
 Thi bag Løvet saae hun sidde,
 Lænet op til Træets Stamme,
 Nær ved sig en jordisk Mand.
 Dunkle Lokker fra hans Tøse
 Rulled om den stolte Pande,
 Og hans Dines blanke Stjerner
 Skued straalende fra Jorden
 Til den klare Himmel op.
 Let hans Læber sig bevæged,
 Og i sagte Toner fløde
 Ord fra dem, som med sin Griffel
 Op han tegned paa en Tavle,
 Der i Græsset for ham laae.
 — Taus og stille Mura stod,
 Skjult af Løvet, og betragted
 Skjalden — thi en Digter var det —

Og den høie Dronnings Kinder
 Rødmede med dobbelt Farve,
 Dobbelt hendes Læber gløded,
 Mens hun skued dette Syn.
 Da slog Digteren sit Die
 Ned mod Jorden, og han talte
 Saa, med sagte dæmpet Røst:
 Skal jeg aldrig hende finde,
 Hun, hvis Billed lig et Minde
 Dybt jeg gemmer i mit Bryst?
 Denne Skabning klar som Luft,
 Let som Vinden, der sig fjerner,
 Disse Dines lyse Stjerner,
 Disse Læbers Rosenduft!
 Og han taug mens op han saae, -
 Og han skued Mura træde
 Frem af Lovet, og med sagte
 Fod at svæve mod ham hen.
 Som en Drøm hun var, der kommer
 Til den Trættes stille Leie,
 Som en Vind hun var, der svæver
 Om den Dødeliges Kind.
 Men fra Græsset Skjalden ilte
 Synet henrykt nu imøde,

Og mens' han vor Dronning favned,
 Quad hans Læbe disse Ord:

Kommer endelig engang

Du, min Tankes stolte Billed,

Du, hvem jeg saa ofte stilled

Frem i Toner og i Sang;

Du, som boede i mit Bryst

Fra min Ungdoms første Dage,

Gjenstand for min Læbes Klage,

For mit unge Hjertes Lyst. —

Men vor Dronning talte mildt,

Mildt som Luften, der os kjøler,

Nu til Skjalden, mens de vandred

Sagte Arm i Arm, hvor Bækken

Ruller med sin blanke Strøm.

Tusind Ord de verled sammen:

Om den stille Nat, om Jorden,

Om den lyse Dag og Luften,

Hvorfra Livet strømmer ned.

Mens de gif, han slynged Armen

Omkring Mura rundt, hvis Hoved

Svulste yndigt paa hans Skulder,

Og hvis Loffer hang som Straaler

Om hans eget dunkle Haar.

Saa de vandrede — og Lusten
 Klang som Harper, naar de røres
 Let af Vinden; Fuglen fløited
 Sød i Lunden; Lundens Kilde
 Rislede med stille Bølger,
 Og det rige Blomsterbæger
 Aabned sig med Duft og Bellugt,
 Og de ranke Stammer rysted
 Zittrende de lette Blade,
 Mens det rosenmykte Dække
 Skjælved over Muras Bryst.
 Da fra Krattet traadte frem
 Med sin Digter just vor Dronning
 Paa den græsbeflædte Slette,
 Og lig Maanen, der af Skyen
 Stiger frem i Glands og Skjønhed,
 Steg nu frem, mens Vinden vifted
 Sløret med et Pust tilside,
 Muras unge Jomfrubryst —
 Saa hun stod som Marmor hvid,
 Skjælvende som Træets Blade,
 Medens Skjalden henrykt knælte,
 Daaret sødt ved hendes Fod.
 Frem af Skoven Alfer kom .

Svævende i lette Dandse,
 Og de stille Feer frandsed
 Engen med en Rosenkjæde,
 Medens Sylpherne fra Lusten
 Sang om Kjærlighed og Fryd.
 Nat det var — og Alt blev stille.
 I den stille Nat vor Dronning
 Sig formælte med sin Skjald.

Pipi.

Denne Digter var min Fader?

Hurlipurli.

Ja fra Jorden halv I stammer,
 Halv fra Lusten; deraf fik I
 Eders dobbelte Gestalt.
 Lustens Legeme og Farve
 Naar I boer i Lysets Rige,
 Menneskets den faste Skabning
 Naar I vandrer her paa Jord.
 Samme Lov vor Dronning lyder,
 Medens Skovens Allfer skues
 Kun af menneskeligt Die
 I de stille Sommernætter,
 I de store Tryllestove,
 Hvoraf Jorden eier tolv.

Selv en bedre Lod jeg fik,
 Thi mens Jordens andre Aander,
 Medens Gnomerne sig skjule
 Evig i de dybe Bjerger,
 Vandrer jeg og hver en Kobold
 Synlig gjennem Verdens Riger,
 Mellem Menneskenes Slægter,
 Haanende den hele Engal
 Skjondt bespottet som en Dverg.

Pipi.

Men fortæl mig! Hvilken Udgang
 Fik min Moders Kjærlighed?

Hurlipurli.

Tiden randt, og end bestandig
 Var med Skjalden hun forbunden;
 Men da Somren næste Gang
 Aabned Skovens unge Blade,
 Modned Roserne og vakte
 Fuglesløiterne i Lunden,
 Bragte Mura til Jer Fader
 Eder selv, som, svøbt i Roser,
 Skued Lyset første Gang.
 Dybt i Kilden blev I badet,
 Og Jer Fader sang til Harpen

Da J døbtes; Skovens Ulfer
 Bugged Jer, mens Luftens Sylpher
 Sang i Chor med Nattens Feer.
 Det var i den første Sommer
 Da det skete, og vor Dronning,
 Som til Luftens Rige bar Jer,
 Skued Digteren kun sjelden
 I de maaneklare Nætter,
 Thi ved eders Bugge dvælte
 Hun den meste Sommertid.
 Da svandt meer og meer hos Skjalden
 Kjærligheden til vor Dronning,
 Og en ung Hyrdinde fængsled
 Ham i Høsten, saa han glemte
 Reent sin Elskov og sin Pligt.
 See, paa denne Klippe stod han,
 Da han aabnede sit Hjerte
 For den smilende Hyrdinde,
 Da han med den samme Tale,
 Hvormed han vor Dronning daared,
 Tryllede Hyrdindens Sjæl.
 Her paa denne Steen han stod:
 End han talte — da paa eengang
 Brød fra Bjerget frem Orkanen,

Dg en Svirvelvind, der fuste
Frem som Lynet, ned ham slynged
Med hans Elskede i Dybet,
Saa i Faldet Begges Hoved
Knustes mod den skarpe Steen.

Pipi.

O min Fader!

Hurlipurli.

Der han endte;
Men hans Aand til Straf maa vandre
Gjennem Morkets dunkle Sale,
Indtil Skjæbnen er forsonet,
Indtil Straffens Tid er endt.

Pipi.

O min Fader! skal dit Navn
Først paa dette Sted jeg møde,
Hvor Du hviler blandt de Døde,
I den dybe Isgrund's Favn.

Hurlipurli.

Stand, min ædle Prinds, Jer Klage!
Kort er Livet kun paa Jorden:
Alle skal dog eengang himle,
Alle skal dog eengang døe.

Pipi.

Daarlig er din Tales Trøst!

Den berører ei mit Dre.

O fra Dybet troer jeg høre

End den Faldnes Klagerøst:

Hurlipurli.

Det er Phantasie, min Prinds!

Trøst Jer med, at høist poetisk

Var hans Død, som det sig sømmer

For en Digter og en Skjald.

Pipi.

Ha, ved Solens blanke Lys!

Ud min Kaarde skal jeg drage,

Og paa Stedet her Dig fælde,

Hvis Du længer taler saa.

Hurlipurli.

Slig en Ged jeg kan forstaae!

Men tillad mig, hist jeg skuer .

Evende Jægere paa Stien.

Følg, o Prinds, mig nu til Hulen

Bagved Fjeldet — hurtig, hurtig!

Alt ei Jordens Sønner møde

Skal i Taarer Lustens Drot.

(De gaae ind i Klippehulen.)

Walter og **Rudolph** komme op af Klippefien.

Walter.

Hvor blev de tvende Drenge, som vi skued?

Rudolph.

Med eet forsvandt de begge.

Walter.

Deilig var

Den ene Dreng. End saae jeg aldrig flig
En fuldendt Skjønhed — Saae Du Lofferne,
Der, snoede, hang til Beltestedet ned,
Ret som et gyldent Slør omkring hans Skabning?
Og saae Du hvor hans Die lyste, lig
En pragtfuld Stjernes Glands? Omkring hans Skulder
Der hang en Krands af Blomster, og ved Hosten
En Raarde, glimrende af blanke Stene.
En Anstand havde han ret som en Prinds!

Rudolph.

Nun flygtig skued jeg den Enes Skjønhed,
Thi reent den Hæslige drog bort mit Blik:
Hans gule Ansigt ligned en Citron,
Og med de røde Dine fælt han skeled.
Bestandig rysted han sit store Hoved,
Og stod ei stille noget Dieblif,

Men sprang omkring, snart paa den ene Fod
 Snart paa den anden, grinte saa og slog
 De lange Arme overfors, imens
 Han dybt sig bøied for den anden Dreng.

Walter.

Det var et konstigt Syn; men nok om det!
 Hør nu det Grinde, Du skal besørge:
 Hist Stien gaaer fra Bjerget ned til Skoven;
 Til ned ad den! Ved Kilden Rødkind møder,
 Og fører over Aaen Dig til Stedet,
 Hvor hendes Fader skal dit Andrag høre.
 Sigs ham fra mig, og sig ham, det er Walter,
 Den rige Jæger, som i Skoven boer,
 Der beder om hans Datters Haand.

Rudolph.

Om Rødkinds?

Walter.

Ja vist, thi hendes Søster, Lillemund,
 Endskjøndt en Perle, er mig altfor lille.
 Sig ham, at hvis mit Andrag han opfylder,
 Da lover jeg ham Guld og grønne Skove
 Og al den Herlighed, som kun han vil.

Rudolph.

De grønne Skove har I nok af, Herre;
Men Guldet?

Walter.

Guldet? Hørte Du ei. stedse,
At Guld og grønne Skove fulgtes ad?

Rudolph.

Dog hvis han afflaaer Jer Begjæring?

Walter.

Nu,

Saa true ham med hvad helst Du vil: med Vold
Med Krig og Pest og Undergang, fort Alt,
Hvad Frygt kan jage i hans Skrædersjæl.

Rudolph.

Men der er mange Folk i Colonien —
Hvis han foragter vore Trudslar?

Walter.

Sa!

Da kommer jeg med alle mine Jægre,
Og skal mig selv nok hente, hvad han nægter.
Men nu afsted! Du gaaer ad denne Sti,
Og jeg ad hiin, som løber rundt om Bjerget.

Paa Sletten ved mit høie Jagtslot mødes
Vi atter, naar dit Kald Du røgtet har. —

(Begge bort.)

(Pipi og Surlipurli komme frem).

Surlipurli.

Nu de borte er, min Prinds.
Skjønne Ting vi fik at høre:
J fik mange Complimenter,
Jeg fik Haansord kun og Spot.
Ik, men Sligt er ogsaa godt,
Det er ret en prægtig Skole
For den Indbildskhed og Hovmod,
Hvortil vore høie Gaver
Ellers let os kunde lede.
Spot, min Prinds, er som en Syl,
Og vor Ryg maa kunne bære
Ikke blot en gavnlig Lære,
Ikke Spidser blot, men Prygl.
Dog — J grunder?

Pipi.

Saa Du ei,

At det var den samme Jæger,
Som, da Lillemund vi skued,
Med en Pige kom fra Skoven

Forat søge om den Elskte? —
 Hørte Du ei Navnet Rødkind?
 Ikke Søsternavnet, som hun
 Raabte til et deiligt Gjensvar
 Imod Raabet: Lillemund?

Hurlipurli.

Alt forlængst jeg har det glemt.

Pipi.

Begge Navne har jeg glemt,
 Og jeg fatted Jægrens Tale.
 Ned til begge Pigers Fader
 Et Gesandtskab nu han sender,
 For at fordre Rødkinds Haand.
 Hør, hvad her jeg har besluttet:
 Som Gesandt fra mig Du vandre
 Skal med denne Jæger. Samme
 Løfter og de samme Trudslar,
 Som hans Herre med ham sendte,
 Skal fra mig Du ogsaa bringe,
 Forat naae, hvad Du forlanger:
 Lillemund til Gemalinde
 For din Fyrste, for Pipi.

Hurlipurli.

Høie Fyrste! primer J?
Med en jordist Gemalinde
Eders Høihed vil forbinde
Eders lustige Pipi?

Pipi.

Hvad jeg vil, det har jeg sagt.

Hurlipurli.

Men min store Fyrste

Pipi.

Stille!

Hvad jeg vil, det maa Du ville.

Hurlipurli.

Jeg er Slave af Jer Magt;
Men for Eder, desto værre,
Sendtes ogsaa jeg som Bagt.

Pipi.

Her paa Jord er jeg din Herre.

Hurlipurli.

Atter Sandhed, vise Fyrste!
Her paa Jord er J den største;

Men betænk alligevel,
 Om dog ei i dette Stykke
 Jeg er klogest paa Jer Lykke.
 Hush vor Dronnings korte Held
 I den rørende Historie;
 Af, hvor liden Trøst og Glorie
 Af det Hele fik hun vel!
 Hush, hvad nys jeg har fortalt,
 Hvad jeg nødig vil oprippe,
 Alt det var fra denne Skippe
 Alt Jer Fa'er i Dybet faldt.
 Galt, min Prinds, det er for galt!
 Men jeg haaber, denne Præken
 Opad Stolpen nedad Bæggen,
 Gi for døve Øren var.

Pipi.

Gi Taalmodighed jeg har
 Til at høre hvad Du taler;
 Hurtig gjør hvad jeg befaler!
 Hurtig, som en vinget Pül,
 Efter Jægersvenden iil!
 Med det Budskab, som Du faaer,
 Skal Du atter hos mig møde

Der, hvor Skoven Bjerget naaer,
I den sidste Aftenrøde.

Hurlipurli.

Men, min Prinds

Pipi.

Nu ved mit Sværd!

Gjør Du ei, hvad jeg befaler,
Med Din egen Ryg betaler
Du din Trods paa Stedet her.

Hurlipurli.

Alf, til slikt et Argument
Har jeg Intet meer at føie.
Bort jeg iler fra Jert Die
Med mit ny Gesandt-Patent.

(Bort.)

Pipi

(nærmer sig Afgrunden og seer ned i den. Efter et Ophold
taler han):

Og Du fandt din bratte Død,
Fader! her i Fjeldets Kløster;
Ingen Ringe meer Dig lofter
Op af Svælgets dybe Skjød.
Aldrig Solen med sin Glød

Dine Koffer meer bestraaler,
 Aldrig meer dit Die taaler
 Dagens friske Farvepragt.
 Her til Hvile blev Du lagt,
 Her i Fjeldets stille Hule,
 Af, hvis mørke Skygger skjule
 Dig og dine Toner's Magt.
 Aldrig skal din Sang jeg høre,
 Ingenfinde Harpen skal
 Trænge liflig til mit Øre
 Med sit milde Tonesald.
 Aldrig skal din Digteraand
 Her din Søn paa Jorden møde,
 Aldrig skal din varme Haand
 Du mig række fra de Døde.
 — Hør dog nu mit Trøstens Ord,
 Som til Lusten, der vil stige
 Med det til dit mørke Rige,
 Nu, o Fader, jeg betroer:
 Over Hulen, dyb og stor,
 Vil jeg spænde stærke Streng,
 Saa at deres Toner trænge
 Skal i Dybet, lig et Chor.
 Hvergang Lusten dem berører

Kun med svag og sagte Haand,
 Er det Hilsen fra min Aand,
 Som, o Fader, da Du hører;
 Hvergang Stormens stærke Klang
 I de spændte Strenges bruser,
 Saa hver Lyd med Skjælven suser,
 Hører Du min Klagesang;
 Hvergang Tonen trænger mild
 Op fra Dybet lig en Stemme,
 Vil et Echo jeg fornemme
 Af din brustne Harpes Spil.
 Saa, o Fader, vil jeg bygge
 Ned til Dig fra mig en Vej:
 Kun begravet er din Skygge,
 Dine Toner døde ei!

(Bort.)

Pladsen udenfor Bolden.

Krumrøg, i rød Slaabroek, sidder paa et ophøiet Sæde.
 Ved Siden af ham to ledige Stole. Alle Borgerne, med
 Undtagelse af Bøffel og Glynder, sidde paa Bænke i en Kreds.)

Krumrøg (reiser sig).

Borgere! Atter ere vi her forsamlede til et høi-
 tideligt Møde, atter skulle vi i Enighed og Samdræg-

tighed raadslaae om Anarchiets Tarv. Mig, eders Præsident, tilkommer det efter alle guddommelige og menneskelige Love at tale først, og denne Pligt vil jeg her opfylde, idet jeg giver en kort Udsigt over Statens Stilling. — Det Første, som er fornødent, forat sikre en Stats Eksistens, er, som bekendt, Fødemidler; thi selv den fuldkomneste Borger have disse behov. Derfor har ogsaa jeg, efter Raadslagning med de tvende af mig udnævnte Statsraader: Hr. Flynder og Hr. Bøffel, været betænkt paa, at afhjælpe den Mangel, der var indtraadt i Statens Forraad, og efter fælles Beslutning have vi anvendt de to Trediedele af Statskassen til Indkjøb af følgende Species (læser op af en Lap Papiir): „12 Eispund Lammekjød, 16 Eispund saltet og røget Flest, 100 Pund bagt Brød, $\frac{1}{2}$ Drehyed Ol, 4 Anker Brændeviin, 10 Stykker Kalkuner, 10 ditto Gænder, 10 ditto Høns, samt 1 Kalkunst, og 1 ordinær Hane tilligemed 1 Andrik.“ — Dette Forraad, o Borgere, vil, naar vi beslutte os paa Nøisomhed, i længere Tid kunne sikre os en sorgfri Eksistens. Men den kloge Statsstyrer maa ikke blot see paa det Nærværende, han maa ogsaa see ud i Fremtiden; og dette har jeg heller ikke forsonet. Efter Opfordring af mig, ere begge Stats-

raaderne fraværende, forat gennemstreife Skoven, og opdage og udfinde de for Samfundet gavnlige og nyttige Frugter. — Alt spaaer saaledes, o Borgere, den lykkeligste Fremtid; Alt tyder paa, at den af Digterne priste Guldalder vil vende tilbage her i Skoven. Indvortes i Staten hersker Ro, Lykke, Enighed og Tilfredshed, og betræffende det Udvortes, kan jeg endnu tilføie, at vor Stat befinder sig i det venstabeligste Forhold til alle fremmede Magter. Ja, adskillige af de nærmeste Landsbyer have endog tilbudt, mod rede Penge at forsyne os med Livets første Fornødenheder. Idet jeg altsaa her slutter denne korte, men, som jeg haaber, tilfredsstillende Udsigt over vor Forfatning, opfordrer jeg Enhver, som føler Kald og Gvne dertil, at fremkomme med de Forslag, han anseer gavnlige og heldbringende for Anarchiet, forat vi siden i Raadet kunne overveie dem, og tage en endelig Beslutning. Amen! — Efter Ønske har Hr. Gallimathiis Ordet!

(Han sætter sig.)

Gallimathiis.

Hr. Præsident! Medborgere! Idet jeg fremkommer med et Forslag, som har kostet mig flere Dages Arbeide og flere Nætters grundige Tænkning, forat overveie Alt, hvad der kunde siges for og imod,

skal jeg tillade mig, at forudsende en Indledning, for derved at gjøre mit Forslag desmere indlysende. Overveie vi nemlig Menneskets Forfatning, da finde vi, at vi have to Sider, som begrunde vor høie Rang i Skabningen. Den udvortes Side: at vi have rødt og varmt Blod, og føde levende Unger; den indvortes: at vi have Perfectibilitet. Disse to Sider bliver det nu høist nødvendigt for en Stat at uddanne; thi hvis ikke begge Sider holdes vedlige, bliver Mennesket eensidigt. Mit Forslag er derfor ogsaa tosidigt, men dog forsaavidt eensidigt, som jeg troer, at det seer Tingen fra den eneste rigtige og mulige Side

Bønhas.

Sr. Præsident! Jeg foreslaaer at enhver Taler skal tilholdes, kortelig og uden Indledning at fremsætte sine Forslag.

Krumryg.

Sr. Bønhas's Proposition er antaget, og har, fra dette Øieblik af, Lovskraft. Tal derfor Sr. Gallimathis, men tal uden Indledning.

Gallimathis.

Uden Indledning gaaer mit Forslag ud paa, i udvortes Henseende: at Staten bør anskaffe de til Populationens Bedligholdelse og Formerelse nød-

vendige Fruentimmer — hvilke vel de nærmeste Landsbyer, efter hvad Præsidenten for yttrede, kunde yde, deels efter Overeenskomst gratis, deels, mod Godtgjørelse i rede Penge; i indvortes Henseende: at der bør oprettes et Universitet, forat Borgernes Perfectibilitet kan udvifles og bringes paa Glid. Ved denne Høiskole burde der foredrages følgende Videnskaber: 1) Bibelhistorie, 2) theoretisk Speculation eller Categorierne, 3) practisk Speculation eller Realiteterne, 4) Fuglenes og Pattedyrenes Naturhistorie; begge de Sidste med Hensyn til, at vi boe i Skoven, og følgelig bør kjende de os omgivende Kræfter. — Dette er i Korthed mit Forslag, som jeg anbefaler Forsamlingen til gunstig og grundig Overveielse.

Floffel.

Den første Deel af Forslaget er ypperligt, og det bliver saameget mere nødvendigt at befordre Anskaffelsen af de fornødne Fruentimmer, som Præsidentens egne Døttre ingenlunde ere tilstrækkelige til Udbredelsen af en almindelig huuslig Enkelsalighed — dette en Stats sikkestes Børn.

Krumhug.

Sr. Floffel! Mine Døttre maa lades ude af Beregningen, thi med dem er der allerede taget en

for det Sele gavnlige Bestemmelse. — Hr. Stivbeen har Ordet!

Stivbeen.

Mit Forslag gaaer ud paa, med det vordende Universitet at forene et Konstacademie, hvor der fortrinlig burde tages Hensyn til Dandsen, for at bibringe Borgerne den i alle Forhold saa høiſtnødvendige Taft.

Stikham.

En Dandesskole — Fy for en Ulykke! Nei, en Fegteskole er langt nødvendigere. Rundt omkring ere vi omgivne af firbenede Bæster, som bestandig true Staten med Undergang. Rigtig at kunne fegte med Mennesker og Dyr er den vigtigste Pligt for en god Borger. Jeg selv tilbyder mig som Lærer ved denne Skole, og forlanger ingen anden Løn, end en Forøgelse i det daglige Quantum Brændeviin.

Snaps.

Under samme Betingelse tilbyder jeg, at offere Skolen al min Tid.

Flaskefoder.

Jeg ligesaa. Og desuden foreslaaer jeg til Gavn for Alle, at der nu, da vi have 4 Ankere, bør uddelles 4 Snapser pr. Kjæst, Morgen, Middag og Aften.

Pølse.

Det er et høist skadelige Forflag, der kun maa fremme Statens Ruin. Nei, Brændevinen bør kun bruges til Ingredienser ved Maden, der staaer under min specielle Opsigt.

Bagfliske.

Og til Bederqvægelse for den gode Borger, for Haandværkeren, der offrer al sin Tid til det Heles Bedste.

Stikham.

Sludder! Den gode Borger skal just være ædru. Nei, Statens Kraft, de Baabensføre, dem er det, som bør drikke.

Finesse.

Medborgere! Efter min Anskuelse kunde man forene begge disse Fordringer paa Drik til Gavn for det Hele, idet man indrømmede Statens roligere Naturer Brændevinen, og derimod gave de mere Boldsomme Hals og Haand over Øllet. Paa denne Maade vilde der tilveiebringes den rette Ege vægt i Samfundet, som altid har været Diplomatifens Opgave. De Rolige vilde encourageres og opflammes af det fyrige Brændeviin; de Stærkeres og mere Hidsiges Ild vilde dæmpes ved det phlegmatiske og dog nærende

Ol. Ja, efter min Mening, vil det være den eneste
 Wei, hvorpaa det Hele kan ile Fuldkommenheden
 imøde; og idet jeg blot endnu bemærker, at jeg selv
 hører til de rolige Naturer, indstiller jeg dette Forslag
 til Præsidentens Wiisdom.

Krumryg.

Dette er ifandhed et Forslag af høieste Vigtighed,
 og skal paa det Nøiagtigste blive overlagt i Raadet.
 Men endnu staaer Hr. Floskel og Hr. Bonhas tilbage,
 hvorfor jeg maa bede disse Herrer at fremkomme med
 hvad de have at sige, med mindre de hellere foretrække
 at tie stille.

Bonhas.

Ingenlunde foretrækker jeg at tie; men det er jo
 aldeles umuligt at komme tilorde for al det Sludder
 og Nonsens Enhver bringer tiltorvs.

Nogle.

Til Orden! til Orden!

Gallimathias.

Hr. Præsident! Jeg fordrer Taleren kaldt til
 Orden for sine Uqvemsord.

Krumryg.

Hr. Bonhas! Vær saa artig og vær ordentlig.
 Stik Fingeren i Jorden, og lugt hvad Land I er i.

Bønhaß.

Alt længe har jeg lugtet hvad Land jeg er i, og just derfor taler jeg, som jeg gjør. Er det ikke Ufsindighed, at tale om Universiteter og Dandseskoler før vi have givet Love for Justitsvæsenet, Finantsvæsenet, Fattigvæsenet, Skolevæsenet, Kirkevæsenet, Kæmnervæsenet, og alle de andre Væsener, hvoraf Staten bestaaer. Er dette ikke Sludder ...

Alle.

Til Orden! Til Orden!

Krumryg.

Bønhaß! J er berøvet Ordet. Troer J, at Regjeringen har glemt Statens forskellige Væsener for hele Statsvæsenet? Ingenlunde! De grundigste Love ikke blot for hvad J før nævnede, men ogsaa for mange andre Ting, som J ikke har tænkt paa, f. Ex.: Postvæsenet, Toldvæsenet, Vandvæsenet, Brandvæsenet, Sprøitevæsenet, Renovationsvæsenet, Degnevæsenet, Præstevæsenet, Provstevæsenet osv. osv. — ere allerede under Arbejde af en Committee, i hvis Spidse Statsraad Glynder staaer. Troer J, i eders Blindhed, at Regjeringen sover? Troer J, at J alene er den kloge og vise? Men Intet mere herom — Hr. Flostet har Ordet!

Bonhas.

Ja det er en fed Regjering vi har!

Rogle.

Til Orden med Bonhas! Kast ham ud!

Krumryg.

Hører I Folkets Stemme? Allerede før har I
vüist Jer som et uroligt Hoved. Et Ord endnu, og
I forlader Statens Territorium! — Tal Hr. Floskel!

Floskel.

Medborgere! Det Forslag jeg her, ikke uden Frygt,
og dog med den høieste Tillid, fremkommer med, er
overordentlig gavnligt; thi det sigter ikke til mindre,
end til at vække, nære og modne den ædlest Espire i
Menneskehjertet, nemlig Vresfølelsen. Intet andet
end Vresfølelsen er istand til at frembringe noget
virkeligt stort, Noget det hele Samfund lyksaliggjø-
gjørende og hjertestyrkende...

Snaps.

Dertil er Brændeviin et hypperligt Middel.

Krumryg.

Stille Hr. Snaps! Afbryd ikke Taleren.

Gallimathias.

Taleren benytter sig af Indledning, hvilket blev

mig formeent. Jeg fordrer Retsfærdighed og Eighed for Lovene.

Krumryg.

Den skal I faae. Hr. Floffel! Spring Indledningen over.

Floffel.

Det er Skade. Thi uden at rose mig selv, troer jeg, at den indeholder mange gyldne Sandheder.

Gallimathias.

Til Terten! til Terten!

Floffel.

Min Tert er, at Staten saameget som muligt bør søge at nære Vægsfølelsen hos sine Borgere, hvortil, efter alle Erfaringer, Titler og Ordener er det sikreste Middel. Mit Forslag gaaer derfor ud paa, at ligesom man i andre Stater har de tre Titler: Høi- og Velbaaren, Velbaaren og Velædel, skulde ogsaa vi have tre Titler, skjøndt ikke de nysnævnte; thi da vi leve i Skoven, bør vi tage os den til Mønster, og paa eensgang forene det Skønne og Betydningsfulde med det Nyttige. Istedetfor Høi- og Velbaaren foreslaaer jeg derfor: Høi- og Grønskovelig; istedetfor Velbaaren: Grønskovelig, og istedetfor

Belædel, det simple, men dog saa betegnende Skove-
 lig. Titlen Skovelig burde tillægges enhver Borger,
 der er myndig, og ikke har gjort sig uværdig dertil
 ved Forbrydelser. Finder dette mit Forslag Bifald —
 hvad jeg af den almindelige Tausshed formoder —
 kan Staten gaae et Skridt videre, ved Indførelsen af
 en Ridderorden, hvilken Institution paa det Stærkeste
 vilde opflamme Borgernes Lust til alt Vædt og Stort.
 Jeg foreslaaer derfor Oprettelsen af en saadan Orden,
 til hvis udvortes Tegn man paa en passende Maade kunde vælge den
 her paa Stedet hyppigst forekommende Steenart, nem-
 lig Flintestenen, hvis trede Farver bedst kunde be-
 tegne Ordenens høiere og ringere Glasfer. Til første
 Glasfe skulde høre Ridderne af den røde, til anden,
 Ridderne af den sorte, og til tredje, Ridderne af den
 hvide Flintesteen. Samtlige Flintestene burde bæres i
 respective røde, sorte og hvide Baand.

Krumryg.

I Statens Navn bringer jeg Taleren min Tak
 for dette Forslag, der røber den dybeste Menneſke-
 fundskab og den høieste Patriotisme. Sandelig, dette
 er et Forslag af den største Betydning og af saa stor
 Vigtighed, at vi ikke handlede ilde, om vi paa Stedet
 antog det, for strax at kunne belønne store og væsent-

lige Fortjenester. I Statens Navn spørger jeg derfor Borgerne, om Noget har Noget at indvende mod dette Forslag.

Bonhas.

Dette Forslag vil frembringe Splid i Folket.

No gle.

Bort med Bonhas! Forslaget er ypperligt!

Andre.

Forslaget er antaget! Hurra for de gode og fortjente Borgere!

(Raab og Støi.)

Krumryg.

Stille, stille, mine Benner! — Men der kommer Flødeskæg løbende — hvad vil han?

Flødeskæg (kommer).

Hr. Præsident! Hr. Præsident! Udenfor Volden staae to Gesandter, der forlange Audience.

Finessse.

Hr. Præsident! Alt længe har Gesandtskabsretten været mit Hovedstudium. Tillader I, skal jeg paa den fineste Maade udlunke deres Grinde.

Krumryg.

Gaa Hr. Finessse! og tjen Staten. (Finessse bort.)
 Borgere! Ved Synet af denne unge Mand (pegende
 paa Flødeskæg) kommer jeg ihu, at Regjeringen endnu
 ikke har belønnet ham for Opdagelsen og Angivelsen
 af Grønskollings Tyveri. Til Belønning herfor tillæg-
 ger jeg ham fra idag af, Titlen Skovelig, saa at han,
 uagtet han hverken efter Alder eller Stilling kunde
 gjøre Fordring paa denne Titel, fra dette Dieblif af
 indtræder i Borgernes almindelige Rang. (Til Flødeskæg)
 Unge Mand, træd frem! — Viid, o Flødeskæg, at vi
 til Belønning for din Troskab, fra idag af give Dig
 Tilladelse til at sætte et Prædicat foran dit Navn, og
 kalde Dig: Skovelig Flødeskæg. Skjøn paa din Lykke,
 og viis Dig den værdig! Bliv en god Borger, din
 Dyrighed horig og lydig, og ingen Nei, selv ikke den
 til de høieste Titler og Ordener, vil være Dig spærret.

Flødeskæg.

Idet jeg underdanigst takker Mester for Præ-
 sidentens store Belgierning, vilde jeg blot gjerne vide,
 hvilke Rettigheder der følge med Titlen Skovelig.

Krumryg.

Denne Titel betyder med Hensyn til Dig selv, at

at Du er Dig bevidst at være en god Borger; med Hensyn til din Eigemand, at Du er hans Eigemand; og endelig med Hensyn til din Undermand, f. Ex. Grønskolling, at han skal hilse Dig, vise Dig Agtelse, at Du i alle Samkvem skal have Forsædet, at . . . at . . . at . . . dog der kommer Finessse tilbage. Nu, hvad godt Nytt bringer I?

Finessse (kommer).

Høist vidunderlige Nyheder. Det er to Gesandter fra en vis Jægermester Walter, som kalder sig Skovens Herre, og en vis Prinds Pipi, der er Konge over Alferne. De forlange Begge for deres Herrer Præsidentens Døttre tilægte; for Jægermesteren Jfr. Rødkind, og for Prindsen Jfr. Villemund. I Tilfælde af at deres Begjæring opfyldes, love de Guld og grønne Skove, samt Alt, hvad der maatte forlanges. I modsat Fald, true de Anarchiet med Krig, Pest og Undergang.

Krumryg.

Denne Begjæring kan ikke opfyldes, thi mine Døttre ere allerede lovede bort til Statsraaderne Bøffel og Glynder.

Finesse.

J saa Tilfælde maa Anarchiet belave sig paa Krig.

Bonhas.

Medborgere! hører min Røst. I dette Tilfælde tør Præsidenten ingen Stemme have, da han selv er Part i Sagen. Betænk Jer vel, o Borgere, førend I her fatte en Beslutning. Hvad komme private Løfter Staten ved? Skulle vi udsætte os for en langvarig og blodig Krig for tvende Pigers Skyld, der, efter hvad Præsidenten siger, ikke ville komme det Hæle, men kun den Enkelte til Gavn. Vel ere begge de fremmede Magter mig ubekjendte, men at de maae besidde stor Magt, tilkjendegive deres Løfter og Trudsel. Den Gne er ovenikjøbet en Prinds og Konge over Allferne —

Floffel.

Allferne? Hvad er det for et Folk?

Bonhas.

Det veed jeg ikke; men det gjør Intet til Sagen. Betænk Jer, o Borgere, hvilken uhyre Nytte Staten kan have af denne Alliance. Disse to Magter kunde levere os alle vore Fornødenheder, Alt hvad vi behøve,

og vi kunde her leve et Glaraffenliv i Herlighed og Glæde.

Snapø og Flaskefoder.

Forlaget er hypperligt, og bør antages!

Krumryg.

Det er umuligt, hvor smigrende det end vilde være for mig, at være Svigerfader til en Prinds. Hr. Bøffel og Hr. Flynder

Stikham.

Pokker i Bøld med Bøffel og Flynder! Maae vi andre hente os Røner andetstedsfra, kan de ogsaa.

Gallimathis.

Ja Loven bør være lige for Alle.

Nogle.

Forlaget bør antages og Pigerne udleveres.

Finesse.

I saa Tilfælde tilbyder jeg mig, paa Statens Vegne, at negociere med Gesandterne.

Krumryg.

Men det er umuligt; thi — ihvorvel

Pølse.

Pigerne maae udleveres, det er ogsaa min Mening, og Statens Rjokken sikkes for evige Tider.

20 27

Bagflikke.

Ja det er det Vigtigste, som Præsidenten selv har sagt.

Stivbeen.

Hr. Præsident! Ogsaa jeg tilbyder min Bistand ved Underhandlingerne.

Finesse.

Det gjøres ikke fornødent; jeg skal nok besørge det Hele.

Stivbeen.

To udrette meer end Een, og da der er to Gesandter fra de Fremmede, bør ogsaa vi sende to Gesandter.

Gallimathias.

Deri har Hr. Stivbeen Ret. To Gesandter bør sendes til Underhandling.

Krumryg.

Jeg er yderst raadvild. Paa den ene Side ...

Alle.

Vort med Pigerne. Leve Alliancen!

Krumryg.

Nu — jeg vil svie mig efter Alles Ønske. Pigerne

ere i dette Dieblif ikke tilstede, men paa en Vandring i Skoven. Imorgen kunne Begge afhentes i et høitideligt Gesandtſkab, som Vi i egen Person ville modtage. Dette have I, Hr. Finesse og I, Hr. Stivbeen, som herved udnævnes til Statens udenlandske Ministre, at overbringe de fremmede Herrer. I Overeensstemmelse med Skif og Brug, der tillægger Gesandter som saadanne, en høj Rang og Ordener, udnævnes fremdeles I Begge til Høi- og Grønſkovelige, samt til Riddere af den sorte og hvide Flintesteen; hvorhos det paalægges Edér, ved Underhandlingen at udpine de størst mulige Fordele for Staten. Og nu, — gaae, og udfør Jert Grinde!

Finesse.

Vi adlyde; thi idet vi hente Blæk og Pen, forat opsætte Vilkaarene, gaae vi.

(Finesse og Stivbeen bort.)

Flaskefoder.

Da vi nu have de brillanteste Udsigter for Fremtiden, foreslaaer jeg, at helligholde denne Dag med et Gilde.

Alle.

Ja op til Gilde! til Gilde!

Rumryg.

Borgere! Fremfor Alt anbefaler jeg Eder Ro-
lighed og Orden...

Flødestæg.

Hr. Præsident! Der kommer Bøffel og Flynder
ind ad Statens Bagport.

Rumryg.

Hvad siger Du? Er det sandt? Nu er det af-
gjørende Dieblif kommet. Nu stoler jeg paa eders
Bistand, o Borgere!

Alle.

Stol kun paa os! Stol kun paa os!

(Bøffel og Flynder træde ind.)

Bøffel.

Hvad er her paa færde? Alle ere jo forsamlede,
Alt er jo i Rumore og Alarm.

Flynder.

Jeg kan ikke troe, at Præsidenten i vor Fravæ-
relse skulde have taget nogen vigtig Beslutning.

Snaps.

Jo Præsidenten og vi Alle have besluttet, at her
skal være Gilde idag.

Flynder.

Gilde? Af hvad Marsag?

Gallimathis.

Marsagen — forsaavidt en Grund kan kaldes Marsag, er Jomfruerne Lillemunds og Rødkinds Formæling.

Bøffel.

Skvad vil det sige? Skal Rødkind giftes.

Flynder.

Skal Lillemund formæles?

Stikham.

Ja vist; imorgen.

Flynder.

Med hvem?

Bagflikke.

Med Hr. Walter og Prinds Pipi.

Bøffel.

Skvadfornoget? Er her Forræderi i Leiren. Krumryg! ud med Sproget: vil I narre Flynder og mig?

Krumryg.

Hæderværdige Medborgere, Hr. Flynder og Bos-

fel! Paa det at . . . I Anledning af et Gesandtskab . . . jeg maa gjøre . . .

Bøffel.

Hvad er det for Sludder! Skal Pigerne giftes med Andre, end Flynder og mig? Ja eller Nei!

Krumryg.

Gode Hr. Bøffel! Et Gesandtskab fra tvende fremmede Magter har i Ederes Fraværelse anholdt om mine Døttres Haand. Nu mener jeg at Statens Tare . . .

Bøffel.

Fanden i Bøld med Statens Tare! Men det skal blive Løgn. Naa, Flynder! hvad staaer I der og maaber? Hvorfor taler I ikke?

Flynder.

Hr. Krumryg! det er mildest talt en nederdrægtig Handling.

Bøffel.

Det er handlet som en Kjeltring! Hvor er Pigerne?

Krumryg.

Jeg appellerer til Borgerne. Det er kun Borgernes Villie jeg har adlydt; det er det Heles Tare,

Anarchiets Bedste, det er Statens Vel Har jeg
Ret, o Borgere, eller ikke?

Alle.

Krumryg har Ret! det er Alles Villie!

Bønhas.

Om det saa var Dævlens Villie, skal der ikke
blive Noget af.

Stikham.

Ha, ha! det skal vi faae at see.

Bønhas.

Bøffel forhaaner Folket. Ned med Bøffel!

Snap og Flaskefoder.

Ned med Bøffel! Præsidenten leve!

Krumryg.

Gode Hr. Bøffel, tag dog mod Fornuft; I
hører jo Folkets Stemme. Bedste Hr. Flynder ...

Bøffel.

Sold Kæft Forræder!

Stikham.

Bøffel forhaaner Præsidenten!

Rogle.

Slaae ham ned! Slaae ham ned!

Flynder (tager Bøffel tilside).

Sr. Bøffel! her maa gaaes roligt tilværks, om vi skal naae Maalet. I dette Dieblis nytter det ikke, at paatale vor Ret. Men hør nu min Plan: Naar først Folket har druffet dygtig under Gildet, skal jeg ved Penge og Løfte om Andeel i den ny Regjering, see at faae Bønhas paa vort Parti. I maae tale med Stikham, Snaps og Flaskefoer, og love dem et heelt Anker Brændeviin, naar de vil falde fra Krumryg. Har vi vundet dem, saa har vi Spillet vundet. Midt under Gildet tage vi derpaa Krumryg tilfange, erklære Anarchiet for ophævet, og proclamere en Republik med 3 Consuler: I, Bønhas og jeg. Gesandtskabet vises Binterveien, Krumryg forvises, og vi gifte os med Pigerne. — Naa, hvad siger I?

Bøffel.

Men Prygl skal Krumryg have; det har jeg svoret paa, og det vil jeg holde.

Flynder.

Nu stille, og lad Ingen fatte Mistanke. (Til

Krumryg.) Hr. Præsident! Jeg har forsøgt at stille
 Hr. Bøffel tilfreds, og uagtet baade han og jeg havde
 den største Grund til at besvære os over Folkets Be-
 slutning, ville vi dog, som gode og lydige Borgere,
 bøie os for Alles Villie.

Krumryg.

Hr. Flynder! Jeg takker Jer i Statens Navn
 for denne Mægling; og idet jeg gjør Eder Begge be-
 kjendt med, at vi i eders Fraværelse har oprettet en
 Orden og tre Titler, udnævne vi Jer, Flynder og
 Bøffel, til Riddere af den røde Flintesteen, og give
 Jer Begge Prædicatet Høi og Grønskovelig.

Bøffel.

Hvad er det for noget Sludder! Hvad skal
 det sige?

Krumryg.

Stille, Hr. Bøffel! gjengjeld ikke Godt med Ondt.

Bagflikke.

Præsident! der kommer Finessse og Stivbeen
 tilbage.

Finessse (kommer ilende).

Hr. Præsidenten! Contracten er opsat; Alt er
 paa det Rene.

Stivbeen.

Gesandterne have forladt Statens Territorium; men imorgen vende de tilbage, for i et høitideligt Tog at afhente Jomfruerne.

Finessse.

Hr. Stivbeen! Om Jer saa synes, saa lad mig som første Minister føre Ordet.

Stivbeen.

Begge ere vi ligegode; Ordet tilkommer os Begge.

Finessse.

Hr. Præsident! Jeg appellerer til Gesandtsskabsretten. Skal jeg eller Hr. Stivbeen tale?

Krumryg.

Tal, Hr. Finessse. Eder tilkommer det, at oplæse den indgaaede Contract.

Finessse (udfolder et stort Stykke Papiir).

Jeg adlyder: (læser.) Vi Undertegnede, Hoi og Grønskovelige, Joachim Leopold Finessse og Peter Andreas af Stivbeen, Riddere af den sorte og hvide Flintesteen, som befuldmægtigede Ministre for Anarchiet Enigheds-Krands; og vi, Rudolph v. Jæger og Hurli v. Purli, som Befuldmægtigede for Hr. Jæger=

mester Walter af Walter, og Prinds af Pipi: ere komne overeens om følgende Betingelser, som af alle Bedkommende punktlig skal overholdes. Artik. 1) Der skal være en evig og ubrydelig Alliance mellem de contraherende Magter. Artik. 2) Anarchiet Gnigheds- Krands overlader Hr. Walter og Prinds Pipi til Arv og Gie, som Ugtehustruer, Jomfruerne Rødkind og Lillemund. Artik. 3) De respective Jomfruer blive af de respective Gesandter at afhente i et høitideligt Optog. Artik. 4) Til Bederlag for Jfr. Rødkind lover Hr. Walter at levere Anarchiet følgende Species maanedlig: 2 Daadyr, 4 Harer, 8 Algerhøns, 12 Snepper og 6 Snefe Fugleæg. Artik. 5) Til Bederlag for Jfr. Lillemund tilpligter sig Prinds Pipi, at forsyne Anarchiet for nu og bestandig med: a, frisk Rildevand; dog at Anarchiet selv leverer Dunke; b, godt Veir og mild og klar Lust idetmindste to Gange om Ugen; c, smukke Blomster een Gang ugentlig, og saamange Sangfugle, som forlanges. — Givet i Skoven under aaben Himmel, midt om Sommeren."

Krumryg.

I Statens Navn takker jeg Gesandterne for den udførte Forretning, og ihvorvel de Præstationer, hvortil Prindsen har forpligtet sig, kunde være større og

mere bestemte, kan Anarchiet dog ikke Andet, end i det Hele være tilfreds med Contracten.

Floffel.

Kun er det mig ikke ganske klart, hvorledes Prindsen vil forskaffe det gode Veir paa to bestemte Dage om Ugen.

Gallimathias.

Det vil være ham en let Sag ved stærk Skyden med Kanoner, at rense og opklare selv den tykkeste Luft; og isandhed, jeg gratulerer især Staten til det, hvortil Prindsen har forbundet sig: Dyr, Harer, Høns, Ug osv. ere snart fortærede, og efterlade kun Mættelse for Legemet, hvorimod frisk Vand, klar Luft, Blomster og Fugle hæve og opløste Sjælen. Den skønneste Fremtid for Anarchiet, saavel i legemlig som aandelig Henseende, seer jeg imøde, og efter min Anskuelse fortjene Gesandterne Alles Taksigelse, fordi de har antaget de tilbudte Præstationer.

Stivbeen.

Ja paa Andre, som vi foresloge, f. Gr. Ol, Brændeviin, saltet og røget Flesk — vilde Hr. Purli v. Purli aldeles ikke indlade sig.

Flaskefoder.

Men Tiden gaaer, og vi forsømme Gildet. Pølse

har allerede længesiden absenteret sig, forat tillave
Maaltidet.

Snap s.

Ja op at festligholde den store Dag!

Alle.

Op til Gilde! til Gilde!

Krumryg.

Velan, o Borgere, op! og træder i mit Fodspor.

(Alle reise sig og gaae ind; Bøffel og Flynder tilsidst.)

Flødesfæg (ene).

Det er godt nok med Titlen Skovelig, som Mester har tillagt mig; men jeg havde dog heller seet, at jeg var bleven udnævnt til Præsidentens Sekretær; thi Sekretær er altid det første Trin til at svinge sig iveiret. Maaskee lykkes det mig dog, at vise Staten endnu en Tjeneste, og saa blive Mesters Sekretær. Men der seer jeg Grønskolling komme med hele Haanden fuld af Brombær; nu skal jeg dog prøve min Titel paa ham. Hei! Grønskolling, Grønskolling!

Grønskolling (kommer).

Hvad vil Du?

Flødesfæg.

Hvem siger din Slynge Du til? Ved Du ikke at jeg er bleven udnævnt til Skovelig.

Grønskolling.

Skovelig — hvad vil det sige?

Flodeskæg.

Det vil sige, at Du skal tae din Hat af for mig.

Grønskolling.

Ja saa maa Du først gie mig en Hat; thi baade Du og jeg gaar jo altid barhoved.

Flodeskæg.

Nu Du igjen. Jeg skal lære Dig at hae Respect.

(Prygler ham.)

Grønskolling.

Au, Au, din langbenede Uf!el!

Flodeskæg.

Langbenet Uf!el! Siger Du det til mig, som er Skovelig? (Prygler ham igjen.) Hvor har Du faaet de Brombær fra?

Grønskolling.

Dem har jeg plukket i Skoven.

Flodeskæg.

Strar giv mig Brombærrene! Mester har sagt at jeg har Fortrinet for Dig i Alt. Fort Slynge!

udleveer Brombærrene! (Tager dem fra ham.) Naar jeg først har spist dem, saa kan Du æde dem bag efter.

(Gaaer.)

Grønfsolling.

Pøkker skal blive her længer. Prygl fra Morgen til Aften, og kun Vand og Brød til Frokost og Middagsmad. De Gæster, der behandle mig ordentlig, er Rødkind og Lillemund; men hvad kan det hjælpe? Deraf kan jeg ikke leve. Nu vil jeg blot ind og see, om jeg kan faae Fingre i lidt Gaffelmad, saa smører jeg Høser, og løber ud i Skoven til Jægerne og bliver Jægerdreng; der kan jeg dog altid faae Suul til Brødet.

(Gaaer ind.)

Credie Act.

Det Indre af Skoven.

(Walter og Rødkind komme vandrende.)

Walter.

Saae Du det store Dyr, der gik forbi?

Rødkind.

Igjennem Krattet brød det. See; hist løber
Det over Sletten. Høit dets Hoved kneiser,
Og Diet følger knap dets rappe Fod.

Walter.

Det er et Daadyr og en Hind det er;
Thi seer Du hist de brune Lam, som følge
Det brægende, med lange, lette Spring.

Rødkind.

Ha, hvor det dog er skjønt at være Jæger!
 At vandre daglig mellem disse Træer,
 At skue daglig denne havblaa Himmel,
 Og dette grønne friske Græs, og disse
 Bestandig frie, altid muntre Dyr.

Walter.

Men ikke alle Dyr, som Lovet skjuler,
 Er som det fredelige Daadyr. Høit mod Norden,
 Hvor Skoven frandsæt af ranke Graner,
 Der luster Ulven lumskelig omkring,
 Der myrder med sin Tand det stærke Bilsdviin.
 Og gaaer Du med mig til den vestre Side,
 Da vil i Tusindtal dit Die møde
 Den snilde Ræv, der slæber henad Jorden
 Sin tykke Svands, imedens Diet speider
 Uroligt efter Rov.

Rødkind.

Lidt har jeg seet,
 Hvordan i Lovet den en Fugl har snappet.

Walter.

Det er dens mindste Konst; til Gjengjæld snappe
 Vi den med vore Hunde. Ved Diana!

Det er en munter Jagt en Rævejagt.
 Dog holder meer jeg af en Hjort at jage;
 Da gaaer det lystig til! Tilhest først søger
 Den hele Jægerflof det lette Dyr,
 Mens' Hundekoblet iler frem i Spidsen.
 Nu lugter Hunden Sporet — hist paa Stien
 Som Vinden flygter Hjorten; hele Skaren
 Den følger ilfsomt i det tætte Krat.
 Dog bagved Krattet aabner sig 'en Slette,
 Hvorover som en Piiil nu Hjorten flyver,
 Og Koblet bagved den, og bagved Koblet
 Paa rappe Gangere den raske Jagt.
 Hist standses Flugten af en mægtig Grøft;
 Dog kun et Spring det er — og samme Bei
 Nu Alle følge med ustandset Fart.
 Saa gaaer det længe — meer og mere trættes
 Dog Skovens Konge; alt er ganske nær
 De vilde Hunde, af hvis Halse Tungerne,
 Der lædskes kun ved Blodet, hænge frem.
 Alt har de Hjorten naaet, dog see, den vender
 Sig om med Lynets Fart og griber an
 Med Raseri de nære Fjender. Hist en Hund
 Iveiret flyver paa dens spidse Taffel,
 Og her en anden styrter for dens Hov.

Da nærmer Jægeren sig paa sin Ganger;
 Han stiger af og iler hurtig til,
 For med sin Kniv at fælde Skovens Konge.
 See hvor den staaer! Ved Halsen af den hænger
 Alt Hunden fast, og af dens Side drypper
 Det dunkle Blod; dens stærke Kraft er svunden;
 Til Jorden styrter den, mens alle Lemmer
 Nu ryste skjælvende. Da løfter den
 For sidste Gang iveiret stolt sin Krone —
 Den seer omkring, og af dens Nie styrter,
 Mens stærkt den skjælver, frem en Taarestrom.
 Saa bøier den sit Hoved — dybt den sukker,
 Og tager uden Lyd imod sin Død.

Rødkind.

Ei havde jeg et Hjerte til at dræbe
 Den stolte Hjort; nei! men det vilde Sviin
 Og Ulven gad jeg fælde; thi de myrde
 De andre Skovens Dyr. I deres Bryst
 Jeg vilde jage dybt min skarpe Kniv,
 Og tænke: det er Gjengjæld kun jeg over.

Walter.

Den Lyst, o Rødkind, kan Du vel faae stillet;
 Thi naar Du først er min, da skal Du følge

Tilhest mig paa den vilde Jagt. En Ervie
 Da slutter knap omkring dit ranke Liv;
 En lille Floielschat, hvorfra en Fjeder
 I Vinden neier, franser da dit Hoved,
 Mens Lofferne de flagre let i Lusten.
 Naar saa paa Gangeren Du flyver frem,
 Mens dine Kinder rødme dobbelt stærkt,
 Og mens dit Dje lig et Stjernesfud
 I Lusten farer hen — da vil Du føle,
 At det er sødt at være Jægerinde;
 At Blodet ruller da med dobbelt Liv,
 At Modet skulmer i dit høie Bryst
 Med dobbelt Styrke da, og at Diana,
 Den herlige Gudinde, er din Søster.

Rødkind.

Da vil jeg ride modig ved din Side,
 Og tænke, det er Skovens Hersker, som
 Jeg hører til; det er den stolte Jæger,
 Der rider med mig paa den vilde Jagt.
 Ei kjender da jeg Frygt: Mens Bøssen knalder,
 Og Skoven svarer med sit lange Echo,
 Mens Hunden gjør og Ulven styrter frem,
 Og Kniven, draget ud til blodig Kamp,
 I Lusten blinker — ha! da vil jeg føle,

Alt Du er min, og der er ingen Fare,
 Hvor Du beskærmer med din stærke Haand.

Walter.

Dg gaaer Du med mig i den stille Aften
 Igjennem Skoven, medens Engen damper,
 Dg Maanen skinner gjennem Lovets Blade,
 Dg kun en eensom Fugl fra Busken fløiter:
 Da vil en anden Fryd din Sjæl fornemme,
 En Jægers Fryd, naar Alt omkring ham hviler,
 Dg Lyden af hans eget Trin kun følger
 Ham paa den stille Vandring. Da er Hjertet
 For fuldt til at han tolke kan den Glæde,
 Som bryder frem dybt i hans eget Bryst;
 Da griber han sit Horn, og Tonen lyder,
 Først svag, men derpaa mere stærk og kraftig,
 Dg stiger klingende mod Skovens Kroner.
 Da kommer et fortryllet Liv i Alt;
 Thi Luften svarer som med sagte Stemmer,
 Dg Træets Blade skjælve, Maanens Straaler
 Nu stige dobbelt funklende herved.
 Saa vil vi sammen gjennem Skoven gaae,
 O Rødkind, i den stille Sommeraften;
 Men glemmer først det lune Kammer os
 Hvi paa mit høie Jagtslot, da Du rækker

Mig Vinen i den glimrende Pocal.
 Da drikker jeg din Skaal. Dianas Skaal
 Vi begge tomme skal, og mens Du synger
 Den herlige Gudindes Pries, jeg skue
 Vil hendes Billed i dit kjæffe Blik.

Rødkind.

Du skønne Jæger! Lad din Haand mig fatte,
 At jeg med dette Tryk Dig tolke kan,
 At hvert af Dine Ord mit Hjerte gemmer,
 Og at for mig en Glæde, mere herlig
 End Ord kan sige, boer i dine Ord.

Walter.

Du smukke Rødkind! Heller kysser jeg
 Din røde Mund. (Kysser hende.) Som friske Kirsebær
 Er Dine Læber, Rødkind.

Rødkind (med et udraab).

Der er Slottet!

Igjennem Lovet skuer jeg dets Tag.

Walter.

Ja kun et Skridt endnu, og ud paa Sletten
 Vi træde da fra denne dunkle Gang.

Rødkind.

Ja, hvor forandret er den hele Egn!
 Hist steile Bakker hvorpaa Slottet kneiser,
 Og i det Fjerne, hist mod Norden, see!
 Den høie Granskovs mørkegrønne Toppe.

Walter.

Ja hist er Slottet; her dets Herskerinde.
 See Dig omkring, saavidt som Diet rækker
 Tilhøre og tilvenstre — Alt er dit!

Rødkind.

Du er min Herre, jeg din Tjenerinde.
 Dit er det Alt; men om end Alt Du eier,
 Jeg eier mere dog, thi jeg har Dig.

Walter.

Ja, ved Diana! som min Skytsgudinde
 Saa boer Du i mit Bryst.

Rødkind.

Hvis jeg var avindsyg,
 Da kunde jeg Diana vel misunde,
 Med hvem jeg dele maa din Kjærlighed.

Walter.

Misund ei min Gudinde; uden hende

Var jeg dog Intet. Alt som lille Dreng
 Jeg horte hendes Rost. Hun talte til mig
 Naar Dyret løb forbi med lette Spring,
 Naar Jægerhornet klang, naar Træets Knopper
 I Baaren aabned sig mens Fuglen sang;
 Hun talte til mig da jeg større blev,
 Naar Maanen i de blanke Nætter lyste,
 Naar Stilhed som et Slør paa Skoven laae,
 Og jeg var vaagen medens Alting slumred.
 Og tidt i Storm jeg horte hendes Stemme,
 Naar Vinden som et Svyd i Skoven hviiinte,
 Naar Luften styrted som et Hav til Jorden,
 Og Lyn og Torden blandte sig i Regnen.
 Saa horte jeg i Alt Gudindens Rost,
 Skjondt aldrig hendes Skikkelse jeg skued;
 Men naar jeg dør, da veed jeg, jeg skal møde
 Den Herlige — da vil jeg træde frem
 Og kysse knælende Gudindens Haand,
 Og sige: her, Diana, er din Jæger,
 Som mens han leved tro har elsket Dig.

Rodkind.

Hvor feler jeg mig ringe ved din Tale,
 Hvor er jeg fattig mod den Himmelske!

Walter.

Nei rig Du er, o Rødkind! Her paa Jorden
Er for mit Die Ingen skøn, som Du.
Men see! Er det ei Rudolph, der sig nærmere
Paa Veien hift?

Rødkind.

Du seer han os — han løber.

Walter.

Han kommer fra din Fader. Ha Victoria!
Sin Hat han svinger som et gunstigt Tegn.

Rudolph (kommer).

Her er jeg alt tilbage, Herre.

Walter.

Vel!

Hvad bringer Du? Gif Alting efter Ønske?

Rudolph.

Alt klaret er. Imorgen et Gesandtskab
Kan hente Jomfru Rødkind — men jeg seer
Det gjøres nødig ei; I har alt Pigen.

Walter.

Hvad mener Du vel Rødkind, vil Du blive
Hos mig fra denne Stund?

Rødkind.

Nei, Herre, nei!

Du har jo nu min Faders Ord. Imorgen
Jeg følger Dig, naar selv Du vil mig hente.
Men lad mig vende hjem nu til min Fader,
Til Lillemund, at jeg kan Afsted tage,
At jeg kan sige Begge mit Farvel.

Rudolph.

Saa veed I ei, o Jomfru, at Jer Søster
Imorgen og forlader Colonien?

Rødkind.

Hvad, Lillemund?

Rudolph.

Ja paa den samme Tid,
Da jeg for Porten af Jer Fæstning 'stod,
Kom et Gesandtskab ned fra Prinds Pipi,
Fra Alfekongen, for af eders Fader
At fordre Lillemunds, Jer Søsters, Haand.

Rødkind.

Hvad siger Du?

Walter.

Fra Prinds Pipi?

Rudolph.

Ja, Herre!

Og dette Sendebud var Dvergen, som
Vi hos den skønne Dreng paa Klippen saae.

Walter.

Saa var den Anden Alfefongen?

Rudolph.

Ja.

Og Hurlipurli — saa er Dvergens Navn —
Fortalte mig, at Lillemund alt længe
Var Alfefongens Billed og hans Ring.

Rødkind.

Ha, denne Ring jeg skuet har! Igaar
Jeg saae den glimre paa min Søsters Bryst.

Walter.

Forunderligt! Tidt saae jeg som i Taage,
Naar jeg om Natten vandred gjennem Skoven,
Paa Engene de lette Alfer dandse;
Men aldrig traadte frem de matte Omrids
I tydelige Former for mit Blik.
Og nu har Alfefongen selv jeg seet,
Og ei om Natten, ei i Maanens Lys —
Nei tydelig i Solens Glands han stod,
Just som en underfuld og deilig Dreng.

Rudolph.

Og Dvergen skulde blot I have seet;
 Han var saa lystig og saa fuld af Eoier,
 Alt jeg hans stygge Ansigt reent forglemte.
 End troer jeg aldrig, at jeg før har leet
 Som da vi gik tilbage gjennem Skoven;
 Thi ordentlig med Dyrene han talte,
 Saa de forstod, og svarte ham igjen.
 Paa Beien traf en So vi; Dvergen grynted,
 Og strar kom Soen gryntende imod ham,
 Og da jeg vilde vide hvad de talte,
 Han loe og sa'e: Jeg spurgte Soen om
 Hvormange Griise den i Maven havde.
 Hvormange, spurgte jeg. Hun sagde ni,
 Til Svar han gav imens han Soen flapped.
 Da tænkte jeg, jeg gad dog vide, om
 Den So har Sandhed talt; thi drog jeg Kniven
 Og vilde stifte den — men dengang Dvergen
 Blev dette vaer, han sprang paa Dyrets Ryg
 Og grynted trende Gange: Oh! Oh! Oh!
 Og som en Pül foer Soen henad Beien,
 Mens Dvergen loe, saa det i Skoven klang.

Walter.

Han har dig holdt for Nar.

Rudolph.

Nei, jeg forsikrer —

Walter.

Bah! Intet meer om det. Men nu Du Rødkind
Ledsage skal tilbage gjennem Skoven.

Er dette skeet, da kom til mig paa Slottet,

Thi mangt et Grinde jeg har for Dig. —

Og nu Farvel o Rødkind! — Først imorgen

Skal Du mig atter give dette Kys,

Som her jeg stjæler fra din friske Læbe.

Forglem nu ei, Du er til mig i Gjæld.

Rudolph (for sig).

Det har vel ingen Nød.

Rødkind.

Farvel!

Walter.

Farvel!

(Rødkind og Rudolph bort.)

Walter

staaer et Dieblis stille og seer efter dem, derpaa gaaer han
langsomt op mod Slottet, mens han synger:

En Jæger gjennem Skoven gif

Den stille Sommernat,

Han havde ved det høie Træ

Ung Anna Stævne sat;

Han havde svoret i sit Sind:
 Den dunkle Skov og Eng
 I Nattens Stund skal vorde til
 Ung Annas Brudeseng.

Mens saa han gif, og vildt hans Blod
 I Lyst og Længsel flød,
 Steg Maanen over Skoven op
 Paa Himlen blodigrød.

Dg ved dens Straaler Engen og
 Det høie Træ han saae,
 Dg tæt til Stammen lænet op
 En Skikkelse at staae.

Det var en Qvinde, rank og høi,
 Med nøgent Bryst og Been,
 Med Kinden hvid som Vintersnee,
 Just som en Marmorsteen.

Fra Nakken randt det lange Haar,
 Alt som en Flod det var.
 En Kjortel kort om Livet flød,
 En Bue Haanden bar.

Sun stod og saae til Maanen op
Ud over Skov og Lund,
Mens slumrende ved hendes Fod
Saae taus den store Sund.

Den unge Jæger standsed, og
Hans Læber talte saa:
Hvo er du Deilige, som hist
Ved Træet monne staae?

Hvo er vel Du, som møder her
Den stille Sommernat,
I Lundens dunkle Skygge, hvor
Jeg har et Stævne sat?

Men hvilket Navn endog Du bær,
Jeg slynge vil min Arm
Inat omkring dit ranke Liv,
Og hvile ved din Barm.

Jeg trykke vil min hede Mund
Alt til din Mund med Lyst,
Jeg gynge vil min varme Kind
Alt paa dit Jomfrubryst.

Saa talte han, og stormed frem
 Af Altraa vild og varm;
 Da løstet Skikkelsen sin Haand
 Og hævede sin Arm.

Med Lynets Fart hun Buen greb,
 Og spændte den med Smil,
 Og dybt i Jægrens hede Bryst
 Foer hendes hvassse Pii.

Og Hunden, som ved Træet laac,
 Nu givende sprang op,
 Dens skarpe Tand nu sønderled
 Den unge Jægers Krop.

Saa fandt man ham den næste Dag
 Ved Kæmpetræets Rod:
 Hans Hjerte klovet af en Pii,
 Hans Die fuldt af —

Walter

(holder inde og standser idet han seer sig om).

Ha, hvor vil Drengen hen, som løber der?
 Blier saa han ved, han løber ud i Mosen.
 Tilbage Dreng! Tilbage! — Gi han hører.

Halloh! Halloh! — Nu dreier han sit Hoved —
Tilbage! Denne Bei — jeg faaer ham hielpe,
Thi reent fortabt han staaer i Vand til Knæet.

(Han gaaer rask hen til Mosen og trækker Grønfsolling op,
hvem han bærer ud paa Græsjet.)

Walter.

Hvad vil Du der i Mosen?

Grønfsolling.

Na! var det en Mose? Jeg troede det var
Vandveien. Na! jeg er ganske forstumlet i mit Ho-
ved, saadan har jeg lobet. Gode Herre! Kan I ikke
sige mig, hvor jeg skal træffe Jægeren, Hr. Rudolph?

Walter

Rudolph? — Han gik nylig bort. Men sig
kun dit Grinde til mig; jeg skal besørge det. Jeg
er Walter, Hr. Rudolphs Herre.

Grønfsolling.

Hvad? Er I den store Jægermester Walter?

Walter.

Ikke saa stor som Du seer. Men ud med Spre-
get: hvem er Du? Hvorfra kommer Du?

Grønskolling.

Jeg er Grønskolling, Dreng hos Mester Krumryg, og er just nu lobet bort fra Colonien henne i Skoven. For Guds Skyld, gode Herre, lad mig endelig blive Jægerdreng hos Jer, saa faaer jeg dog idetmindste Suul til Brødet. Na! I begriber ikke hvad det er for et usselt Liv i Mesters ny Stat. Prygl fra Morgen til Aften, og Intet at spise. Gode Hr. Walter! gjør mig endelig til Jægerdreng, saa skal jeg takke Jer saalænge jeg lever.

Walter.

Nu, vi skal probere, hvad Du duer til. Men har Du intet Mere at fortælle? For den Sags Skyld havde Du ikke behovet at løbe Dig Tungen af Halsen.

Grønskolling.

Jo jeg har store og vigtige Nyheder for Hr. Rudolph, hvad jeg vilde sige, for Hr. Walter, som jeg allesammen har erfaret ved at speide, thi jeg var ikke tilstede dengang Gesandterne, jeg mener da Hr. Rudolph I veed jo nok dengang . . .

Walter.

Uden Snaf, frem med dine Nyheder!

Grønskolling.

Ja I maae vide, gode Hr. Walter, at dengang Hr. Rudolph og den anden Gesandt havde forladt Statens Tertorium, skete der en Revolution midt under Gildet. Mester blev affat og fængslet, og Bøffel, Flynder og Bonhas kom i hans Sted. Strax blev det besluttet, at hverken Rødkind eller Lilemund skulde udeliveres, men begge To arresteres naar de kom tilbage til Staten, og derpaa imorgen giftes med Bøffel og Flynder. Der er allerede sendt Folk ud at gribe dem, hvor de saa findes.

Walter.

Sa! og det fortæller Du først nu?

Grønskolling.

Undskyld gode Hr. Walter, men jeg har jo ikke havt Tid før. Ligesaa snart Tingen var skeet, løb jeg bort, forat fortælle Hr. Rudolph Alt, da jeg troede, det maaskee kunde understøtte min Ansøgning om at blive Jægerdreng.

Walter.

Sa, og jeg lod hende slippe bort! Men hurtig! følg mig til Slottet. Saa snart Rudolph kommer tilbage, skal Du følge ham til Alfekongens Gesandt og

underrette denne om Alt. Endnu før Natten måe vi erobre Skandsen og borttage Pigerne. Hurtig! følg mig. Du kan gjøre god Tjeneste ved Beleiringen, Du kjender Terrainet. Afsted!

(Fort.)

Grønskolling (idet han gaar).

Det skulde være mig en Hjertensglæde, at faae Fingre i Flødeskæg. Du! hvor jeg skulde prygle ham, hvor jeg skulde tærske ham! Det vil sige, naar jeg bare kunde, thi han er næsten en halv Gang saa lang som jeg selv.

(En Dal paa Grændsen af Skoven. Ligeoverfor høie med Krat bedækkede Klipper, fra hvilke en Aa strømmer ned og flyder gjennem Dalen, hvorfra den gaaer ind i Skoven. Solen er ved at gaae ned.ovre ved Skoven paa en Græsbank sidder **Lillemund**. Et Chor af **Alfer** seiler i stærk Fart paa Eivbaade ned ad Aaen.)

Choret.

Altter tilbage
 Hiemad til Skoven,
 Gynged af Boven
 Hurtig vi drage.
 Fjeldets den høie
 Takkede Vinde

Skuer vort Die
 Hidsset at svinde.
 Nys har vi yanket
 Der i de dunkle
 Malmflædte Bjerge;
 Førte af Dverge
 Guldet vi sanked;
 Stene, som funkle,
 Røde Coraller,
 Blanke Chrystaller,
 Lysende, hvide
 Perler; som glide,
 Rislende stille
 Let som en Kilde
 Over Metallerne
 Medad Chrystallerne
 Straalende Side,
 Dem har vi plukket!
 Gynged og vugged
 Nu over Vandets
 Glimrende Speile,
 Skuende Landets
 Kyster at svinde,
 Siemad vi seile.

Snart vi af Skoven
 Sluttes nu inde,
 Snart vi fra Boven
 Ile til Lunden,
 Hvor vi fra Grunden
 Templet vil bygge.
 Guldfædte Søiler
 Bæggen skal smykke,
 Høvelvede Boiler
 Prægtig vi reise,
 Spiret skal kneise
 Stolt over Tinden.
 Indigt forinden
 Templet skal være:
 Gulvet skal lægges
 Ind med Coraller,
 Bæggen skal bære
 Gyldne Metaller,
 Loftet skal dækkes
 Med Diamanter,
 Perler fra dunkle
 Farvede Kanter
 Deiligt skal funkle!
 Altid derinde

Blomsternes Dufte
 Ligt med Lufte
 Skal sig forbinde.
 Der vi modtage
 Alfernes Konning,
 Naar ham vor Dronning
 Kalder tilbage.
 Der vi ham hylde!
 Jublende Toner
 Deiligt skal fylde
 Lundenes Kroner.
 Feernes Klynge
 Skal ham besynge;
 Sylphernes Skare
 Skyen skal klare;
 Medens med Krands
 Alferne dandse,
 Herligt de funklende,
 Jorden fordunklende,
 Stjerner skal sende
 Straalerne ned!

(Choret seiler forbi Lillemund. Efterhaanden høer Tonerne,
 og Alt bliver stille.)

Lillemund.

Hvor er det tyst og stille overalt!
 Nu tier Vindens Stemmer — Flodens Bølge
 Nu ruller sagte hen og bærer Lustens
 De sidste Purpurfyer paa sit Speil.
 Og Træets Blade bøie sig til Jorden —
 See hvor de sagte skjælve, medens Solens
 Den røde Straale svinder meer og meer.
 Hør! Fuglen fløiter — atter den forstummer;
 Nu hviler Mark og Enge, Skov og Lunde —
 Hvor er det tyst og stille overalt!

(Hun tager Ringen frem og betragter den.)

Og skal jeg aldrig dette Billed møde,
 Som mig en Drøm har skjenket? Lyse Billed!
 Naar vil Du træde frem og hæve Sløret,
 Som dækker Drømmen og dens Trylleri?

(Pipi træder ud af Skoven, og staaer med eet for hende.)

Pipi.

Bær hilset, Lillemund!

Lillemund (seer op).

Ha, Ringens Billed!

Pipi.

End gemmer Du min Ring. Lad Ringen hvile
 Der, hvor jeg gav den Hvile, paa dit Bryst.

Lillemund (for sig).

Ja det er ham — det er ham selv jeg skuer.

Pipi.

Hvi seer Du frygtsom og forfærdet ud?
Jeg taler jo som Du, skjøndt dette Sprog
Mig tungt fra Læben flyder. Derfor tal,
Og vær ei taus, som om mit Syn Dig ængsted.

Lillemund.

Jeg er ei frygtsom, ei dit Syn mig ængster;
Nei glad mit Hjerte slaaer. Jeg kunde græde,
Saa glad er jeg. O, sæt Dig der paa Mosset,
Jeg vil mig hvile her ved dine Fodder,
Saa vil vi tale sammen første Gang.

(Pipi sætter sig paa Græsbænken, Lillemund ved hans Fod og
seer op til ham.)

Pipi.

Giv mig din Haand, o Lillemund, til Hilsen.

Lillemund.

Her er min Haand til Hilsen første Gang.

Pipi.

Siig, veed Du hvem der holder nu din Haand?
Siig, veed Du, at jeg elsker Dig?

Lillemund.

Jeg veed det.

I Drømmen skued jeg Dig stige ned
Fra Lusten med din Moder. Alle Ord,
Som dengang verledes, og alle Syner,
Som aabenbaredes, mit Hjerte gjemmer.

Pipi.

Dog var dit Øie lukket. Ingen Straale
Af Lyset trængte dengang i din Sjæl.

Lillemund.

Dog var det lyst for mig. Det var som Alting
Idrømme sig gestaltet i mig selv;
Det var, som Lyset udgik fra mit Indre,
Som hver en Røst benyttede min Tunge,
Som hvert et Syn paa eengang laae i mig,
Mens dog jeg selv beskuede dets Glæds.
Selv da Du nærmed Dig, og lagde Ringen
Paa mit Hjerte, mens din Mund mig hilste,
Selv da fornam jeg intet Fremmedt — nei!
Det var, som længe alt jeg havde kjendt Dig.

Pipi.

Dog saae Du aldrig mig, og aldrig skued
Jeg Dig, o Lillemund, for denne Nat.

Lillemund.

O seer Du, alt for mange Aar tilbage,
 Dengang jeg var et lille Barn, og boede
 I Byen hos min Fader, jeg fornam
 En mægtig Længsel efter Dig — dog vidste
 Jeg ei endnu, at det var Dig, som rørte
 Mit Hjerte saa. Da længtes jeg fra Byen
 Til Skoven ud, ud til de høie Bjerge,
 Til Vandet med de perleklare Bølger,
 Til Luften med de purpurøde Skyer.
 Og da jeg nu den høie Skov betraadte,
 Da var det mig, som var jeg Himlen nær,
 Som følte jeg med Jorden mig beslægtet.
 Thi skued Græsset jeg besaaet med Blomster,
 Saae jeg det ranke Træ med dunkel Krone,
 Og hørte jeg den blanke Kilde risle
 Mens Solens sidste Straaler den belyste:
 Da sank mit Knæ til Jorden ned, mit Dief
 Af Glæde fyldtes da med milde Taarer. —
 Saa gif den første Tid, da mærked jeg
 At meer og meer med Sorg min Fryd omstifted:
 Ind i den mørke Skov jeg ofte gif,
 Og hele Dage gif jeg her alene
 Og talte med mig selv, mens tidt jeg græd

Og lagde i det blode Græs mit Hoved,
 Thi kun af Jorden selv jeg suged Trøst.
 Kom da et Daadyr, kom en Hind forbi,
 Da kaldte jeg ad det, og stedse fulgte
 Det lette Dyr min Røst; og om dets Hals
 Jeg slynged Armen da, og kunde sidde
 I mange Timer saa og tale med det,
 Og i dets klare Dine skue dybt.
 Da var det mig, som var nu Alting dødt,
 Kun Dyret ei, det levende, det glade.

Pip i.

Du skulde seet til Luften, Lillemund;
 Op til den lette, lyse, klare Luft.

Lillemund.

Ja op til Luften førte mig min Længsel!
 Thi snart var Skoven ei, var Dyret ei
 Mit Hjerte nok; bestandig end jeg følte,
 Der var en Herlighed, som Jorden ei,
 Som Blomsten, Dyret ei mig kunde skjenke.
 Da saae jeg op til Fuglene, hvis Vinger
 Var dem i Luftens lyse Rige op;
 Da saae jeg Skyens Flugt, mens alle Farver
 Sig spejled i dens Glands — da hørte jeg
 Paa Vindens Toner, paa de sagte Stemmer,

Som hver en Aften for mit Dre klang.
 Steg Maanen saa blandt mørke Skyer frem
 Og sendte sine Straaler gjennem Lunden,
 Da var det mig, som alle Straaler talte:
 Kom! Til til Luften, til til Lyset hjem!
 Hver Dag med Fuglen steg min Sjæl iveiret,
 Og hver en Nat bar Drømmen mig til Skyen,
 Paa hvilken let jeg Stjernen gled forbi.
 Saa leved jeg i Længsel og Forventning;
 Men da forbarmed Luften sig, og aabned
 Sin Herlighed for mig den stille Nat.
 Jeg skued Dig Pipi — jeg saae din Moder,
 Og ingen Sorg var meer, og intet Savn.
 Jeg vidste nu, at det var Dig jeg elsked,
 At det var Dig, som drog min Su mod Oven,
 Thi hvad mig Luften var, blev Jorden nu.

Pipi.

O Lillemund, hvor klinger sødt din Tale!
 For mig er Jorden ei Forvisning meer,
 Da Du nu boer paa den; thi Alt hvad Luften
 Af Skjønhed og af Lys og Lethed eier,
 Jeg skuer i dit Bæsen yndigt samlet.
 Dit lyse Dæ er som Stjernens Skin,
 Din Kind er som det første Morgenskjær,

Din Tanke er som Skyen — snart den stiger
 Med alle Farver smykt, og snart den synker
 Som Duggens Perler ned i stille Glands.
 Hvor er Du yndig Lilemund, som nu
 Du sidder ved min Fod og seer iveiret.
 Hvor skøn er Jorden, som har sligt et Barn!

Lilemund.

Men Du, som er fra Lyset, aabenbar mig
 Hvad jeg har følt, men hvad jeg ei forstaaer.
 O løft det Glor, som dækker nu mit Blik!
 Thi det er sødt at lære; hver en Kundskab
 Jeg synes stammer ned fra Kjærlighed.

Pipi.

Hvad vil Du vide helst?

Lilemund.

Helst vil jeg vide,
 Om Kjærlighedens hellige Natur.

Pipi.

Bestu da Rosen hist, som staaer i Græsset;
 Den steg af Jorden frem, en dunkel Spire,
 Der al sin Længsel aanded ud i Duft.
 Men denne Duft steg skjælvende iveiret,
 Og bragte Lustens Aander, Lys og Varme,

Den unge Roses længselsfulde Bøn.
 Da steg de tvende Alfes hurtig ned
 Og nærmede sig Rosen, som de favned
 Saa ømt, at stærkt den rødmed første Gang.
 Nu svulmed daglig høiere dens Bryst,
 Og daglig blev dens Farve mere herlig,
 Og daglig af dens aabne Bæger Dusten
 Steg mere liflig, mere salig frem.
 O seer Du, Lillemund, hvor hist den staaer —
 Snart vil sit Bæger med et Suk den lukke,
 Thi bort med Natten flygter Lys og Varme.
 Da drømmer den, af Lysten sagte vugget,
 Om begge Alfene, og vaagner atter
 Den næste Morgen rødmende af Lyst.
 Saa lever Rosen — alle Blomster leve
 Paa samme Vis.

Lillemund.

Ja ned fra Oven stiger Lys og Varme,
 Og møder Jordens Længsel med sin Magt.
 Men hvad er Alfes Ophav da?

Pipi.

De lyse,

Som boe i Lysten, stige ned fra Solen,
 Og aldrig af en Dødelig beskuet

De svæve alle vegne. Deres Læber
 Oplukke Blomstens Knopper med et Kys;
 Fra Purpurskynen straaale deres Kinder,
 Og det er dem, som danser let paa Vandet,
 Naar Bølgen glimrer i det blanke Lys.
 Men ned fra Maanen stamme Jordens Ulfer,
 De hvide, som i Skoven ofte skues
 I maaneklare Nætter; deres Hænder
 Igjennem Jorden lede Vandets Kilder;
 De lægge Frugtbarhedens lette Elør,
 Den hvide Taage, over Mark og Lunde,
 Og strøe paa alle Planter Duggens Perler,
 Alt Alting spire, Alting modnes kan.

Lillemund.

Hvor underfuldt er dette stille Liv!
 Siig, er med Ulfer Feerne beslægtet'?

Pipi.

Ja Skovens Feer er Nattens stille Døttre,
 Og brat for Dagen svinder deres Liv.
 De bygge Drømmens glimrende Palads,
 Og lokke let de Dødeliges Tanker
 Ind i det lyse, underfulde Slot.
 Deri med sagte Fjed de vandre selv,

Med lange, stjernesmykte Slør i Haanden,
 Hvormed de dække Alt, at ingen Larm
 Skal styrte ned den ætherlette Bygning.

Lillemund.

O lær mig Get endnu, og jeg vil tie.
 Säg hvo er Du, hvis Rige er i Lyset,
 Hvis Fod dog vandrer paa den mørke Jord.
 Thi skjøndt jeg skued Alt den stille Nat,
 Og hørte alle Ord, din Moder talte,
 Dog tørster Hjertet efter større Kundskab,
 At det maa fatte, at Du elsker mig.

Pipi.

See, Lillemund, fra Jorden halv jeg stammer
 Og halv fra Luften. Ogsaa jeg er født
 Af Jordens Længsel og af Luftens Lys.
 Og derfor er mit Rige dobbelt; derfor
 Behersker jeg de lette Feer og Alfer,
 Mens dog mit Hjerte higer efter Dig.
 Vel er jeg fremmed her, skjøndt her paa Jorden
 Jeg deler alle Dodeliges Vilkaar;
 Men dog kan Støvet ei min Sjæl forlade
 Før Du mig følger. Først ved Dig mit Hjerte
 Blev levende: det døde, skilt fra Dig.

Villemund.

O lyse Aand! hvor trænger nu dit Dine
 Med sine stærke Straaler i mit Hjerte,
 Og vækker al dets Længsel og dets Lust.
 Hvor føler jeg, at Barmen føder Livet,
 Thi alle bundne Tanker nu befries
 Ved dine Ord, som Blomsterne ved Solen;
 Og alle Hjertets dunkle Spirer vaagne,
 Og stige op som Duft — et helligt Offer,
 Der fylder nu med Salighed mit Bryst.
 Er Du ei min? Her knæler jeg for Dig,
 Tag denne Bøn: Lad aldrig mig alene,
 Men lad mig følge Dig og være din:

Pipi.

Du stille Bæsen med min Sjæl beslægtet,
 Stig op fra Jorden! See, en Gave skjenker
 Jeg Dig til evig Pant, at jeg Dig elsker,
 Et Tegn for Alle paa at Du er min.
 See, Villemund, alt Lusten Du tilhører,
 Thi tal med Lustens Sprog og ei med Jordens!
 (Han løfter Villemund op til sig og slynger sin Arm om
 hende.)
 Med dette Kys din Læbe nu jeg løser,
 Thi hæv som Fuglen nu dit Hjertes Vinge,

Dg syng om Farven, hvori Glæden blomstrer,
Dg syng om Længsel, hvori Livet boer!

(Han kysser hende).

Lillemund.

Grøn er Vaarens rige Throne,
Grønt er Haabets lyse Flor,
Grøn sig hvælver Skovens Krone
Paa den dunkelgrønne Jord.

Pipi.

Stærkere din Stemme klinge!
Høiere din Flugt nu gaa!
Dette Kys skal Dig bevinge,
Saa Du stiger mod det Blaa.

(Kysser hende).

Lillemund.

Blaa er Fredens milde Due,
Blaa den friske Blomster-Eng,
Blaa er Himlens høie Bue,
Blaa er Havets dybe Seng.

Pipi.

Alt, o Lillemund, du Søde!
Alt har Tonen større Magt;

Syng nu lifligt om den røde,
Om den stærke Farves Pragt.

(Kysjer hende).

Lillemund.

Rød er Barnets Kind, der blunder,
Rød er Rosens unge Knop,
Rød gaaer Aftensolen under,
Rød staaer Morgensolen op.

Pipi.

Rød straal'er Seier og Glæde,
Rødt blusser Kjærligheds Skin,
Rødt er det lysende Klæde
Over din Læbe og Kind.

Lillemund.

Stærkere Tonerne lyde
Nu i mit jublende Bryst.
Lettere Ordene flyde
Nu fra min Læbe med Lyst.

Pipi.

Bryd da det tvingende Fængsel!
Nyd da af Tonerne's Frugt!
Syng om den vingede Længsel,
Syng om din Kjærligheds Flugt!

Villemund

(hæver sig op og strækker Haanden høit iveiret).

Op fra de taagede Dale,
 Op fra den fængslende Duft,
 Opad mod Skjernes Sale,
 Op til den luttrede Luft!
 Der, medens Fuglene glade
 Flyve med Sang mig forbi,
 Der vil mit Hjerte jeg bade,
 Der vil jeg Sjælen befri.
 See hvor sig Glandsen fornyer
 Nu i den lustige Ring!
 See hvor de farvede Skyer
 Svæve som Aander omkring!
 Høiere! Opad min Vinge!
 Stig over Skyerne smukt!
 Hør kun hvor Tonerne klinge
 Rundt om min jublende Flugt.
 Deilige Melodier
 Tale med smeltende Røst,
 Salige Harmonier
 Gende mit Hjerte Trøst.
 Høiere! Flyv mod det Fjerne!
 Bort fra det klingende Chor!

Op til den evige Stjerne,
 Der, hvor min Kjærlighed boer.
 Seer jeg ei der dit Dje,
 Elskede! lyse i Glands?
 Seer jeg Dig ei Dig høie
 Der over Straalernes Krands?
 Strækker Du ei dine Arme
 Mod mig med kjærlig Jil?
 Flyder ei Lys og Varme
 Ud fra din Læbes Smil?
 O hvor din Glands mig saarer!
 O hvor den qvæger mit Bryst!
 Tusinde, tusinde Taarer
 Kunde jeg græde af Lyst!

Pipi.

Hvad, du græder Lillemund?
 Slaa igjen dit lyse Dje
 Op mod Natten, mod den høie
 Himmels straaleklædte Bund.
 Seer Du hist den stille Skare
 Stjerner rolig drage frem,
 Som bestraale og bevare
 Lustens ætherklare Hjem?

Lillemund.

Alt, de lyser ei for mig!
 Gi ved dem min Sorg formildes,
 Tegnet er de, at jeg skilles
 Alt jeg siernes skal fra Dig.

Pipi.

Før vi skilles, fra min Haand
 Dig en Gave vil jeg give,
 Som dit Hjerte skal oplive,
 Som forfriske skal din Aand.
 Seer Du dette Blomsterbaand? —
 Naar omkring din Skulder kun
 Dette rige Skjær Du slynger,
 Det Forsvundne sig forynger
 Herligt i den samme Stund;
 Da i Fryd din Sjæl vil stige,
 Bakt af disse Blomsters Duft,
 Som en Fugl i Morgenluft
 Gjennem Mindets stille Rige.

(Han slynger sit Skjær om hendes Skulder.)

Lillemund.

Tag til Gjengjæld dette Glor!
 Vel er denne Gave ringe,

Dog et Tegn det skal Dig bringe,
 Om hvad aldrig i mig dør.
 Svergang Gløret let og hvidt
 Flagrer hen i Lustens Vinde,
 Om mit Hjerte skal det minde,
 Der for Dig sig hæver blidt;
 Svergang Stormens stærke Tag
 Høit mod Skyerne det hæver,
 Det min Længsel er, som svæver
 Op med stolte Vingeslag;
 Svergang sagte ned det daler
 Af den friske Lust forladt,
 Det min Længsel er, som taler
 Svag og ængstelig og mat.
 — Dog vi skilles, af!

Pipi.

I Vel
 Næste Dag jeg her Dig møder.

Lillemund.

Dette Haab min Sorg forsøder.
 Nu farvel!

Pipi.

Farvel!

Lillemund.

Farvel! (Lillemund bort).

Pipi (efter en Pause).

Stig kun frem du stille Nat,
 Bred kun ud den dunkle Skygge,
 Hvoraf dine Feer bygge
 Op det lustige Palads.
 Her paa denne stille Plads,
 Hvor de sagte Binde strømme,
 Frem jeg kalder Jer, o Drømme,
 At I vugge skal min Kind.
 Hyl i Tryllesløret ind,
 Medens bort min Tanke viger,
 Lilemund, at frem hun stiger
 Gjennem Drømmen for mit Sind.
 Alle Former skal hun tage,
 Klædt i alle Farvers Pragt
 Skal min Sjæl forbi hun drage,
 Og den fængsle med sin Magt;
 Som en Tone fra det Fjerne
 Skal hun sagte nærme sig,
 Som en Rose, som en Stjerne
 Stige herlig op for mig.
 Hyllet mørk i Dødens Larve,
 Skal hun bryde af sit Skjul

I den purpurøde Farve,
 Sig en deilig Sommerfugl!

Chor af Feer (bag Træerne)

Med dit Hoved buk da
 Mod den dunkle Jord!
 Dine Dine luk da,
 Lyt da til vort Chor!
 Hvíll i Græsset nu Dig blødt!
 Snart Du sove skal saa sødt
 Som en Fugl i Skoven.

Pipi.

Som en Fugl i Skoven.

Choret.

Føler Du, hvor Vinden
 Svaler nu din Kind?
 Drømmen alt forinden
 Taler til dit Sind.
 Vaaren af den milde Lust,
 Opad som en stille Duft
 Den fra Hjertet stiger.

Pipi.

Den fra Hjertet stiger.

Choret.

Nu vi paa din Bugge
Lægge vil vort Slør,
Op vi nu vil lukke
Trylleslottets Dør:
Ellemund, der stiger op
Indig af en Rosentnop,
Nu dit Blik skal møde —

(Et dæmpet Skrig høres fra Skoven.)

Pipi (reiser sig pludselig).

Ha, men hvilket Raab mig vækker
Hjst fra Skovens' fjerne Bei!
Denne Tone, som mig skrækker,
Denne Stemme kjender jeg.

(Geerne forsvinde. Pipi vil ile bort, men møder idetsamme
Hurlipurli, der kommer springende ind.)

Pipi.

Hvorfra kommer dette Skrig?
Hvad betyder det vel?

Hurlipurli.

Krig!

Pipi.

Ha, men Røsten, som fornemme
Her jeg kunde — denne Stemme? ...

Hurlipurli.

Den var Villemunds.

Pipi.

Hvordan!

Hurlipurli.

Sagen er saa klar som Vand.

Det var Villemund, som bunden
Førtes hjemad gjennem Lunden.

Pipi.

Villemund? Fortæl! Hvordan!

Hvem var Røveren?

Hurlipurli.

En Mand.

Pipi.

Ja, og Manden var alene?

Hurlipurli.

Ikke ganske. Fire pene

Folk med Spyd han førte an.

Pipi.

Stynd Dig! Hurtig Alt fortæl!

Hurlipurli.

Store Fyrste! seer I vel,
Der er hændt, hvad hændes ofte:
Det man før Gesandten lofte,
Regter nu man uden Skjel.

Pipi.

Hvad blev da Dig lovet? Tal!

Hurlipurli.

Lillemund til Jer Gemal!
Men nu atter hjem til Lunden
Fører Skaren hende bunden,
For imorgen næste Dag . . .

Pipi.

Ha Du tier! Alt Du skrifte!

Hurlipurli.

For den Lille bort at gifte
Til Hr. Flynder.

Pipi.

Næste Dag?

Hurlipurli.

Tingen er en afgjort Sag.
Jeg af Jægeren det hørte,

Hvem bag Lyset og man førte
Med den samme List og Svig.

Pipi.

Og Du fasted ikke Dig
Hele Skaren kjækt imøde,
For med Lillemund at bløde,
For at frelse Alt for mig!

Hurlipurli.

O betænk kun, der var Fem.
Myrdet, dræbt og sønderreven,
Idelmindeste pryglet bleven
Var jeg sikkerlig af dem.

Pipi.

Ha! men endnu er det Tid.
Om en Time først fra Oven,
Maanens Fakkell gennem Skoven
Straaler glimrende og hvid.
Flyv igjennem Krat og Torn,
Mens paa Ulserne Du falder!
Blæs, saa det i Skoven gjalder,
Med dit blanke Solverhorn!
Selv mod Øst jeg iler nu,
Du ved Kilden til mig støder;

Jeg med hundred Alfer møder,
 Hundred Alfer samler Du.
 Der vi Buerne vil spænde,
 Derfra gaae i Kampen vi:
 Lillemund jeg vil befri,
 Eller Livet vil jeg ende!

(De ile bort, hver til sin Side.)

Fjerde Act.

Pladsen indenfor Bolden.

(Maanen er kommen halv op bag Træerne og oplyser Scenen.
Pølse, med en stor Robberkæsserolle bunden foran sig, kommer
 gaaende ind med **Finesse**, der holder et Papiir i Haanden.)

Pølse.

Der er Ingen. Vi faaer at gaae videre.

Finesse.

Stille! Kommer der ikke En derhenne i Skyggen.

Pølse.

Jo det er Flodestæg, der luster omkring
 ved Træet. Hvad mon han bestiller der?

Finesse.

Hei Flodestæg! Flodestæg! Har Du hørt Pro-
 clamationen?

Flødeskæg (kommer tubende).

Hvad vil J mig? Na! jeg er om en Hals.

Finesse.

Hvad er der iveien? Hvorfor tuder Du?

Flødeskæg.

Na jeg er dødsens! Jeg kommer lige fra Krigsraadet, som har besluttet, at sende mig som Speider ud i Skoven til Fjenderne. Bøffel har banket mig frygtelig, og truet mig med Livsstraf, hvis jeg ikke speidede godt.

Polsse.

Og hvor vil Du nu hen?

Flødeskæg.

Ud af Bagporten til Skoven, forat gaac den visse Død imøde.

Finesse.

Saa see til, at Du taer Benene med Dig. Men har Du hørt Proclamationen?

Flødeskæg.

Nei; hvad er det for Noget?

Finesse.

Saa Du har ikke hørt den? Naa, godt var

det, at vi traf Dig. Pølse, giv Lyd! og Du, Flødestkæg, lyt efter! Denne Republikens Proclamation skal oplæses for alle Borgerne, og vi ere just nu paa Veien, forat udføre det vigtige Sværv. Giv Lyd, Pølse!

Pølse.

Skal jeg slaae den store eller kun den lille Hvirvel, siden det er for Flødestkæg?

Finesse.

Nei, for Alting den store Hvirvel! Det er jo en Livs- og Dødsfag og intet Børnespil. Slaae til, Pølse!

Pølse.

Jeg slaaer!

(Pølse slaaer en stor Hvirvel paa Kasserollen, medens Finesse stiller sig med Papiret foran Flødestkæg. Naar Hvirvelen er forbi, læser

Finesse.

Borgere! Freden er ophørt; den høihjertede Republik har afslaaet Fjendernes skjændige Fordring: Udleveringen af Statens Qvinder. Borgere! Krigen er for Døren. Tvende mægtige Hære rykke frem og true Republiken med Undergang, men Republiken, støttende sig paa sin retfærdige Sag, leer ad disse Trudsler. Dog har den besluttet, i Overeensstem-

melse med Folkeretten, at tage Forholdsregler, som, idet de tilintetgjøre Fienden, kunne opretholde Staten. Borgere! I Republikens Navn, og i Bægrings- og Overtrædelses-Tilfælde under Dødsstraf bydes og befæles Følgende: 1) Consulerne have at tage de meest energiske Forholdsregler. 2) Statens Territorium erklæres helligt, hvorimod Skoven fra nu af erklæres i Beleirings- og Blokade-Stand. 3) Alt Statens Mandskab, fra 16 til 70 Aar, tilpligtes at indstille sig i Baaben paa Boldene; dog undtages herfra, ifølge Folkeretten, de Syge, Sengeliggende og permanent Mavesvage. 4) Al Correspondence med Fienden er paa det strengeste forbudt. 5) Statens Love ere suspenderede, og et Krigsraad er oprettet, som har at kjende, dømme og beslutte i Alt. 6) Republikens tre Consuler ere stemplede med Prædicat af tre Krigsraader.’ — Borgere! Kun til det Heles Bedste ere ovennævnte vigtige Bestemmelser tagne, derfor vil vistnok ingen ærefjær og retskaffen Mand have Noget imod at underkaste sig Dødsstraf, i Tilfælde af Overtrædelse; men idet enhver Stridsmand modig seer Fienden under Dine, ja selv naar han saaret og lemlestet ligger paa Baldpladsen, vil han tænke: Held det Land som har en, om ikke fuldkommen — thi

hvad er fuldkomment? — saa dog temmelig fuldkommen Regjering; ogsaa jeg var en af dets Borgere. — Givet i Republikens Navn af dens tre Consuler: Bøffel, Bønhas, Flynder. Som Secretair og Gesandt: Joachim Leopold Finessse. — Pølse, slaa Slutnings-Hvirvelen.

Pølse.

Jeg slaaer!

Flødestæg.

Var det Proclamationen?

Finessse.

Ja, nu har Du hørt hvad Du har at rette Dig efter. Nu afsted med Dig og speid!

Flødestæg (for sig, idet han gaaer).

Det var en net Proclamation! Nei! da var der anderledes Hold i min stakkels Mesters Taler. Der var ordentlige Been i de Næser han gav; men dette her — det er jo noget usfelt Tvi. Jeg tør bande paa det er af Finessse selv, for han taler altid om Folkeretten.

(Bort.)

Pølse.

Siig mig engang, Finessse! Hvorfor staaer der hvert Dieblif „Borgere“ i Placaten?

Finesse.

Det vilde J forstaae, hvis J var Diplomat. Seer J, i enhver Proclamation skal der altid for hver femte eller sjette Linie komme det Ord: Borgere, eller Soldater, eller et andet saadant Udraab. Det er forat vække Tilhørernes Opmærksomhed og Selvfølelse. Det er affkurat, som om jeg, for hvert fjerde eller femte Ord, vilde puffe Jer dygtig i Siden og raabe: Pølse!

Pølse.

Det var da loierligt! Men skal vi videre, eller kan vi nu gaae hjem?

Finesse.

Nei! Vi maae op paa Borden til Snaps og Flaskefoer; de har endnu ikke hørt Proclamationen. Derpaa maae J hurtig begive Jer til Mønstringen, der om et Dieblif finder Sted her. Jeg skal ogsaa tilbage til Krigsraaderne og bringe Rapport.

Pølse.

J har det godt, Finesse! J skal kun rapportere og proclamere.

Finesse.

Siig ikke det, siig ikke det, Pølse! Hvad en

Statsmand lider i sit Hoved, naar hans Hjerne slider for det Heles Bedste, der er tusind Gange mere, end hvad I, som Kof, lider foran den hedeste Skorstensild.

(De gaae.)

Bønhas og **Flynder** (træde ind).

Flynder.

Endnu er intet Mandskab forsamlet; hvad skal det betyde? Fjenden er i Anmarsch, og Soldaterne nøle.

Bønhas.

Giv Jer tilfreds Hr. Flynder! Om et Dieblif ville de være her. Snaps og Flaskefoer staae jo Vagt paa Borden, og Finessse har Ordre til, hver fem Minutter at rapportere, saa vi har Intet at befrygte.

Flynder.

Har I ladet Floffel vide, at han er udvalgt til at opmuntre Soldaterne?

Bønhas.

Ja; han var meget taknemlig fordi Republikens Valg var faldet paa ham, især da Voffel havde givet Gallimathis Løfte derom.

Flynder.

Voffel opforte sig iust ikke paa det Bedste i Krigsraadet. De Trudslers og plumpe Talemaader han overdængede os med, da vi ved Ballotering satte vor Billie igjennem, glemmer jeg ikke.

Bønhas.

Hvad vil I bryde Jer om det Hr. Flynder? Vi har jo Magten. Naar vi To holde sammen, ere vi altid to Stemmer mod een Stemme, to Consuler mod een Consul, og to Krigsraader mod een Krigsraad.

Flynder.

Ja det er sandt nok. Men skulde han prøve paa det samme Spil mod os, som mod Krumryg, saa maa han styrtes.

Bønhas.

Jaa saa lad ham falde. Men saalænge Krigen staaer paa, faaer vi holde gode Miner, thi hans Næver kunne vi ikke undvære.

Flynder.

Stille! Der har vi ham med alle Soldaterne.

(Bøffel kommer marscherende ind paa Pladsen med de øvrige Borgere. Alle ere bevæbnede med Spyd, Stokke, Kniver osv. Naar de ere komne frem, danne de en Linie.)

Bøffel.

Holdt! . . . Retter Eder! . . . Hvill!

Floffel (træder frem af Geledet).

Hr. Consul! Skal jeg nu begynde?

Bøffel.

For mig maa I gjøre hvad Fanden I vil. Det er ikke med min Billie, at I her skal tale.

Bønhas.

Soldater! Efter Krigsraadets Beslutning er Floffel udvalgt til, før Kampen, at minde Eder og os Alle om vore Pligter og Forhaabninger, forat vi desfreidigere kunne gaae Faren imøde. Tal, Hr. Floffel!

Floffel (rømmer sig).

Consuler og Krigsraader! Borgere og Soldater! En vigtig Stund nærmer sig: Farens og Krigens Stund. Freden — hvis Betsignelser vi Alle kjende — kan ikke mere vedligeholdes uden Skjændsel, dette føler enhver ærefjær Borger, dette har Republiken indseet, da den for kort siden tilbageviste de fjendtlige

Gesandter, der endnu engang vilde formaae den til Udleveringen af Statens Qvinder. Krigen er altsaa uundgaaelig, og forat tilbagedrive Magt med Magt, Vold med Vold, ere vi her forsamlede i Raaben. Men hvorledes styrke vi nu vort Sind til Kampen? Hvorledes gjøre vi vor Sjæle opoffrende og bringe vore Hjærter til at svulme af Tapperhed? Idet jeg saaledes spørger, er det ikke fordi jeg mangler Svaret; thi sandelig! der gives kun eet Svar paa dette Spørgsmaal; der er kun een Tanke, som paa eengang kan udvide Hjertets Aarer og sammentrække Armens Sener, høre Modets Binger og underkue Frygtens ængstelige Raab — denne Tanke er Tanken paa Fædrelandet. Fædreland! O hjærterystende Ord! Hvad minder du os ikke om? I dit Skjød stod vor Bugge, du gav os vor Amme, du hørte vor første Lallen og Stammen, hos dig nød vi vor Ungdoms uskylde Glæder, du saa vore Taarer flyde og lyttede til vor skingrende Latter; i dit Ey knyttede vi vore første Venstabs- og Kjærlighedsbaand, du var Barnets Leder, Unglingens Lærer og Mandens kraftige Støtte. Kaste vi Blikket frem, saa er du vort Haab, og skue vi tilbage gjennem Grindringens alvorlige Land, da see vi vore Fædre vandre i dine Dale, vi see dem

færdes hos dig, vi see dem blive gamle og affældige, vi see dem syge og sengeliggende, vi see dem døe og derpaa begravet i dine Skygger. — Fædreland! Og du skulde ikke nu bringe vort Hjerte til at smulme? For dig skulde vi ikke nu offere Liv og Alt? — O! idet jeg tænker paa dig, føler jeg først Glæde over at have Arme, forat kunne segte for dig, over at have Been, forat kunne løbe for dig, over at have Tunge, forat kunne tale for dig, og endelig over at have Dine, forat kunne beskue din Herlighed. Borgere! tilgiver mig, men jeg kan ikke længer tilbageholde mine Taarer — og lad dem kun flyde, ja lad dem flyde rigelig, som et Offer paa Fædrelandets Alter.

Bønhæ.

Leve Fædrelandet! Leve Republiken!

Borgerne.

Leve Fædrelandet! Hurra!

Gallimathias.

Borgere! Paa Logikens Begne maa jeg gjøre opmærksom paa det Grundfalske i Floskels Raisonnement. Denne Skov er ikke vort Fædreland længer end en Maaned. Her levede ikke vore Fædre — her stod ingen Bugge

— her gav Ingen os Die — her flød ingen Taarer,
uden Flossels egne — her ...

Flynder.

Rolig, Hr. Gallimathiis! Det er kun Misundelse
over Flossels herlige Ord, der taler af Jer.

Bøffel.

Gallimathiis har Ret. Det Hele var noget
Sludder.

Floffel.

Borgere! Misgjendelse er al Fortjenestes sande
Skole. Det Reneste og Edleste kan besmittes. Det ...

Bøffel.

Stille! Der har vi Finessse med Rapport.

(Finessse kommer ilende.)

Bønhas.

Hvordan er det I seer ud?

Flynder.

Gode Hr. Finessse! I er jo saa hvid som en
Bæg. Hvad er paafærde?

Bøffel.

Hvad Nytt fra Bolden?

Finesse.

Grusomme Nyheder! Jægerne ere marscherede ud af Skoven, og fra den anden Side myldre Alferne frem. Der kommer bestandig Fleer og Fleer til.

Bønhaa.

Og Alle ligesaa smaae som de Første?

Finesse.

Ja de see Alle ud som smaae Drengene i hvide Skjorter.

Flynder.

Det er et høist vidunderligt Folk. Havde jeg ikke seet dem med mine egne Øine, vilde jeg troe jeg drømte.

Bøffel.

Hvad Baaben har de?

Finesse.

Alle har de Buer i Haanden, hvormed de bestandig skyde. Seer I her paa min Kind den røde Plet — den er af en mat Pül, som for et Dieblif siden traf mig.

Bøffel.

Det er jo et Coppestik.

Finesse.

Ja gid det var saa vel. Nei, det er et Pilestud. Na! og saa har de bygget en stor Flydebro af Siv, og er ligeved at gaae over Maen, forat storme Bolden.

Flynder.

Saa er vi forlorne!

Bønhas.

Her er ikke længer Tid til at raadslaae. Op, alle brave Borgere, og forsvare Fædrelandet! Spejler Jer i mig! Eders Consul skal foregaae Eder med et godt Exempel. Seier eller Død er vort Løsen! Op, at forsvare vor Constitution og vor Frihed! Med denne Rølle af durabelt Egetræ gaaer jeg i Kamp mod Alferne. Soldater! Op til Bolden og følger mig!

Borgerne (uden Gallimathis).

Op til Bolden! til Bolden! Hurra for Bønhas, vor store Consul, Hurra!

(Bønhas bort, i Spidsen for Floffel, Pølse, Gallimathis, Stiobeen og Bagflikke.)

Bøffel.

J, Flynder, og J, Finesse, gaaer med Stifham til venstre Side af Skandsen til Snaps og Glaskefoer, og forstærker Posten mod Jægerne.

Flynder.

Det er ikke raadeligt, at alle Consuler sætte deres Liv i bøde.

Finesse.

Seller ikke Statens Gesandt bør udsættes for Fienden. Hvem skal saa slutte Freden, naar Gesanden er slaaet ihjel.

Stikham.

Snak! Det skal have gode Veie. Vi har jo Stivbeen endnu.

Bøffel.

Ingen videre Sludder om det! Troer I, at vi her holde Krigsraad? Afsted til Bolden begge To. Naa — kan I lystre?

Flynder.

Jeg protesterer. Jeg er Consul og Krigsraad, og ligesaa god som Jer.

Bøffel.

Gaaer I ikke øieblikkelig, skal I smage mine Næver.

Finesse.

Jeg protesterer ogsaa. Jeg er Gesandt . . .

Flynder.

Jeg er Consul . . .

Bøffel (prygler dem).

Der har Du det som Consul — og Du det som Gesandt. Er I nu fornøiede, eller vil I hae mere? Afsted! Marsch! (Flynder og Finesse gaae). Stikham! bliv et Dieblif.

Stikham.

Men først maa jeg smage paa denne Flaske. (Trækker en Flaske frem og drikker). Saa — hvad vil I mig?

Bøffel.

Hørte I, hvordan Bonhas blærede sig før? Han vilde give et Exempel for Folket; — den So med sine røde Flesketjæver!

Stikham.

Ja han pustede sig op som en Kalkunst-Hane, der skal til at flaaes.

Bøffel.

Men hvor det er en ussel Karl, denne blegnæbbede Flynder.

Stikham.

Ja det er mine Ord! Jeg har altid sagt, han var en Rujon. (Drikker.)

Bøffel.

Det er en stor Skam at vi skal hae en Consul, som taer mod Prygl.

Stikham (drikker igjen).

Ja det er skjændigt! Maatte jeg raade, skulde baade Flynder og Bønhas have Fanden og ikke Brændeviin.

Bøffel.

Hør Stikham! Jeg er kjed af at dele Regjeringen med to saa usle Karle, som denne Bønhas og Flynder. Har i Lyst til at være Adjutant?

Stikham.

Hvorfor ikke det? Naar jeg kun faaer godt at leve af.

Bøffel.

J kan æde og drikke saameget J vil, og naar J kun gjør hvad jeg siger, kan J commandere over alle de Andre.

Stikham.

Det er et Ord! Jeg er Adjutant!

Bøffel.

Nu maae J see, at faae Snaps og Flaskefoer

paa vort Parti. I kan love dem alt det Finkel, som I selv ikke gider drikke.

Stikham.

Saa staaer jeg inde for Snaps og Flaskefoer.

Bøffel.

Bed første Leilighed erklære vi Republiken for op-
hævet, og indrette et Generalskab. Jeg bliver Gene-
ral og I Adjutant. Alle de Andre skal lystre eller
hae Prygl.

Stikham.

Det er et Ord! De skal hae Prygl, og vi skal
hae Brændeviin.

Bøffel.

Og nu mod Fjenden! Jeg gaaer mod Allerne og
I mod Jægerne. Giv Ingen Pardon; men slaae
dem for Skallen, saa de trimle ned af Volden.

Stikham.

Det skal skee, General.

(Begge bort).

Jægerues Leir udenfor Bolden.

(En høi Flydebro af Træ staaer opstillet som en Væg mellem Jægerne og Bolden. Paa Broen sidder **Walter** paa en Græstørv. **Rudolph, Martin, Hans, Peter** og **Grønskolling** ligge bevæbnede omkring ham.)

Walter.

Nu hvil Jer ud et Dieblif.

Rudolph.

Nei hør!

Hør hvor med Stene de mod Væggen dundre.
De slog os gierne Sjernefallen ind,
Var Broen ei, der skjermte som en Hjelm.

Peter.

Det var et prægtigt Indfald af Jer, Herre,
At med I førte denne Flydebro,
Der over Maen først os bar, og nu
Staaer som en Muur imellem os og Fienden.

Hans.

Ja uden den var ei vi komne langt,
Da ei vi Bøsserne tør bruge.

Walter.

Nei,

Det har jeg svoret: Ingen dræbes skal.

Med Spydet og den korte Daggert vel
Jeg tænker, at vi Skandsen kan erobre;
Og ristes end vor Fiende lidt i Rjodet,
Saa skader det ham ei.

Martin.

Pistolerne,
Skjøndt laded' kun med Krudt, dog gjorde Virkning.

Rudolph.

Ja Rogen dækked os da vi gif over,
Mens Binden blæste Fienden den i Næsen.

Walter.

Men til en Hjertestyrkning vi kan trænge.
Ræk mig min Jægertaske, Rudolph! — Martin!
Giv mig din Flaske og lidt Brød.

Martin.

For Pokker!

Jeg glemte begge Dele nys i Skoven,
Dengang vi over Naen gif.

Rudolph.

Og Tassen

Den ligger sammesteds.

Peter.

I al den Støi,

Da Flydebroen fastedes i Vandet,
Jeg misted ogsaa der min Proviant.

Walter.

Hvad gjør vi nu da?

Grønskolling.

Herre! med Forlov,
Hvis I tillader, gaaer jeg over Vandet,
Og bringer inden fem Minutter Alt.

Walter.

Gjør det min Dreng!

Grønskolling.

Jeg ta'er Pistolen med.
Med den jeg vil forsvare mig mod Fjenden.

Walter.

Den er kun ladet med Krudt.

Grønskolling.

Det er det Samme;
Jeg skyder Alting ned, hvorpaa jeg træffer.
(Bort.)

Hans.

Den Dreng er ei saa gal! En dygtig Jæger
Engang han bliver vist.

Peter.

Ja lystig er han,
Og heller ei det fattes ham paa Mod.

Walter.

Men til fra Skoven han er vendt tilbage,
Saa hør, hvad nu Enhver har at besørge:
Du, Rudolph, gaaer til Alferne og melder,
At vi til fælles Angreb her er rede.
Siig dem, Signalet er et dobbelt Hurra,
Og naar det lyder tredie Gang, maae Alle
Paa samme Tid mod Fjenden løbe Storm,
At vi deslettere kan tage Skandsen.

Rudolph.

Vel Herre! Det jeg hurtig skal besørge.

(Bort.)

Walter.

Du Martin skal med Peter her Dig stille
Paa høire Side, medens Hans og jeg
Til venstre Kant af Broen vil os holde.
Mens En nu lader, skal den Anden skyde,
Saa Fjenden, naar Patronerne og Krudtet
Med Røg og Damp om Ørene ham flyver,
Skal troe sig Døden nær og tabe Modet.
Paa Post nu Alle! Martin!

Martin.

Jeg er færdig!

Walter.

Tag Riflen, Peter! Hurtig maa Du lade!

Peter.

Jeg er beredt!

Walter.

Vel! Hans, nu paa din Post!

Hans.

Her staaer jeg, Herre!

Walter.

Selv jeg fyre vil.

Nu lægger an! Først skyder jeg, saa Martin!

(De give en Salve. Raab og Alarm fra Bolden.)

Skoven.

(Flødeskæg kommer luskende ind med langsomme Skridt).

Flødeskæg.

Det er en græsselig Forfatning jeg er i. Træffer
Fjenden mig her, bliver jeg uden videre hængt som
en Speider; og kommer jeg heelskindet hjem og skal
op paa Bolden naar Stormen begynder; saa er jeg

leveret. Mit eneste Haab og min Trøst er, at der stod i Proclamationen, at de Mavesvage vare frie for at segte, for det veed Alle, og det kan jeg bevise baade med Vidner og Attester, at jeg i lang Tid har havt en uhyre daarlig Mave. Men hør! Stille! Var det ikke Fodtrin? (lytter). Nei, det maa have været Bladene, der rørte sig. Jeg faaer at gaae længer frem; har jeg ikke seet idetmindste een af Jægerne, slaaer Bøffel Ryggen itu paa mig. (idet han gaaer, tager han nogle Gumlinger op af Lommen og begynder at gnave). Det er dog altid en Trøst i Nøden, at man kan spise; saalænge man spiser, er man glad og lykkelig; man gavner sig selv og skader Ingen Men hvor her er lyst! Det er ogsaa skræffeligt med det Maanestkin! Det er jo reent umuligt, at speide sikkert i saadan et Skin . . . Saa — nei nu gaaer jeg bestemt ikke længere. Jeg kan jo lyve og sige, at jeg har seet over 50 Jægere i Skoven. Ja havde jeg ikke min Løgn, kunde jeg ikke leve. Noget har jeg da ogsaa seet: først at det er Maanestkin — saa — ha! men aa! kommer der ikke En gaaende der? Det er en af Jægerne; han har en grøn Troie paa, og en Fjer i Hatten (stiller sig bag et Træ).

Grønskolling (kommer).

Hvad var det? Jeg syntes der var En, som talte. Nei, her er Ingen. — Hvad seer jeg? Der ligger jo Jagttasken og Provianten. Godt at jeg fandt det her, ellers kunde jeg have gaaet længe og søgt i dette Tusmørke. Men der staaer bestemt En bag Træet — det er jo et Been, der stikker frem. Nu Mod Grønskolling! Ud med Pistolen! (raaber): Hvem der? — Ingen svarer. Hvem der? — Ha, han er bange; men jeg skal vise ham, hvor David købte Øllet. Hei! vil Du frem, eller jeg skyder Dig en Kugle for Panden! (Trækker Flødestæg frem). Hvad seer jeg? Flødestæg! Hvor kommer Du her? —

Flødestæg.

Na, Hr. Jæger! Slaa mig bare ikke ihjel, jeg skal bekjende Alt.

Grønskolling.

Du sover nok? Kjender Du mig ikke?

Flødestæg.

Nu har jeg seet Magen! Grønskolling — og i Jægermundering.

Grønskolling.

Ja jeg er bleven Jæger siden vi saaes sidst. Det

er noget Andet, end at gaae og lufte i Rumpen paa Mester, og have Titel af Skovelig. Men hvordan er det Du seer ud? Du hænger jo med Halen som en forknøyt Tævehund.

Flødestæg.

Al Grønskolling! Du veed ikke alle vore Ulykker. Mester er bleven assat og sidder i Fængsel; begge Jomfruerne ere arresterede, og jeg er reent berøvet min Indflydelse og Værdighed.

Grønskolling.

Ja det er sandt; Du seer umaadelig lurvet ud.

Flødestæg.

Bøffel har allerede pryglet mig ganske mør, og nu er jeg sendt ud at speide efter Fjenden.

Grønskolling.

Hvad, Du er en Spion? Fort afsted til Leiren! Du skal hænges. Naa, vil Du gaae! Seer Du denne Pistol — gaaer Du ikke strax, skyder jeg Dig ned.

Flødestæg.

Staan mig, staan mig Grønskolling! Jeg skal aldrig gjøre det mere.

Grønskolling.

Ja hvis jeg tænkte som Du. Men jeg har gaaet i Mesters Skole og kender min Pligt. Afsted med Dig!

Flødeskæg.

Na jeg mærker, Du vil hævne Dig for Carbonaden.

Grønskolling.

Snak med din Carbonade! Fort, Afsted!

Flødeskæg.

Lad mig bare slippe denne Gang! Du skal faae Alt hvad jeg eier.

Grønskolling.

Deraf skal jeg blive fed! Lad mig see, hvad har Du i Kommen?

Flødeskæg (krammer Kommen ud)

See her! Her er en halv Pølse — her er en Skive Ost — her er et Stykke Brød med Smør paa — her lidt Grød i et Papiir — her

Grønskolling.

Ha ha, Tyvekoster!

Flødeskæg.

Nei, jeg forsikrer Dig — jeg svær Dig til Grønskolling . . .

Grønskolling.

Du lyver; men behold kun dit Kram! Vi har nok at leve af i Leiren; dog, skal jeg lade Dig slippe, maa Du ærlig bekjende Alt.

Flødestæg.

Alt skal jeg bekjende — Alt skal jeg forraade, naar Du bare laer mig gaae.

Grønskolling.

Saa sig mig først, hvad Vaaben I har.

Flødestæg.

Vi har to store Bunker Steen, 5 Spyd, 2 Drer, 6 lange Egeføller foruden 3 Røsteskaster.

Grønskolling.

Godt! Men er I noget forknytt derinde?

Flødestæg.

Umaadelig! Stivbeen og Bagflikke ere færdig ved at revne af Angst.

Grønskolling.

Det er prægtig! Men har I megen Proviant?

Flødestæg.

Der er næsten ikke mere tilbage, saadan æder vi af bare Besippelse.

Grøn skolling.

Hvordan gaaer det med Brændevinen?

Flødeskæg.

De drikke som Svampe forat faae Courage.
Enaps og Flaskefoer ere allerede pærefulde.

Grøn skolling.

Godt! Nu har jeg forhørt Dig; på Dig nu bort!

Flødeskæg.

Gen Bøn har jeg endnu. Skulde Fæstningen
blive indtaget: lov mig saa, at Du vil skaane mig
og min Familie.

Grøn skolling.

Din Familie — hvad er det for en? Har Du
lagt Dig Kone og Børn til, siden vi saaes sidst?

Flødeskæg.

Na, jeg taler over mig af bare Angst. Jeg me-
ner vor sorte Lænehund, som jeg altid har elsket og
sympaseret med, for det er saadan et ædelt og
høihjertet Dyr.

Grøn skolling.

Nu, vi skal see hvad vi kan gjøre for gammelt.
Kammeratskabs Skyld. Men saa maa Du strax
strække Baaben, naar vi komme op paa Volden.

Flodeskæg.

Det skal Du ikke sige mig to Gange. Jeg smi-
der strax mit Rosteskæft og raaber: ned med Bøffel!

Grønskolling.

Nu maa jeg sige Dig Farvel, Flodeskæg. Tjene-
sten kalder, og den er strix kan Du troe.

Flodeskæg.

Farvel Grønskolling! Glem ikke dit Løfte.

(De gaae bort til forskjellig Side).

Alfernes Leir.

(Nogle Alfer ere ifærd med paa Sivbaade at sætte over Aaen,
andre ere allerede komne over, deriblandt **Pipi** og **Hur-**

lipurli.)

Hurlipurli.

Vog Jer vel, min ædle Prinds!
Dæf med Skjoldet eders Hoved,
At ei Stenene, som flyve
Uden Ophør ned fra Bolden,
Eders Pande træffe skal.

Pipi.

Ha, jeg leer ad disse Farer!
Get mit Hjerte kun opfylder,

Det er Tankerne paa hende,
 Som man rovet har, min Brud.
 Snart er alle Alfer ovre,
 Snart min Skjændsel skal jeg hævne,
 Snart jeg Bolden skal erobre,
 Tage Skandsen med min Haand.

Hurlipurli.

End, o Prinds, I vente maa.
 Først naar trende Gange Hurra
 Lyder hist fra Jæger-Beiren,
 Da er Tiden først at storme,
 Som Gesandten nys har meldt.

Pipi.

Nu lad Alferne forsamle
 Sig om mig, og slutte Kredsen,
 At de høre min Befaling,
 Medens Posterne, som sende
 Deres Pile op mod Bolden,
 Kalde Fjenderne til Kamp.

(Hurlipurli giver Ordre til Forposterne og Alferne, der slutte sig i Kreds om Pipi.)

Hurlipurli.

Alt, o Prinds, som I befaled,
 Nu er efterkommet: Fjenden

Nu af tusind Pile skjules,
Saa I rolig tale kan.

Pipi (til Alferne).

Hører, Alfer, nu mit Ord!
Thi jeg kalder dennesinde
Trofsabeden Jer i Minde,
Som I forhen mig tilsvøer.
Timen kommen er, da I
Skjændselspletten skal afvætte,
Som man dristed sig at sætte
Paa Jer Fyrste, paa Pipi:
Lillemund vi skal befrie,
Hvem man vovet har at binde,
Hvem man fængslet holder inde,
Røvet ved Forræderi.
Thi at bryde Fienden vovet
Har det Løfte, som ham bandt,
Som høitidelig blev lovet
Hurlipurli, vor Gesandt. —
Nu dog Hævnens Time slaaer!
Ikke Liv og Blod vi spare!
Gi vi agte Død og Fare
Mens til Rampen nu det gaaer!
Seer til denne Fane! Naar

Som en Fugl med løste Vinger
Stolt den sig i Luften svinger,
Da er Diebliffet nær —

(Man hører Jægerne's Hurraraab.)

Hør! Fra Skovens høie Træer
Frem nu Hurraraabet bryder,
Og naar anden Gang det lyder,
Iler Alle til Gevær!

Selv jeg med den halve Hær
Frem til Kampen først vil drage,
Mens den halve blier tilbage,
Ført af Hurlipurli's Sværd.

(til Hurlipurli).

Først naar tusind skarpe Pile
Har til Flugten Fienden kaldt,
Skal Du frem mod Skandsen ile,
Forat overvælde Alt!

Hurlipurli.

Ier Befaling og Jert Bud
Skal jeg trolig efterkomme.

(Hurraraabet lyder igjen.)

Pipi.

Nu er Fredens Tider omme!
Nu mit blanke Glavind ud!

(trækker sin Naarde.)

Dette Sværd, o Alfer, skuer!
 Jer til Seiren skal det vinke,
 Som et Lyn det stolt skal blinke
 Der, hvor Faren mægtig truer.
 Aldrig af sin Glands forladt,
 Skal det flyve som en Stjerne
 Fra det Nære til det Fjerne,
 Gjennem Slagets dunkle Nat.
 Naar det flammer som en Kjerte,
 Naar det farvet er med Blod,
 Af dets Straaler eders Hjerte
 Suge Tapperhed og Mod!

Alferne.

Ja til Kamp med modig Du!
 Som en Bølge følger Bølge,
 Saa, o Konge, skal vi følge
 I det vilde Slag Dig nu.

(Jægerne's Hurra lyder tredje Gang).

Pipi.

Hører I det stærke Skrig?
 Fremad nu paa Seirens Bane!

Følger eders Konges Fane!

Fremad Alfer, følger mig!

(Han svinger Fanen i Luften, og styrter frem mod Bolden,
fulgt af Alferne.)

Surlipurli (efter en Pause).

Hør! hvor Larmen lyder nu

Hist fra Bolden . . . see det blinker!

Det er Alfehærens Pile,

Som i tusindviis nu flyde

Gjennem Luften — men paa Skandsen

Alt for Synet nu sig blander,

Saa mit Die Intet skjelner

I den tætte Trængsel meer

Altter nu Pipi jeg skuer —

See, ad Bolden op han stormer

Fulgt af Alferne — sin Kaarde

Svinger han som Lyn mod Fjenden,

Wens den anden Haand iveiret

Holder Fanen stolt og høit . . .

Ha! tilbage nu han viger —

Med han synker — Nei, han reiser

Sig igjen, og hver en Modstand

Swinder for hans kjække Mod.

Hør! hvor fra den anden Skandse

Jægersfarens Hurra lyder —

Ha Victoria vi seire!

See, paa Bolden alt vor Konge

Planter Fanen . . . Fienden flygter . . .

Nei, til Angreb atter fremad

Nu de storme Hæren viger —

Alferne tilbage trænges,

Og af Fienderne omringet

Fegter ene nu vor Konge,

Al sin hele Hær forladt.

Ha, til Hjælp jeg ile maa!

Fremad Alfer! Frem til Bolden!

Frem! Vor Fyrste vil vi frelse,

Enten seire eller døe!

Fremad! Fremad!

Alferne.

Frem til Kampen!

Vi vil seire eller døe!

(Hurlipurli styrter frem, fulgt af de øvrige Alfer. Raab og Alarm fra Bolden. Efter kort Tid komme Alferne flygtende tilbage uden Pipi og Hurlipurli.)

Alferne.

Bee os! Kongen er fangen,

Fangen er Hurlipurli,

Fanen er taget af Fjenden,
 Bee os! Slaget er tabt.
 Flygtende hjemad til Skoven
 Ile vi nu, forat kalde
 Mura, vor Dronning, til Hjelp.
 Bee os! Kongen er fangen,
 Bee os! Slaget er tabt.

(De ile over Sivbroen ind i Skoven.)

Femte Act.

(Et mørkt Fængsel, hvori **Pipi** og **Hurlipurli** ligge bundne).

Hurlipurli.

Drømmer I, min høie Prinds?
 Intet Ord fra eders Læbe,
 Intet Suk fra eders Hjerte
 Har saalænge nu jeg hørt.
 Ganske trist man blier tilmode,
 Skilt fra Solen, skilt fra Maanen,
 Røvet alle Spas og Løier,
 Her i dette snevre, mørke
 Melankolske Fangehul.

Pipi.

Al, hvad hjælper Ordet meer?
 Hvad er alle Suk og Taarer?

Intet kan min Smerte lindre,
 Nu min Frihed jeg har tabt.
 Overvunden, Lønskebunden,
 Røvet Kjærlighed og Ære,
 Er min Trøst alene Tausshed,
 Er mit Haab alene Død.

Hurlipurli.

Nei min ædle Prinds! et Stød
 Kan endnu mit Hjerte bære,
 Jeg endnu har Lust at leve,
 Tydelig jeg kan det mærke
 Paa min sultne Maves Knurren,
 Der bestandig skriger: Mad!

Pipi.

Mod mig selv er vendt mit Had.
 Kun mig selv jeg maa anklage,
 Selv jeg maa mig Alt bebreide,
 Thi jeg selv er Skyld i Alt.
 Hvi har Veien jeg mig spærret
 Op til Lustens lyske Rige,
 Til min Dronning, til min Moder,
 Da jeg bortgav hendes Ring?

Hurlipurli.

Store Prinds! Af alle Ting,
 Der for seent til Verden komme,
 Allerdaarligst er den Viisdom,
 Der for sildig bliver født.
 End er Alt dog ikke ude,
 End jeg Dolken hos mig gjemmer,
 Hvormed vi tilsidst vor Fjende
 Kapunere kan i Mag.

Pipi.

Allerede snart en Dag
 Liggæ fængslede vi bundne,
 Og min Kaarde jeg berøvet
 Taber snart det sidste Mod.
 Hvor er Lusten nu, den lette?
 Hvor er Lyset nu, det blanke?
 Hvor er Kjærlighed, den hulde?
 Hvor er Gren? — Alt er tabt!

Hurlipurli.

Stille! Hører I ved Døren
 Noget rører? — Ha den aabnes!
 Og en Straale nu af Lyset
 Til mit Die trænger ind.

Pipi.

Ja en Skikkelse jeg skuer —
Dog paany den er forsvunden.
Døren lukkes, og det gamle
Mørke atter dækker Alt.

Hurlipurli.

Nei! et sagte Trin jeg hører —
Ha, hvem er der? — Ingen svarer.
Bogt Jer, Prinds! Det er en Morder,
Som i Mørket søger os.

Lillemund (træder frem).

Ingen Morders, o Pipi!
Foden er, som nu sig nærmer.
Intet Blod og ingen Taare
Har besmittet denne Saand.

Pipi.

Lillemund! det var din Røst!

Hurlipurli.

Saa farvel nu al vor Jammer!

Lillemund.

Alt i dette dunkle Kammer
Boer min Glæde og min Trøst!

Hurlipurli.

Edle Jomfru! For paany
 Meer I sukker eller taler,
 Skær med Dolken Baandet over,
 Hvormed os man bundet har.
 Her I søge — her er Dolken —
 Drag nu Kniven ud' af Skeden,
 Sønderskær den stærke Snor....
 Saa — det letted; end et Snit,
 Saa paa eengang er jeg flaret
 Af det hele Filteri. . . .

Bravo Lille! Nu min Herre

Skal jeg hurtig selv staae bi!

(Han skærer Pipi's Baand over).

Store Prinds! nu er I fri.

Pipi (springer op).

Ja nu ruller atter Blodet,

Og jeg føler nu, hvor Modet

Skulmer atter i mit Bryst —

Lillemund, mit Hjertes Lyst,

Ved dit Bryst, i dine Arme

Lad mig nu mit Hjerte varme,

Lad mig styrke nu mit Sind.

O, at ikke jeg kan skue

Straalen af dit Dies Lue,
 Ikke Rosen paa din Kind;
 Mørket, der paa Alt sig lægger,
 Som et Bind mit Die dækker,
 Og mit Dre lever kun:
 Derfor tal til dette Dre,
 Alt jeg giennem Tonen høre
 Maa din Sjæl, o Lillemund;
 Alt dit Hjerte jeg fornemme
 Maa i Klangen af din Stemme!

Lillemund.

O hvor vilde jeg, at nu
 Jeg til Taushed maatte vie
 Denne Læbe, og fortie
 Hvad der fylder mig med Gru.
 Ikke Faren aner Du,
 Ikke Sorgen end Du kjender,
 Der, en Rovfugl lig, sig vender
 Mod dit Hjerte nu paany.
 Sig den fjerne Uveirssky,
 Som paa Himlens dunkle Bue
 Mørk at samle sig vi skue,
 Til den pludselig og brat
 Bryder frem i Lyn og Torden,

Dækker Himlen, skjuler Jorden
Med sin ravneseorte Nat:
Saa er Faren, saa er Sorgen,
Alf, som inden næste Morgen
Over Dig vil bryde frem.

Pi pi.

Farer? O jeg leer ad dem!
Sorger? Hvor kan Sorg mig trykke,
Naar som nu, min stolte Lykke
Fast jeg holder i min Arm?
Som en Bølge nu din Barm,
Fylt med Uro og med Smerte,
Stormer heftig mod et Hjerte,
Der af Lyst og Glæde slaaer.
Dine Suk ei Sjælen naaer,
Kysset kun, det længselsøde,
Hvormed vore Læber møde
Dmt hinanden, jeg forstaaer.

Lillemund.

Snart din lyse Drøm forgaaer;
Den er kort som Aftenrøden,
Eh! med Natten kommer Døden,
Og dit unge Liv er endt.
Denne Dom blev mig bekiendt,

Skjøndt jeg fængslet holdtes inde,
 Af vor rædselfulde Fiende,
 Som til Skræk har Alting vendt.
 Og jeg løstes af min Trængsel
 Ved det frygtelige Bud,
 Og jeg giennembrød mit Fængsel,
 Og i Frihed kom jeg ud.
 Bagten her har jeg bestuffet,
 Døren har min Haand oplukket,
 Til dit Hjerte fandt jeg Ve —
 Ikke dog som Troster, nei!
 Er jeg her hos Dig i Nøden;
 Som et Bud, der bringer Døden,
 Selv tilintetgjort jeg staaer.

Pip i.

Jammer kun din Bæbe spaaer.
 Dog dit Ord kan ei mig bøie;
 Ikke Taaren fra dit Øie,
 Skjøndt jeg føler, hvor den rinder
 Strømmeviis paa dine Kinder,
 Mig at skrække nu formaaer.
 Tor dit Øie, stands din Klage!
 Thi Du bringer selv tilbage
 Frelsens dyrebare Skat.

Viid, min Skjæbne den er lænket
Fast til Ringen, jeg dig skienked
Fordum i den stille Nat.

Lillemund.

Ned dit Ord mig slaaer i Stovet!
Intet kan Dig nu befrie!
Vee mig! Nu er Alt forbi —
Al, thi Ring og Skjærf er røvet.

Pipi.

Ringen, røvet? Naar og hvor?

Lillemund.

Hør mig! Thi din Moders Ord,
Da hun til et Skjold i Farer
Ringen gav Dig, jeg bevarer,
Og i Hjertet end det boer.
Derfor Ringen i en Snor
Som en Talisman jeg gjemte;
Hverken Dag og Nat forglemte
Jeg den dyrebare Skat.
O, men i den sidste Nat,
Da jeg, sænket dybt i Kummer,
Oversældet var af Slummer,
Ved en Larm jeg vaagned brat;

Og Tyrannen da jeg saae
Med det lyse Skjær og Ringen
Bort at ile, medens ingen
Bøn og Raab han agted paa.

Pipi.

See mig! Saa maae vi forgaae.

Hurlipurli.

Ja, jeg kan ei skjønnere andet,
End vort Liv er nu tilfals;
Alle er vi om en Hals,
Ogsaa jeg, det er forbandet!

Pipi.

Lillemund! men græd dog ei.
O hvor Smerten nu Dig ryster —
Lillemund! min Brud, min Søster,
Ewig skilles ei vor Bei!

Lillemund.

Nei, din Skjæbne deler jeg!
Hvis Du frelles ei af Nøden,
Hvis Du synker under Døden,
Da vi Begge maae forgaae!
Naar din Undergang jeg saae,
Al, som Lyset naar det slukkes,

Diet evig skulde luffes,
 Hjertet høre op at slaae.
 Men et Middel er tilbage;
 Ja, igjennem Frygt og Klage
 Baagner Haabet i mit Bryst.
 Her i Dolken er min Trøst!
 Til Tyrannen vil jeg ile,
 Naar igjen den dunkle Nat
 Gjør hans Haand og Hjerte mat,
 Mens den kalder ham til Hvile.
 Frem jeg for hans Leie brat
 Da vil træde — Dolken hæve,
 Og tilbage fra ham kræve
 Ringens kostelige Skat.

Pip i.

Lillemund! Din kjække Aand
 Gjør, at Faren ei Du fatter:
 Altfor høit dit Mod Du skatter,
 Altfor stærk din svage Haand.

Lillemund.

Ja — vel er min Haand kun svag,
 Vel er Armens Kraft kun lille,
 Men mod alle Farer stille
 Vil jeg alle Hjertets Slag.

For den ypperligste Sag,
 For dit Liv jeg nu vil kæmpe,
 Derfor ingen Frygt kan dæmpe
 Og betvinge kan mit Mod.
 Stærkt og kraftig nu mit Blod
 Ruller gjennem Hjertets Aarer,
 Og forbi er alle Taarer,
 Som i Diet nylig stod.
 Ringen gaaer jeg nu at hente —
 Min Tilbagekomst Du vente
 Naar forst Natten bryder frem;
 Vender da jeg ikke hjem,
 Da for evig tabt er Ringen,
 Da er Døden nær, og ingen
 Redning eller Frelse meer;
 Da er selv jeg Livet, røvet,
 Sammenblandet da med Støvet
 Den, Du aldrig mere seer.

(Bort).

Pladsen indenfor Volden.

(Midt paa Pladsen er opreist en Galge. Under den staaer **Stikham** og **Bøffel**, der er iført Lillemunds Skjærf og Ring, og Pip's Raarde).

Bøffel.

Er Gallimathüs kommen tilbage?

Stikham.

Endnu ikke; men jeg venter ham hvert Dieblif.

Bøffel.

Er Folket sammenkaldt?

Stikham.

Ja; om fem Minutter møde de Alle her paa Pletten, saanær som Bønhas og Krumryg, der ligge bundne i Fængslet.

Bøffel.

Imorgen lader jeg dem Begge hænge, saa er vi frie for dem.

Stikham.

Ja den Døde bider ikke, det har jeg altid hørt. Men naar skal Krigsfangerne dingle? Galgen har allerede længe været opreist.

Bøffel.

Ja seer I, Stikham, jeg har isinde, at udsætte Executionen til Natten, forat Ulferne i Maanestien

net kan see deres Konge sprælle i Galgen. Det vil i Diebliffet jage dem paa Flugt.

Stikham.

Men endnu har ikke en Gæste af dem ladet sig see. Var det ikke bedst, vi endnu i Aften la'e Haand paa Bærket, forat faae Blod paa Tanden til imorgen.

Bøffel.

For mig gjerne! Eaasnart Forsamlingen er forbi, kan I hænge dem.

Stikham.

Og hvad Tøserne angaaer, blier det jo ved Aftalen? Imorgen gifter I Jer med Rødkind, og jeg taer Villemund.

Bøffel.

Ja Glynder kan gaae Tanden i Bold, det er en Kujon. Men det er en trodsig lille Tøs denne Villemund; tag Jer i vare for hende! I skulde bare have hørt forrige Nat, hvor hun peb og skraalte, da jeg tog Skjærsfet og Ringen fra hende.

Stikham.

Det skal hae gode Veie. Naar hun først er min

Kone, skal jeg prygle hende saalænge til hun holder af krig. Men der kommer Gallimathiis!

Bøffel (til Gallimathiis).

Naa, har I bragt Tingen i Rigtighed?

Gallimathiis.

Ja Hr. General! Vaabenstilstanden med Jægerne er efter gjensidig Overeenskomst bestemt til to Timer; i hvilken Tid alle Fjendtligheder skulde ophøre.

Bøffel.

Godt! I den Tid kan Alt være afgjort herinde. Men var de noget forfnytte, disse Hunde af Jægere? Nu har Beleiringen snart varet et Døgn, og endnu er de lige nær.

Stikham.

Ja det Gnefte de har erobret, er Bagfliske, der imorges rullede ned ad Borden, da de gave en Salve.

Gallimathiis.

Desværre vare de meget lystige endnu. De sang og drak, og det forunderligste var, at Hr. Bagfliske, hvem jeg traf med et stort Glas i Haanden, lod til at være yderst fornøiet.

Bøffel.

Den Hund! Faaer jeg Fingre i ham, skal han øieblikkelig hænges som en Forræder. Men har I nu

præpareret Jer til Forsamlingen? Har I Talen færdig? For uagtet jeg bryder mig Fanden om en Tale, saa kan det dog aldrig skade, at sige dem reent ud af Posen, at de skal lystre eller hae Prygl.

Gallimathias.

Stol I paa mig. Da jeg tilfagde Jer min Bistand, forat grundlægge den ny Forfatning, den eneste, som nu kan redde Staten, — da handlede jeg ikke i Taaget. Talen er færdig — Grunde, overveieude Grunde ere beredte — Præmisses ere opstillede, og den fyldestgjorende Slutning uddraget.

Bøffel.

Skulde der imidlertid være haarde Halse, saa gjør vi kort Proces med dem. Jeg selv vil staae her, naar I taler til Folket, og viebliffelig slaae den paa Snuden, som gjør Indvendinger.

Gallimathias.

Nei, I tør ikke være tilstede. Usynlighedens Nimbus maa omgive Jer. I tør paa ingen Maade lade Jer see under Forsamlingen.

Stikham.

Bryd Jer heller ikke om det, General! Jeg skal understøtte Taleren med ligesaa kraftige Argumenter, som I selv.

Bøffel.

Saa vil jeg da gaae og tage mig en Luur til Sagen er afgjort; der kommer allerede Stivbeen og Pølse.

(han gaaer).

(Stivbeen, Pølse, Finesse, Flynder, Snaps, Flaskefoder, Flossel og Flødestæg træde efterhaanden ind, og danne en Kreds om Stikham og Gallimathiis).

Stikham.

Tager nu Alle Plads under Galgen, ligesom jeg sætter mig her. Vi skal have en lang Tale af Gallimathiis, saa vi nok kan behøve at hvile. Naa — hvorfor sætter I Jer ikke? Ned i Græsset, siger jeg!

Snaps.

Ned i Græsset!

Flaskefoder.

Den, som nu bliver staaende, er en Forræder!

(Alle sætte sig, undtagen Taleren).

Gallimathiis.

Borgere! Der gives Tilfælde; hvor Alt gjaerer, hvor Alt ryster i sine Grundvolde, hvor Fornuftens Love ophøre og Naturens begynde — slige Tilfælde have vi oplevet. De Statsformer, hvorunder vi en

fort Tid folte os lyffelige og tilfredse, fordi de vare byggede paa Fornuftprinciper — disse Statsformer ere ikke mere. Anarchiet verlede med Republik, og Republiken er atter gaaet tilgrunde for Naturens siebliffelige Krav. Thi kunne vi misffjende, o Borgere, at Naturen, paa Grund af de meest træengende Omstændigheder, virkelig gjør sit Krav gjeldende? Kunne vi et Diebliff tvivle om, at i de Ulykker, hvori vi nu befinde os, nemlig Krig, Oprør, indvortes Evedragt og Arrestationer, at i disse Ulykker Naturen ikke blot gaaer over Optugtelsen, men ogsaa over Fornuften, og at folgelig den raa Kraft er den eneste Statsform, der nu kan fresse og sikkre Alt? Nei! vi kunne ikke tvivle derom. Og ifandhed! den raa Kraft har ogsaa sin gode Side. Dens onde Side er nemlig den, at den er raa; dens gode derimod, at den er en Kraft. Men Kraften, hvad enten den sidder i Hovedet eller i Næverne, har den Egenffkab, at den kan fortære og overvælde Alt. Den raa Kraft vil altsaa, som Kraft, kunne fortære sin egen Raahed, og blive til en sleben, til en dannet, til en heldbringende Kraft. Dette Punkt maae vi paa ingen Maade tabe af Sigte, o Borgere, ved den høift vigtige Sag, som vi her ffulle overveie med hverandre; thi tabe vi

dette Punkt, saa tabe vi Centret i vor Cirkel; med andre Ord, vor Cirkel bliver ikke meer en Cirkel, men triller ud til en lang uendelig Linie. (snyder sin Næse).

Stikham.

Hvad Fanden er det, Gallimathiiis? I taler jo ikke et eneste Ord om Boffel.

Gallimathiiis.

Stille Hr. Stikham! Det kommer. — Efter saaledes, o Borgere, at have sat Jer paa det philosophiske Standpunkt, gaaer jeg nu over til det historiske; thi som bekjendt, er Philosophien Præmisserne til Historiens Conclusion. At vi ere i Krig, kan ikke være Jer ubekjendt, o Borgere, da I selv have kæmpet mod Fjenden. At vi nu have Vaabenstilstand, er ligesaa afgjort, da Alferne endnu ikke ere vendte tilbage fra Flugten, og vor anden Fjende, Jægerne, har indvilliget i Samme; men hvad jeg især vil udhæve og lægge Alle paa Hjerte, er Angrebet i forrige Nat, hvilket vi kun med den største Anstrængelse formaaede at tilbagedrive. Jeg selv var Dienvidne til Alfernes Angreb, jeg har altsaa en uomtvistelig Ret til at tale med. Jeg var selv blandt de Flygtende ved den rædsomme Storm paa Bolden, jeg maa altsaa erklæres for aldeles upartisk, naar jeg paastaar, at det

ene var Hr. Bøffels store Kraft, der reddede Staten. Thi medens vi Andre ikke vare istand til at holde fast paa en eneste af Alferne, der fløde sammen som Løst mellem vore Fingre, fangede Bøffel de to faste Legemer iblandt dem, deres Konge og deres Gesandt. Ved denne, ligesaa kjække som dristige Handling, reddede han Staten — reddede han os.

Stikham.

Ja det er vist! Bøffel er Statens Befrier. Hurra for Bøffel!

Snaps og Flaskefoder.

Bøffel leve! Hurra!

Gallimathias.

De senere Tildragelser kunde jeg egentlig springe over, o Borgere, da de ere Jer bekjendte; men da jeg ved denne Overspringen vilde gjøre et Spring i Bevist, maa jeg tage dem med for Stringensens Skyld. Hele Dagen har vi under Bøffels Anførsel paa det Modigste kæmpet mod Jægerne, uden at tabe en eneste Mand, paa den usalige Bagfligke nær; men hvor glimrende end Kampen var mod den udvortes Fiende, maatte vi dog see Forræderiet spinde sit sorte Net i vort Indre. Bonhas, ikke tilfreds med at Hr. Bøffel ophævede Republikken ved, da Nøden krævede

det, at staae frem som Dictator — Bønhas, siger jeg, vilde grave en Grav for Andre; han er selv falden deri. Han og Krumryg sidde nu fængslede, og vente imorgen den retfærdige Dom. Begge ere de lige straffskyldige, thi Begge vilde de modstride Natu-
rens Krav. Men vi, o Borgere! — Hvad bliver der for os at gjøre? Ville ogsaa vi kæmpe mod Na-
turens Love? mod Kraften, mod den raa Kraft, som vor egen Svaghed, som Krigen, som Alt kræ-
ver? Ville vi de jure affætte den Dictator, under hvem vi de facto ere bøiede? Ville vi forlade det
philosophiske og historiske Standpunkt, og stille os paa
Egoismens, paa Daarskabens, paa Utafnemlighedens
Standpunkt? Nei! det ville vi ikke; men idet vi hylde
vor Dictator, vor Befrier og General, ville vi, om
end med bekymret og sorgfuldt Sind, dog gladeligen
istemme: leve den raa Kraft! Leve Bøffel!

Stifham.

Leve Bøffel!

Snaps.

Hurra for Bøffel!

Flaskefoder.

Leve Bøffel, vor store General!

Stikham.

Hvorfor tier I Andre? Hvorfor raaber I ikke
Voffel leve?

Floffel.

Hr. Stikham! Jeg protesterer. Det er mod min
Overbeviisning, at hylde en Dictator.

Flynder.

Jeg protesterer ogsaa. Kun ved BOLD og ikke
ved fælles Beslutning er Republiken hævet, og jeg
berøvet min Værdighed som Consul.

Finesse.

Ogsaa jeg protesterer. Jeg fordrer mig paany
indsat som Gesandt, og paaberaaber mig Gesandt-
skabsretten.

Stivbeen.

Jeg iligemaade. Ogsaa jeg er Gesandt, og som
saadan hellig.

Pølse.

Den ny Regjering besidder ikke den fornødne Viis-
dom. Allerede det, at alt Statens Brændeviin er sat
under de Herrer Snaps og Flaskefoers Inspection,
maa forekomme enhver god Borger høist betænkeligt.

Flynder.

Ja skal Staten bringes paafode, maa Republi-

ken, maae Consulerne, maae Gesandterne igjen erkjendes; det er det første og vigtigste Skridt. thi den raa Kraft — det indrømmer jeg gjerne — kan være meget god i Krig; men naar vi først faae Fred, duer den ikke.

Stikham.

Saa? mener I det. I er altsaa Alle mod Bøffel? — Hvad siger Du, Flødestæg? Har Du ikke ogsaa Indvendinger, min Dreng?

Flødestæg.

Ja, om jeg maa være saa dristig at sige det, skal jeg ikke negte, at jeg foretrækker Mesters milde Regimenter for den raa Kraft — idetmindste naar jeg spørger min Ryg tilraads.

Stikham prygler ham.

See der har Du det — og det — og det — naa, hvad siger Du nu? Er Du endnu af samme Mening? — Seer I, alle I Slyngler, som her ere forsamlede, saaledes skal I Alle faae, naar I ikke vil bliffelig raabe: Bøffel leve.

Fløffel.

Jeg protesterer

Flynder.

Jeg protesterer paa det Førgste mod sli^g Bold-
somhed.

Vølse.

Statens Gryde udsættes for aldeles Tomhed, skal
det blive saadan ved.

Finessje.

Jeg appellerer til Folkeretten.

Stibbeen.

Jeg ligesaa. Og saa min Person er hellig.

Stikham.

Hei! Her er jo Oprør i Leiren. Op Snaps og
Flaskefoer! Op mine Dreng^e! og børst deres Rygge,
til de lære at lystre.

Snaps.

Ja nu gaaer det løs!

Flaskefoder.

Ned med de Hunde! Ned med Oprørerne!

(Stikham, Snaps og Flaskefoder prygle de øvrige Borgere.)

Stikham.

Naa — har I faaet nok, eller vil I hae mere?

Alle.

Nei! Nei! Vi har faaet nok.

Stikham.

Raaber da Alle: Voffel leve! Leve vor store General!

Alle.

Leve Voffel! Hurra for Voffel! Hurra for vor store General! Hurra for den raa Kraft!

Stikham.

Saa! Det kan jeg lide. I gjør jo endog meer end jeg forlanger. Bærer kun lydige, saa skal det ingen Nød have; men mukker I, saaer I Prygl. Nu gaaer jeg bort, at melde Generalen det glædelige Udfald af Forsamlingen; men glem ikke, at møde her paa Pletten om en halv Time, naar Solen er gaaet ned; for saa skal Alfernes Konge og Gesandt hænges her i Galgen, til afskrækkende Exempel for Jer og for Fjenden.

(Han gaaer, fulgt af Gallimathiis, Snaps og Flaskefoer).

Floffel.

Det gaaer forvidt! Al Humanitet, al Mennefskjerlighed maa aldeles gaae tilgrunde under et saadant Regimente.

Finessse.

Statens Ligevægt er aldeles ophævet; jeg seer ingen Redning mere.

Flødesfæg (kaster sig ned paa Jorden).

Ogsaa min Egeværge er ophævet, saadan har det
Bæst pryglet mig.

Stivbeen.

Flynder! I staaer der og tier. Ved I Hjælp
i Nøden, saa ud med det; thi dette er for galt.

Pølse.

Ja tal Hr. Flynder! I har jo altid saamange
gode Raad.

Flynder.

Der er kun eet Middel til Frelse; det er, snarest
muligt at befrie Bonhas og Krumryg, og saa med
forenede Anstrængelser fælde Tyrannen.

Alle.

Med med Tyrannen!

Flynder.

Uagtet Fængslet bevogtes af Statens to store
Hunde, vil det ikke være vanskeligt, at befrie de Fangne.

Flødesfæg.

Det paatager jeg mig. Hundene ere mine gode
Venner, for jeg giver dem hver Dag Mad; og med
denne Kniv skærer jeg Baandene over paa Døren og
paa Fangerne.

Flynder.

Lad os saa strax skride til Bærket. Saasnart Bønhas og Krumryg ere befriede, maae Alle bevæbne sig og møde her, hvorfra vi begynde Angrebet. Med Bønhas i Spidsen frygter jeg ikke for Udfaldet, for han har en umaadelig Courage. Er Alle nu enige heri?

Alle.

Alle ere vi enige! Ned med Tyrannen!

Flynder.

Nu tilside! at Ingen mærker Uraad. Altsaa om en halv Time møde vi her i Baaben. Løsenet er: Ned med Bøffel! Ned med Tyrannen!

Alle.

Ned med Tyrannen!

(Alle bort.)

Fængslet.

Surlipurli ligger og sover. **Pipi** sidder halv opreist i en Krog af Fængslet.

Pipi (efter en Pause).

Intet Fodtrin end. sig nærmer,
Ingen Stemme, som forkynder
Lys og Frihed, end jeg hører,

Ingen Straale klarer Mørket,
 Som omringer her mit Blif.
 Mens de lange Timer gif,
 Mens i Frygt og Angst jeg skjælved,
 Rørte Døden ved mit Hjerte,
 Og et Billed har jeg skuet
 Af min dræbte Faders Aand.
 End som før jeg seer hans Haand,
 Da han vinked mig at følge;
 End jeg seer hans dunkle Die
 Fylt med Taarer, da han peged
 Paa sin blodbestænkte Pande;
 End hans Stemme kan jeg høre,
 Da han uden Ord mig kaldte
 Ned i Graven til sit Hjem.
 Fader! D lad end mig leve!
 Lad mit unge Liv ei ende
 Her i Skjændsel og i Lon!
 Moder! Moder! hør min Bon!
 Skjondt dit Bud jeg har foragtet,
 Dog endnu jeg er din Son.

(Synger med sagte Stemme.)

Lad igjen mig skue
 Lustens blanke Kind,

Rød af Solens Lue,
 Hvid af Maanens Skin.
 Bort fra dette Fængsels
 Nat, saa kold som Is!
 Opad til min Længsels
 Lyse Paradis!

Der jeg atter synge
 Vil i Fryd paany,
 Vil mig atter gynge
 Paa den røde Sky,
 Vil, mens Vinden fjerner
 Baaden let og fri,
 Seile alle Stjerner
 Stoltelig forbi.

O forsvundne Dage!
 Da jeg ilte saa,
 Uden Sorg og Klage
 Gjennem Himlens Blaa;
 Herlig Vinden fyldte
 Skyens blanke Seil,
 Maanen let forgyldte
 Hele Luftens Speil.

Naar jeg ned da vendte
 Blikket fra mit Hjem,
 Saae jeg Jordens kjendte
 Billed stige frem;
 Skove, Dale, Høie,
 Havets hele Krands
 Indigt for mit Øie
 Laae i Stjerneglænds.

(Kaster sig paa Knæ.)

O min Moder kjære!
 Glem ei reent din Søn!
 O lad Luften bære
 Op til Dig min Bøn!
 Lad ei Død og Jammer
 Her mit Hjerte naae:
 Skilt fra Lysets Flamme,
 Langt fra Himlens Blaa.

Hurlipurl'i (reiser sig op.)

Herre! Herre!

Pipi.

Ha, hvad vil Du?

Hurlipurli.

Er det Jer, som taler, eller
Var 'det Gjenlyd af min Drøm?

Pipi.

End Du drømmer! Sov ei længer,
At ei Timen, som os bringer
Enten Døden eller Frihed,
Uberedt Dig træffe skal.

Hurlipurli.

Baagen er jeg, ha men sælsomt
Nys jeg drømte.

Pipi.

Hvad var Drømmen?

Hurlipurli.

See, mig syntes, at jeg vandred
Atter hjem til Østerlandet,
Og jeg fryded mig ved Tanken
Om min skønne Gemalinde,
Og de otte vakre Sønner,
Som jeg atter skulde see. —
Alt jeg skued Bjergets Hule,
Alt sig Hjemmets Døre aabned,
Og den lystige og glade

Haabefulde Robold = Skare
 Stormed ud med Skraal og Skrigen,
 Forat hilse deres Fa'er.
 Men mit Hjerte og mit Die
 Sogte kun min Gemalinde;
 Og jeg saae den Edle skride
 Frem af Hulen, og paa Armen
 Holdt hun høit en lille Pøde,
 Der med røde Dine smilte
 Op til hende, mens hun flapped
 Med sin Haand dens røde Haar.
 — Hvorfra kommer denne Unge?
 Skreg jeg, mens af Harm jeg skjælved,
 Selv jeg har kun otte Sønner,
 Men jeg seer, at Du har ni.
 Men den Edle svared: Kjære!
 Troer Du, at med tomme Hænder
 Jeg min Husbond skulde hilse?
 Nei, en Gave jeg Dig bringer,
 En Present jeg ved din Hjemkomst
 Med en Robold her Dig gjør.
 Dog, jeg knytted vred min Haand
 For den Frække strengt at tugte,
 Og for strax min Skam at hævne,

Greb jeg Ungen, og i Panden
 Paa hans Moder jeg ham slog.
 Da opløstede den Lille
 Sligt et Skraal, at Jorden rysted,
 At de stærke Fjelde revned,
 Og at selv jeg vaagned op . . .

Pipi.

Stille! Mærker Du, at Døren
 Paa vort Fængsel sig bevæger?

Hurlipurli.

Ja — det lysner . . .

Pipi.

Maanens Straale

Trænger ind nu til mit Die.

Hurlipurli.

Døren aabnes —

Pipi.

Ja, jeg skuer

Lillemund —

Hurlipurli.

Og Ringen holder

Gun i Haanden.

Pipi.

Glæde! Glæde!

Surlipurli.

Saa Victoria! Vi er frelst.

Pladsen ved Galgen.

Blødeskæg (kommer).

Saa! Nu er Alt paa det Rene. Ganske hemmelig har jeg listet mig ud af Statens Bagport, og aftalt med Grønskolling, at saasnart jeg svinger et hvidt Tørklæde paa Enden af mit Koftefast, kan Jægerne storme Bolden, for saa er Alt i Forvirring herinde; fra den Side har jeg altsaa sikket mig, hvis Fæstningen erobres. Bønhas og Krumryg har jeg med egen Haand befriet; af det Parti har jeg altsaa kun Godt ivente. Og nu kommer jeg lige fra Bøffel, hvem jeg har forraadt hele vor Plan, saa jeg i ethvert Tilfælde maa høste min Løn, enten Staten saa bliver staaende eller falder. Nu maa jeg bare see, at holde mig neutral, for saa kan jeg altid lyve mig fra det Øvrige.

(Bort.)

(Bøffel kommer med Stikham.)

Bøffel.

Har I sagt dem til, at møde her?

Stikham.

Ja General! Inden fem Minutter møde de alle Tre. Gallimathiis gjorde rigtignok Indvendinger, og paastod, at han ikke havde lovet at fegte, men kun at tale for Jer; men saa sa'e jeg ham, at den raa Kraft nu havde Herredømmet. Saa gjorde han endnu nogle Indvendinger, men saa gav jeg ham et Par paa Skallen, og saa lovede han at komme.

Bøffel.

Godt Stikham! Saaledes skal de Hunde have det. Jeg er bare bange for, at I ikke for pryglede de Andre nok, siden de allerede tør gjøre Opstand.

Stikham.

Jo jeg forsikrer, jeg gav dem Puslen fuld. Men uden Fortrydelse, General! I har glemt at tage Jert Skjærf og Jer Kaarde paa; jeg skal hente begge Dele, og med det Samme faae Snaps og Flaskefoer med, inden de blive reent fulde.

Bøffel.

Nei bliv kun Stikham! Baade Ring, Skjærf og Kaarde ere gaaede sløiten.

Stifham.

Hvadfornoget! Har der været Tyve hos Jer?

Bøffel.

Seer I, som jeg allerbedst før laae og sov, vaagnede jeg med eet, ved at En trak mig i Fingeren. Jeg vilde strax springe op og tage fat — men tænk Jer bare! Foran mig staaer den Fandens Tøs, Lillemund, med en Dolk, som hun sætter mig lige paa Struben, idet hun sværger, at stifke mig ihjel, hvis jeg ikke strax gav hende Ringen og Skjærfet tilligemed Prindsens Kaaarde. Hvordan det gik til, veed jeg ikke, men som jeg følte Spidsen af Dolken paa Halsen, blev jeg ganske underlig tilmode, og lod hende uden videre tage hele Klatten. Saasnart hun havde Alt, fløi hun ud af Døren, og jeg sprang op, for at løbe efter hende, og give hende en god Dragt Prygl; men saa kom just Flodestæg og fortalte mig om det ny Oprør — og saa fik jeg Andet at tænke paa.

Stifham.

Det var da Fanden til Historie. Jeg mærker, jeg vil faae min fulde Hyre med Tosen, naae hun først bliver min Kone. Men hvor gjorde I af Flodestæg.

Bøffel.

Han lovede at møde her omlidt.

Stikham.

Tag Jer ivare for den Dreng! Han er lobet over til Fjenden, det tør jeg bande paa.

Bøffel.

Er han Forræder, skal han hænges. Men der har vi vore Folk.

(**Snaps** og **Flaskefoder**, ganske fulde, komme bevæbnede med Spyd. Bagefter dem, **Gallimathiis**).

Flaskefoder.

Sr. General!

Snaps.

Sr. General!

Bøffel.

Hvad er paafærde?

Flaskefoder.

Jeg forlanger Retfærdighed. Snaps har bemægtiget sig den fælles Flaske, og drukket Brændevinen alene.

Snaps.

Der loi Du, min gode Flaskefoer! For seer I, Bøffel, om Forladelse! Jeg mener Sr. General: vi vare just paa Hældingen med det sidste Anker og havde tappet en Flaske af; da faldt det Flaskefoer

ind, at det var nemmere at drikke af Tappen, end af Flasken, og saa la'e Svinet sig under Tappen og sugede — hvilket stred mod vor bestemte Aftale — og saa tænkte jeg: suger han, saa suger ogsaa jeg; og saa drak jeg Flasken ud, mens Svinet der, drak Anferet ud.

Flaskefoder.

Hvad, kalder Du mig et Sviin? Hr. General! Jeg forlanger Lighed for Lovene. Skal jeg være et Sviin, saa skal han ogsaa være et Sviin.

Bøffel.

Begge To er I Sviin; men hold nu Mund, og see til, I kan staae paa Benene. Naar Gallimathii's! Hvordan har I det? I staaer jo og ryster som et Gspelov.

Gallimathii's.

Hr. General! Man har gjort Bold paa mine bedste Følelser, paa min Patriotisme og Fædrelandsfjærlighed; man har med Magt tvunget mig til at gribe til Vaaben. Hr. Stikham har grovelig i mig frænkset de almindelige Menneskerettigheder.

Stikham.

Sludder! Har I ikke selv beviist, at den raa Kraft nu skal regjere.

Gallimathiis.

Men ikke over mig: ikke over Intelligentsen, som altid bliver Hovedsagen.

Stikham.

Ja vist var det Hovedsagen; derfor slog jeg Eder ogsaa i Hovedet.

Bøffel.

Stille! Stille for en Ulykke! Der har vi Rebellerne. Nu retter Eder! — Ingen begynder Angrebet, før jeg giver Ordre, men saa slaaer I ned forfode!

Stikham.

Fjenden gjør Holdt. — Krumryg og Bønhas træde frem med et hvidt Kommetørklæde paa et Spyd — hvad skal det betyde?

Bøffel.

Stille! Lad os høre hvad de Hunde har at sige. (Han gaaer Bønhas og Krumryg imøde. Begge Hærene rykke hinanden nærmere, og slaae en Kreds om Anførerne).

Krumryg.

Medborgere! Nylig undsluppen af Lænker og et vanærende Fangenskab, hvori jeg — med Taarer over den menneskelige Utafnemmelighed siger jeg det — hvori jeg, Statens Stifter, var holdt, fremstiller jeg mig atter for eders Nafsyn. Dog ikke for at bebreide

Eder det Forbigangne, hæver jeg nu min Røst; thi mit Hjerte, af Naturen meget forsonligt, er nu aldeles forsonet, da ikke blot Flynder og Bønhas, men største Delen af Folket har indseet sin Bilsfarelse og erkjendt, at der kun er Redning at søge i den een gang forsmaaede Forsatning — at det milde, det faderlige Anarchie, under en sand Menneſkehedens Præsidentskab, alene er det, der kan fremme det Heles Vel. Derfor kommer jeg ogsaa her som et Fredens Sendebud, forat tilbyde Alle Fred og Tilgivelse, under den billige Betingelse af sand Anger og Omvendelse. Se! den patriotiske Hær, som har samlet sig under min Fane, har allerede angret, og omvendt sig; og til Eder, til Eder mine forblindede Venner, gjør jeg nu det samme Spørgsmaal: Vilde I angre og omvende Eder?

Wøffel.

Og det vover din skjændige Sund at foreslaae? Du, som paa Grund af Opsættelse mod din General og Dictator, og Forførelse af Folket, allerede har forbrudt dit Liv? Seer Du Galgen der? Inden denne Nat er forbi, skal Du, Bønhas og Enhver, som ikke rieblikkelig beder om godt Veir, dingle i den. Soldater! Skal de dingle eller ikke dingle?

Stifham.

De skal dingle! de skal dingle!

Snaps og Flaskeføder.

Alle skal dingle, og vi skal hae Brændeviin.

Krumryg.

Forblindede! Saa er mit Kald som Fredens Sendebud, her tilende. Bonhas! Oplæs Lysten paa Boffels Forbrydelser, og Dommen over ham og hans Anhang.

Bonhas

(træder frem og læser op af en Lap Papiir).

Paa Grund af et dobbelt Forræderi mod Anarchiet og Republiken; paa Grund af et tredobbelt Tyrannie mod Anarchiets Præsident og Republikens Consuler samt den bedste Deel af Folket; paa Grund endelig af en af os Alle fattet Beslutning, dommes Boffel, Stifham, Snaps og Flaskeføer — thi Udgang til Raade staaer endnu aaben for Gallimathiis — dommes disse siger jeg, til nøgne at afflædes og med Riis at udiages af Statens Territorium, ligesom ogsaa til at betale alle af Borgerkrigen og denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Alt at efterkomme under Udsærd

Bøffel.

Stille din Hund! Ikke et Ord mere. Hei! til
Baaben Kammerater! Slaae ned forfode! Skaaner
Ingen! Fremad! Speiler Jer i mig!

Stikham, Snaps og Flaskefoder.
Hurra fremad! slaae de Hunde ihjel!

Bønhas.

Til Baaben! Til Baaben alle brave Borgere!

Borgerne.

Ned med Bøffel! Ned med Tyrannen!

Gallimathias.

Jeg forlader Tyrannen og slaar mig til Krum-
ryg. Ned med Bøffel!

(Almindeligt Angreb. Raab og Alarm. Skrigen og Hujen).

Stivbeen (seer tilbage).

Fly! Fly! Jægerne er i Leiren.

Flødeskæg (kommer løbende).

Fjenden er i Leiren. Alferne har aabnet Porten
for Jægerne. Nu slaar Statens sidste Time —
Hurra! Ned med Bøffel! Ned med Bøffel!

Bøffel (styrter frem imod ham).

Der er Forræderen! — Dig skal jeg ramme!

(Slaar Flødeskæg i Hovedet, saa han styrter ned).

Jægerne (trænge frem).

Hurra! Med med dem i Græsset! Hurra! Fæstningen er vor.

Walter.

Glaac Ingen ihjel! men bind Hænderne paa dem.

Bøffel.

Det skal blive Løgn! Med med Dig, din Hund!

(Walter og Bøffel kæmpe; tilsidst styrter Bøffel. Jægerne binde de andre Borgere).

Walter.

Den Første, som nu rører sig eller taler et Ord, skyder I ned.

Martin.

Herre! See der! see! — Der er Synet igjen, som før aabnede os Porten og kaldte os til Angreb.

Walter.

Svad seer jeg — stille!

(Mura, omringet af Pipi, Lillemund, Sur-lipurli, Flora, Bephyra og en Skare Alfes, viser sig paa høire Side af Bolden. Mura træder frem og vinker ad Walter).

Mura.

Nærm Dig unge Jæger!

Walter.

Dronning!

Du befaler; her jeg er.

(Han knæler).

Mura.

Længe fra den lyse Luft -
 Jeg med Harmen har beskuet
 Folkets Raseri, som danned
 Lundens Tempel, Skovens Bolig
 Til et Hjem for hver en Daarskab,
 Som kun Staden før gav Ly;
 Længe har min Brede's Pæl
 Ligget færdig, til at flyve
 Mod de Frække, som forgreb sig
 Paa det Hellige, og voved
 Med en jordisk Haand at lænke,
 Og til Undergang at dømme
 Lustens Fyrste, Lysets Søn.
 Jordens Datter ved sin Bøn
 Dog min Billie har forandret,
 Og den Harmen, som jeg følte,
 Har til Mildhed nu sig vendt.
 Forend denne Nat er endt,
 Skovens Tempel dog skal renses,

Og i Flammer disse Hytter
 Stige skal mod Nattens Maane;
 Medens Alle, som dem reiste,
 Føres bundne ud af Skoven
 Og forvises, saa at aldrig
 Lundens Rilder, Skovens Fugle,
 Træets lysgrønne Toppe,
 Og det lette Dyr, som flyver
 Over Engens bløde Dække,
 Deres Dine mere see.
 At nu Alt kan hurtig skee,
 Dig, o Jæger, her jeg byder,
 Alt udføre min Befaling,
 Og før Natten den er omme,
 Alt fuldende mine Bud.

Walter.

Din Befaling, høie Dronning!
 Skal din Tjener rette ud.

Aura (til Alferne).

Følg mig, Alfer, nu til Lunden,
 Til det lyse Tempels Grund!

(Bort).

Alferne.

Følg Pipi, o Lillemund!

Med en Blomsterkrands ombunden.

(Alferne slynge en Blomsterkrands om Lillemund og føre hende bort; hvorpaa Alle forsvinde i Skoven.)

Walter (reiser sig).

Nu op, at føre ud den Høies Bud!

Du Rudolph! iler hurtig hjem til Slottet,

Og bringer tvende Gangere mig hid,

Samt til at føre Folket bort af Skoven,

Det hele Røbbel af de hvidgraae Uesler.

(Rudolph bort.)

J, Peter, Hans og Martin blive her,

Med spændte Sæder paa de ladte Bøsser,

Som Vagt for vore Fanger. Selv jeg gaar

Alt søge Rødkind.

Hans.

Der hun kommer alt!

(Grønskolling kommer med Rødkind.)

Grønskolling.

Der er Jomfruen, hvem Bøffel havde arresteret i et usælt Hundehul. Hænderne vare bundne paa Ryggen, og jammerlig var hun tilredt. Men den an-

den Jomfru kan jeg ikke finde, hun har taget Benene med sig og er løbet bort.

Walter (tager Rødkinds Haand).

Saa grusomt har man Dig, min Brud, behandlet?
Du fagre Rødkind! hvor er Rindens Rødme?
Du er saa bleg — Du skjælver — Du er syg.

Rødkind.

Nu er det bedre, nu jeg atter aander
Den friske Luft.

Walter.

Ja som et Bud fra Glæden,
Saa blusjer Rindens Rose atter frisk.
Nu er Du min, du fagre Rose! See,
Jeg vil Dig plante om i anden Jord,
At ingen Kulde skal din Krone bøie.
Nu til mit høie Slot Du skal mig følge,
Thi Magten fældet er, som før Dig tvang.

Rødkind.

Og hvor er Lillemund? Hvor er min Fader?

Walter.

Bort forte Alferne din Søster, og
Din Fader snart til Staden hjem jeg bringer.

Rødkind.

Og skal jeg aldrig meer dem see? Skal evig
Jeg leve skilt fra dem i Skoven her?

Walter.

Nei, ofte tænker jeg, at vi skal møde
Din Søster, naar med Alferne hun vandrer
Den stille Sommernat igjennem Lunden;
Og til mit Slot jeg vil din Fader bringe,
At Du til Afsked kan ham hilse og
Imorgen følge ham til Skovens Grændser.
Tidt skal Du ogsaa gieste ham i Hjemmet,
Og bringe til hans Hytte af din Rigdom;
Thi selv tør Skoven ei han meer betræde,
Saa lod den høie Dronnings strenge Bud.

Rødkind.

Saa bort fra disse sørgelige Minder.
Op til det friske Haab! Op til dit Hjem!

Walter.

Ja gaae med mig ad denne Sti til Lunden.

(Til Jægerne.)

Bed Kilden mødes vi, og derfra drage
Vi samlet gjennem Skoven. Høst at binde
Paa hvert et Æsel tvende Kroppe sammen;

Kun Krumryg bringes skal foruden Baand
Tforveien op til Slottet, fulgt af Martin.

Martin.

Vel Herre! Som Du byder, skal det skee.

(Walter og Rødkind bort.)

Grønfsolling.

Det er jo en frygtelig Odelæggelse, der er arri-
veret siden jeg var her sidst. Hele Folket ligger bun-
det med Hænderne paa Ryggen. Der ligger Bøffel,
og seer ud som han vilde æde Maanen — der min
salig Mester med luffede Dine — der den store Tæn-
ker Gallimathiis med Næsen i Jorden, som om han
vilde gjennemrode alle Hemmeligheder og lugte til
Jordens Indvolde — der sidder Floskel og Finesse
og see veemodige paa hinanden — der ligger i een
Klump Stikham, Snaps, Flaskefoer, Bønhas og Polse
— og der sidder den gamle Dandsmester Stivbeen
og maaler sine Lægge. Men hvem Pokker er det,
der her ligger næsegruus som en død Sild (ruffer i ham)
Hei! hvem er Du? . . Hvad seer jeg — Flødeskæg!
og med et stort Hul i Panden, hvoraf Blødet tyller
ud. Flødeskæg! Flødeskæg! Glaae Dinene op min
Dreng!

Flodestæg.

Hvor er jeg? Det er ganske sort for mine Øine...
Er det Dig Grønskolling? Jeg synes jeg kender din
Stemme.

Grønskolling.

Ja vist er det mig, min Søn! Men hvordan er
det Du er tilraffet?

Flodestæg.

Åh Grønskolling! Jeg er om en Hals. Bøffel har
flaaet mig ihjel.

Grønskolling.

Nei endnu ikke. Men lad mig binde Noget om
dit Hoved, ellers render al din Forstand ud af
Hullet.

(Han binder Flodestæg et Tørklæde om Panden).

Flodestæg.

Tak Grønskolling! (reiser sig). Hvad seer jeg?
Hele Folket ligger jo i Lænker. Fæstningen er altsaa
indtaget — men hvor er Caro?

Grønskolling.

Seer Du, jeg lovede jo at skaarne din Familie.
Caro staaer omme ved Hundehuset og gnaver paa et
Been. Snart skal han geleide Dig udaf Skoven; thi

Du veed vel, at I skal allesammen transporteres hjem inat.

Flodeskæg.

Herregud! skal vi det? Saa skal jeg da igjen hjem til Mesters Bærsted, og tage fat paa Naalen.

Grønskolling.

Ja lad mig see, Du syer rast, at Du snart kan blive Skrædersvend. Dertil er Du prægtig skiftet, for Du har saadanne deilige lange Been og frogede Knæer; det er ogsaa meget bedre end at være Skovelig. Men farvel Flodeskæg! Jeg maa ud og see til Bagfliske, hvem vi bandt til et Træ, da vi stormede Fæstningen.

Flodeskæg.

Ik Grønskolling! bliv hos mig.

Grønskolling.

Nei! Omlidt kommer Rudolph med alle de firbenede Høsler, saa maae alle de tobenede være parate. Hold Dig nu blot rolig min Dreng! Jeg skal nok passe, Du faaer et mageligt Høsel at ride paa.

(Bort).

Flodeskæg (efter en Pause).

Hvad er al jordist Lykke og Storhed! Al vor Herlighed er nu tilende. Alle Mesters og mine egne Pla-

ner ere nu røgede i Lysset. Regimentet er ophævet — Folket er adsplittet og bundet — Staten er gaaet under — og paa dens Ruiner sidder jeg, som et jammerligt Mindesmærke om den Herlighed, der var — af! men som ikke er mere. —

(En stor Plaine i Skoven, omgivet af høie Træer, hvorigjennem Maanen skinner ned paa Sletten. I Baggrunden Alfernes Tempel, fra hvis aabne Portal Feernes Musik toner. Foran Templet staaer **Mura** med **Pipi** ved den ene og **Lillemund** ved den anden Haand; bag dem **Flora**, **Bephra** og **Surlipurli**; Paa begge Sider Alfernes Chor.)

Chor af Feer.

Frisk i Templets Grotte
Hænger Lysets Brand;
Alle Drømmeslotte
Funkle nu af Glands.
Skyggen er forsvunden;
Over Skovens Hjem
Stjernen er oprunden,
Maanen stegen frem.

Alfer.

Nattens Lufst
 Blomsterdust
 Bærer paa sin Binge.
 Blomsters Chor
 Uden Ord
 Deres Offer bringe.

Chor af Feer.

Alt er nu indviet,
 Alt er nu beredt,
 Hver en Drom befriet,
 Hvert et Under skeet.
 Alt nu rede findes
 Til den store Stund,
 Da Pipi forbindes
 Skal med Lillemund.

Alfer.

Floiteklang!
 Fuglesang!
 Kildens friske Bove!
 Stemmer i
 Nu som vi,
 Lillemund at love!

(Sang og Dands. Naar Dandsen er forbi taler)

Nura.

Nu er Timen kommen, da Du vandre
 Skal, o Lillemund, til Alfes Hjem;
 Da det Jordiske sig skal forandre,
 Da det Himmelske skal stige frem.
 Lilia, saa vil jeg nu Dig kalde,
 Mens jeg holder fast Dig i min Favn;
 Lilia! — Gjentager Navnet Alle!
 Lilia er hendes Alfesnavn!

Chor.

Lilia! — Med Fryd skal Navnet tone!
 Det skal stige sødt som Fuglesang
 Gjennem Skovens lysgrønne Krone,
 Op at fylde Lusten med sin Klang:
 Lilia! Lilia!

(Echo gjentager: Lilia! Lilia!)

Nura.

Hører Du, o Lilia, hvor Skoven
 Med sin Stemme dig at nævne veed?
 Sylphen lytter alt dertil fra Oven,
 Gnomen bærer det i Jorden ned.
 Nu skal Alfes Klædebon Dig dække;
 Vei med Andagt nu dit Kne i Jord!

Medens Flora og Zephyra række
 Vil dig Eløret og den lyse Gjord.

Flora (træder frem).

Dette Belte, som om Dig jeg slynger,
 Som omfranser nu dit Hjertes Lyst,
 Dette Belte med sin Kraft forynger
 Tiden, naar den spirer i dit Bryst;
 Evig Ungdom Du ved Beltet vinder,
 Evig Deel i Alfes Liv Du faaer,
 Evig Glands for dine fine Kinder,
 Evig Guld for dine lyse Haar.

Zephyra (træder frem).

Dette Elør, jeg om din Pande binder,
 Dækker, naar det synker, Dig for Alt;
 Og usynlig Du Dig da befinder,
 Klædt i Alfes lustige Gestalt.
 Naar i Maanens Lys Du vil det hæve,
 Stiger frem Du synlig her igjen;
 Jordens Die da vil see Dig svæve
 Sagte, yndig over Engen hen.

Lilia.

Alfes Dronning! Lustens Herskerinde!
 Som det Hoie, Hellige beboer,
 Tag som Offer Taarerne, der rinde,

Thi min svage Læbe mangler Ord.
 Fra min Sjæl nu flygter hver en Trængsel,
 Hver en Angst og Sorg er nu forbi,
 Og bevinget er mit Hjertes Længsel
 Nu som Fuglen, jublende og fri!

Pipi.

Ogsaa jeg vil tale, Moder kjære!
 Du, som opfyldt har mit Hjertes Bøn,
 Som har kronet Lilia med Øre,
 Og forenet hende med din Søn:
 Aabenbar mig, hvad der end sig skjuler,
 Træk tilside med din stærke Haand
 Sløret, som bedækker Fjeldets Suler —
 Af, et Fængsel for min Faders Land.

Mura.

Viid o Søn, at Skjæbnens Bærf er kronet,
 Alt den lange Straf er nu forbi,
 Thi det Himmelske er nu forsonet,
 Og din Faders Land er atter fri.
 Løst af sine Lænker nu den stiger
 Frelst og frigjort fra den døde Jord:
 Riget over alle Verdens Riger,
 Lysets Rige, nu hans Land beboer.

Altter Jord og Luft er nu forbundne
 Fast ved Kjærlighed og Længsels Magt;
 Glemmt og slettet ud er nu det Svundne,
 Og fornyet er den fordums Pagt.
 Jordens Datter soned Jordens Brøde,
 Da hun frelst Dig fra Undergang,
 Dig, som for din Lætsind maatte bøde,
 Da de ringe Mander dig betvang.

Her med Dig nu Lilia skal vandre
 Indtil Skæbnens Prøvetid er endt,
 Indtil Æther, Luft og Jord forandre
 Skal paa eensgang Magt og Regiment;
 Da hun hæves opad ved din Side,
 Og forvandlet stiger snart hun frem,
 Og paa Vinger, lig en ung Sylphide,
 Flyver hun med Dig til Luften hjem.

Da fra Øen skal I begge styre
 Over Manderne af Lys og Luft,
 Medens jeg, ved Klang af Skjaldens Lyre,
 Stiger salig op i Ætherduft.
 Saa, o Søn, er Skæbnens høie Villie.
 Nu din Ven jeg gaaer at føre ud:
 Alt indvie Alteret, hvor Lilia
 Indig skal bekrandses som din Brud

(Hun gaaer ind i Templet.)

Alferne.

Dig, o Dronning, følger Alfes Skare.
 Feers Chor vi Alle stemmer i,
 Saa med Toner fyldes skal den klare
 Svælvning over Lilia og Pipi.

(Alferne følge Aura. Hurlipurli, der hidtil har staaet i Baggrunden, nærmer sig Pipi og Lilia, der staae tause, omsthyngende hinanden.)

Hurlipurli.

Tappre Prinds og skjønne Brud!
 Undskyld hvis jeg her afbryder
 Kysset, hvori begge gyder
 Deres rorte Hjertes ud;
 Men jeg tvinger ikke mere
 Glæden, der vil frem i Ord:
 Og saa jeg maa gratulere,
 Og saa jeg maa coqvettere
 Med den Fryd jeg føle troer;
 Og saa jeg maa offre Smiger
 Til den yndigste af Piger,
 Som erobret har min Prinds;
 Jeg maa rose denne Kinds
 Fine Rodme, — denne Hage —
 Denne Nakke, som tilbage

Stoltelig den Skjønne flaaer;
 Denne Pande — dette Haar —
 Denne hyppelige Taille —
 Denne yndige Canaille,
 Som i disse Dine staaer. —
 Ogsaa jeg maa høilig prise
 Prinds Pipi, den store, vise,
 Som en Løve stærk og kjæk;
 Ja hans Alshygs ædle Træk
 Malte jeg, hvis jeg var Maler,
 Og hans Dies Blik, som taler
 Meer end ti Poeters Blæk.

Pipi.

Prægtig flinge dine Ord!
 Dog mod Skoven vend dit Dø —

Hurlipurli.

Ud af Skoven seer jeg bøie
 Nu det hele Jægerchor.

Pipi.

Foran Borgerstaren rider.

Hurlipurli.

Jægerne dem følge hjem.

Lilia.

Stolt hos Walter, bagved dem,
Paa sin Ganger Rødkind sidder.

Pipi.

Toget hyst nu Beien naaer.

Hurlipurli.

Hurtig Vælerne sig flytte.

Lilia.

Stille! stille! Lad os lytte,
Førend Choret's Sang forgaaer.

(Toget, som nu er kommet heelt ud af Skoven, passerer forbi
Enden af Gletten. Først **Borgerne**, af hvilke to og to
ride sammen paa Væler; derpaa **Jægerne** tilføds, med
Geværet paa Skulderen, og vaiende Fjer i Hatten; til Slutning
Walter og **Rødkind** tilhest.)

Borgerne.

Endt i Skoven er vor Gjerning,
Staten sunken er i Gruus;
Hjemad nu til Kort og Tærning,
Til vor Flaske og vort Kruus.
Hjem til Staden og til Gaden,
Hvor vi atter aande frie;
Hjem til Maden!
Thi forjultne ere vi.

(De drage forbi.)

Jægerne.

Gensomt gjennem dunkle Lunde,
Med sin Bue blank og kort,
Jager nu med løste Hunde
Vor Gudinde Skovens Hjort.
Hornet gjalder i det Fjerne,
Luften klinger ved dets Magt,
Lunas Stjerne
Lyser for den vilde Jagt.

(De drage forbi.)

Walter.

Spor, o Rødkind nu din Ganger,
Saa i Fart den flyver frem,
Medens Lunden muntre Sanger
Følger syngende os hjem.
Seer Du fiernt bag Træets Bue
Hæver alt sig Clottets Lind —
Clottets Frue
Rider her med Rosenkind.

Rødkind.

Sagte lad forbi mig drage,
Thi jeg skilles fra mit Savn;
See, paa Engen staaer tilbage
Lillemund med aaben Favn.

Dette Syn min Sjæl forlyster
 Meer end Fuglesang i Nuel —
 Fagre Søster!
 Fagre Lillemund, farvel!

(Hun rider langsomt forbi, og bøier med de Dvrige atter ind
 mellem Træerne, hvor de Alle forsvinde.)

Lilia.

Synet svandt bag Skovens Kant.

Pipi.

Hornets Toner endnu klinge.

Lilia.

Fuglen paa sin lette Vinge
 Følger Skaren, som forsvandt.

Pipi.

Nu har Taagens Slør sig lagt.
 Aftenvinden sagte luster —

Lilia.

Engen damper, Skoven duster —

Pipi.

Stjernen i sin rene Pragt
 Nu paa Ratten holder Vagt.

Lilia.

O hvor yndigt Alt og tyst!

Pipi.

Blomsten bøier dybt sit Hoved ;
Sodelig den ind er sovet,
Alf de lyse Alfes Kyft.

Lilia.

Hør hvor Duggens Perler trille!

Pipi.

Hører Du som Floiteklang
Rattergalens søde Sang?

Lilia.

Hør fra Templet nu den stille,
Underfulde Melodie!

Chor (fra Templet).

Op nu Lilia og Pipi!
Træd nu ind i Templets Due!
Op til Altrets klare Due,
Ederes Forbund at indvie!

Pipi.

Timen den er kommen nu!
Esfets Alfes nu os falde:
Lilia! lad dit Glor nu falde,
Alfe-Gloret sænke Du!

Lilia.

Forst et Blik til Jord og Luft!

Med til Afsked lad mig tage
Fuglens tonesfulde Klage,
Blomstens længselfulde Duft.

(Hun lader Gløret synke, og træder med Pipi ind i Templet,
under)

Alfernes Chor.

Nu lad alle Fløiter tone!
Alle samle sig til Dands!
Bring saa frem den gyldne Krone
Og den rige Brudefrands.
Kronen paa Pipi vi sætte
Naar i Templet ind han gaaer,
Mens vi Myrthefrandsen flette
Omkring Lillas lyse Haar.

(Musikken og Sangen bliver endnu en Tid ved. Derpaa op-
høre begge, og Templet lukkes.)

Hurlipurli (kommer frem).

Nu Comedien er forbi,
Publicum kan hjem nu tage,
Jeg alene staaer tilbage
Her i Skoven fræk og fri;
Thi min Afsked har jeg faaet
Uden Gage og Pension,

Reent forladt af min Patron,
 Hvem jeg trolig bi har staaet.
 Det er store Herrers Naade
 At belønne Troskab paa:
 Naar de bare Gen-la'er gaae,
 Troe de strax, at det er Naade;
 Naar en ærlig Karl omsonst
 De ei tage reent af Dage,
 Men maneerlig blot ham plage,
 Troe de strax at det er Gunst.
 Pokker tage sli'g en Gunst!
 Tøre mig dog vil jeg ikke;
 Sig i Alting godt at skikke,
 Er en Robolds mindste Konst.
 — Bort fra Skoven vil jeg ile!
 Bort mod Østen uden Hville
 Hjemad nu jeg drage vil.
 Hjemad til min kjælnæ Due,
 Hjemad til min stolte Frue,
 Til min Kone sød og mild.
 O hvor vil den Hulde glæde
 Sig, naar atter hun mig seer;
 Halv hun græder, halv hun leer
 I Ecstase vil jeg vædde.

Under glade Taarers Strøm
 Vil paa Ungerne hun kalde,
 Og jeg favne skal dem Alle

(slaaer sig for Panden.)

Ha min Tanke! — O, min Drøm!

(Han vender sig om og gaaer med langsomme Skridt hen
 imod Skoven.)

Alf og Rose.

Skuespil.

Personer.

Lætus

Dolorus

Rosa.

} Alfer.

En Lund, omkrandsset af Buske og høie Løvtræer. Midt paa Engen staaer et Rosentræ, hvorpaa der blomstrer en stor og deilig Rose. Det er tidlig Morgen, kort efter Solens Dpgang.

Dolorus

med et sort Slør over Skulderen, træder ud fra Lunden.

Ud fra de dunkle Kroner,
Fra Ly, som Skoven bringer
Mens Morgensolens første Straaler gløde;
Mens Luften sagte klinger
Endnu af Nattens Toner,
Jeg kommer for min Kjærlighed at møde.
O Rosa, purpurrøde!
Hvor vækker Du min Længsel,
Naar skilt fra Dig jeg vandrer,
Naar Alting da forandrer
Sig for mit Die til et eensomt Fængsel,

Til Stilhed og til Rummer,
 Hvor Læbens ængstelige Røst forstummer.
 (gaaer henimod Rosen).

Hist aander Du, o Høie,
 Og her, naar Nat fordunkled
 Med lette Skygger Lustens hvalte Bue,
 Naar fjerne Stjerner funkled
 I Ly af Maanens Døie,
 Jeg nærret har med Suk mit Hjertes Lue.
 Her var din Glands mit Skue;
 Din Duft, den stærke, rene,
 Der alle Sorger læger,
 Dit farvesmykte Bæger
 Du aabned kun for mig — for mig alene;
 I Taarens Glands og Blødhed
 Jeg skued her, jeg følte her din Sødhed.

Men nu sig Tiden nærmer,
 Da emt Du vil belønne
 Din Elsker, og Dig kjærlig ham hengive;
 Din Bladefrands, den grønne,
 Der huldt dit Hjerte skjærmer,
 Din Duft, dit Purpur — Alt skal mit nu blive.
 Her ved mit Bryst tillive

Skal mine Kys Dig falde,
 Naar, af min Haand nu plukket,
 Din Krone Du har lukket,
 Og sorgfuldt nedad dine Blade falde.
 Alt rører jeg dit Bæger —
 Alt er Du min — ha! . . . Løvet sig bevæger.
 (træder hurtig tilside).

Lætnis

med en Blomsterkrands om Hovedet, kommer vandrende med
 lette Skridt.

Her er jeg atter, forat see mit unge
 Og friske Rosenblod, mit Dies Lyst,
 For let igjen at give Glæden Tunge
 Og laane Kjærlighed min Læbes Røst.
 O hør! hvor alle Lændens Fugle sjunge,
 Ret som en Gjenklang af mit eget Bryst;
 O Solen see! hvor rød den hist sig hæver:
 Lys som min Glæde den i Luften svæver!

Og hisset Rosen staaer, min Elskerinde,
 Hvem mangen Morgen her jeg har besøgt,
 Med hvem jeg mangengang, naar lette Vinde
 Dens Blade yndigt rørte, her har spøgt,
 Hos hvem jeg sad bedaaret som iblinde,
 Med Læben mod det friske Bæger trykt,

Dg aanded fra et Hjerte, fyldt af Barmen,
Den unge Rose al min Lyst i Barmen.

(nærmer sig Rosen).

Min unge Rose! O hvor yndig smiler
Du til din Elsker i din Morgendragt,
Let paa din Stengel Du dit Hoved hviler,
Der gynger sagtelig for Vindens Magt;
Din Duft mod Skyn som et Offer iler,
Dit Purpur gløder stærkt i Solens Pragt,
Dit unge Liv mod Lysset Du bevæger,
Dg aabner sødt for Straalerne dit Væger.

(han sætter sig i Græsset).

Her vil jeg hvile for din Duft at nyde,
Med Diet henrykt mod din Skønhed vendt,
Der skabtes for den hele Jord at fryde,
Dg dog af Alle kun blev mig bekjendt.
Men aldrig skal min Haand din Krone bryde,
Dg saare grusomt hvad til Lyst er sendt;
Nei, ingen Sorg fra mig dit Hjerte truer...
Ha, hvilket Syn! . . . Dolorus hist jeg skuer.

(han rejser sig).

Dolorus, der pludselig træder frem.

Lætus! ja paa denne Bei

Skal Du og Dolorus møde,

Thi den blussende og røde

Rose elsker ogsaa jeg.

Ogsaa jeg har Blomsten faaret

Til min Brud saa frisk og varm,

Ogsaa jeg i denne Varm

Har det skønne Billed baaret.

Længe, af, af Rummer faaret

Sad jeg i mit mørke Hjem,

Der, hvor Skygger stige frem

Gjennem Taarefildens Strømme,

Medens ængstelige Drømme

Flokke sagte sig om dem;

Der, hvor høit med Skræk og Bulder

Sorgens stærke Bølge ruller,

Der hvor Mørkets store Hav

Slumrer stille som en Grav;

Der, hvor alle Smertens Pile

Altid uden Dphør ile

Mod det urofulde Bryst;

Der, hvor Glemsel kun er Trøst,

Og hvor Døden kun er Hvile; —

Der jeg leved syg og mat

Gensom i det mørke Fængsel,
 Da paa eengang drog en Fængsel
 Ud mig i den blanke Nat;
 Thi fra Luften, fra den dunkle,
 Saae i stille Pragt jeg funkle
 Stjernechorets Herlighed,
 Og i Glands af det mit Die
 Mødte Rosen, og den Høie
 Vied huldt sig til mig ned.
 Natten saa vor Kjærlighed,
 Rosen skjælvede saa saare,
 I dens Bæger sank min Taare,
 Mens den rødmede derved.
 Og fra den Tid selv i Klage
 Mere stille slaaer mit Bryst,
 Og med Rosen, rød af Lust,
 Til mit Hjem jeg gaaer tilbage,
 Rig som aldrig før paa Trøst.

Eætus.

O Dolorus, feil Du tog,
 Da Du troede med en Taare
 Rosen til din Brud at faare,
 Og dit Hjerte Dig bedrog.
 Hor, hvad herligt sig tildrog,

Da jeg i den unge Morgen
 Blomsten fandt, og Du har Borgen
 For at Rosen elsker mig.
 Dagens Straale hæved sig
 Pragtfuld bag min lyse Bolig,
 I hvis Favn jeg slumred rolig,
 Guldts omsvævet
 Af den klare
 Drømmeskare,
 Som af blanke Straaler væved
 Rosens Billed for mit Die.
 Men jeg hæved
 Haanden, end af Sønnen bunden,
 Mod den Høie,
 Og jeg vaagned — og min skjønneste Drøm var svunden.
 Dog en mægtig Længsel jog mig
 Nu fra Hjemmet ud, og drog mig
 Bort, at finde,
 For at vinde
 Hvad mig Drømmen fjende lærte,
 Hvad jeg heftig nu begjerte.
 Og til Lunden
 Gik jeg i Morgenstunden;
 Alt var stille

Da i Skoven ind jeg vandred,
 Snart forandred
 Alt sig dog til Fryd og Sang:
 Let sin Vinge
 Horte Lusten jeg at svinge,
 Fuglens Trille
 Indig bagved Løvet klang,
 Bæk og Kilde
 Risled muntert gjennem Skoven,
 Og foroven
 Funkled prægtig Solens Straale,
 Saa mit Die neppe taale
 Kunde Flammens stærke Skin.
 Her i Fryd jeg traadte ind,
 Og jeg saae den unge, røde
 Rose som en Knop at gløde
 I den morgenklare Lust.
 End den eied ingen Duft,
 Ikkun Farven, der sig malte
 Paa dens Kinder, yndig talte
 Om dens elskovsfulde Sind.
 Nær til den med sagte Trin
 Gik jeg nu, og taus jeg bukked
 Mig til Knoppen ned, som luffet

Gynged i den lette Vind,
 Og et Kys jeg trykked stille
 Paa den lille
 Sammenbundne røde Mund.
 Da det klang i Rosens Bund
 Som en Tone,
 Og for første Gang sin Krone
 Nabned den, og Rosendusten
 Steg for første Gang i Luften.
 Henrykt stod jeg, skjøndt jeg bæved,
 Duften svæved
 Hoiere fra Blomstens Bryst —
 Og paa eensang sammenstemte
 Stærkt og længe
 Over Rosen Glædens Streng;
 Hver en Længsel, som den gjemte,
 Steg som Toner op i Lyst.

Dolorus.

Vee mig! Sorg er i din Røst.
 Alt hvad her din Læbe siger,
 Svarer dybt mig som en Pål,
 Og den ængstelige Tvivl
 Som en Skygge mod mig stiger. —
 Vi, o Lætus, do jeg viger,

Ei Du seiret har endnu;
 Høiere dog er min Smerte
 End din Glæde, og mit Hjerte
 Elsker stærkere end Du.

Thi som Sjælen, tabt for Lykken,
 Elsker Skyggen,
 Og som Hjertet, stædt i Nøden,
 Elsker Døden:

Saa ved Blomsten fast jeg hænger
 Med mit Hjertes hele Magt;
 Falmed denne Roses Pragt,
 Blomstred ingen Trøst mig længer.

Lætus.

Sorgens Alf! Nei heller ei.
 Tabt for Dig jeg her har givet,
 O, thi høiere end Livet
 Og saa Rosen elsker jeg.
 Ja som Maanen elsker Vandet,
 Hvor dens Billede sig danned
 Naar i Længsel Bølgen steg,
 Og som efter Dagens Tjernen
 Natten trofast elsker Stjernen,
 Og som Jordens dunkle Pol
 Elsker Lysets varme Sol:

Saa er evig og den Flamme,
Som i denne Sjæl er tændt;
Eelv naar Rosen's Liv er endt,
Er min Kjærlighed den samme.

D o l o r u s.

Ingen Frelse saa jeg veed,
Ingen Udvei meeer jeg finder;
Mørket nu sit Dække vinder
Om Alverdens Herlighed.
Døden nu jeg gjerne led;
Ehi hvis Blomsten jeg skal miste,
Da lad alle Strengte briste,
Alle Stjerner styrte ned!

E æ t u s.

O Dolorus! mærker Du,
Medens Vinden sagte luster,
Hvor min Rose dobbelt duster,
Hvor den dobbelt rødmer nu.
Er det ei, som om den vendte
Imod os sit fulde Bryst,
Medens Dusten til din Trøst
Fra sit Bæger ud den sendte?

Dolorus.

O, at denne Tvivl sig endte!

O, at Blomsten jeg besad!

Lætus.

O, at Blomstens unge Blad

Til dit Held Du aldrig kjendte!

Dolorus.

Visshed dog jeg have maa,

Visshed end i Morgenrøden,

Før mit Hjerte søger Døden,

Før det rolig kan forgaae.

Og dit Ord Du har mig givet,

Glædens Alf! ei sandt, Du har?

Alt for Blomstens Tab Du bar,

Misted hellere Du Livet.

Lætus.

Dette Ord jeg gier Dig end!

Fast min Tro paa Rosen hviler:

See hvor sødt den til mig smiler

Med sin friske Purpurkind.

Dolorus.

Dobbelt frit er nu mit Sind,

Nu jeg veed, Du ængstes ikke,

Nu jeg veed, at jeg skal drikke

Dødens Bæger, og ei Du.
 Lætus! o thi hør mig nu:
 Gen af os maa Pladsen vige,
 Gen af os maa offre sig,
 Og hvis Rosen elsker Dig,
 Glad i Døden vil jeg stige.
 Men er jeg den Lyffelige,
 Dig til Undergang bereed!
 Jeg besidder da det Hele,
 Thi mit Hjerte kan ei dele
 Med en Anden Kjærlighed.
 Kast dit Blik i Græsset ned!
 Seer Du Dvaleblomstens Bæger?
 Af, hvis Gift hver Bunde læger,
 Som vort Bryst har følt og drømt;
 Mellem os det være dømt:
 Den, hvem Rosen elsker ikke,
 Dette Bæger ud skal drikke,
 Saa til Bunden det er tømt.

Lætus.

Over Dig jeg Staven brød,
 Hvis jeg dette Løfte giver.
 Dette Løfte Dig afliver,
 Dette Løfte blier din Død.

Dolorus.

Dog det ender al min Nød!
Derfor sværg, at Du vil gjøre
Samme Ged, som nu Du høre
Skal af mig i denne Stund.

Lætus.

Død min Ged Dig bragte kun;
Dette Løfte ei jeg giver.

Dolorus.

Intet Haab mig saa forbliver.
Thi ved Natten sværger jeg,
Strax at tomme Gistens Bæger,
Hvis min Angst Dig ei bevæger,
Hvis min Bøn Dig rører ei.

Lætus.

Skal det endeligt da være,
Nu saa lad din Vilde see,
Skjøndt din Undergang at see,
Neppe Hjertet dog kan bære.
O lad end mit Ord Dig lære!
Hør til Redning end min Røst:
Rosen her, den fagre, rene,
Rosen elsker mig alene,
Nabner ene mig sit Bryst.

Dolorus.

Lie med det, og sværg som jeg!
 Her, ved Nattens Stjernebliske
 Løber Døden jeg at drikke,
 Hviß mig Rosen elsker ei.
 Mørkets værste Hævn mig ramme,
 Hviß jeg bryder denne Ged!

Lætus.

Sol, der seer fra Himlen ned!
 Du, fra hvem vi Alle stamme,
 Mig fortære skal din Flamme,
 Naar jeg holder ei min Ged;
 Naar jeg Giften ikke tømmer
 Af den bitter Plantes Frø,
 Hviß mig Rosen til at døe
 Her i denne Morgen dømmer.

Dolorus

(træder med Lætus hen foran Rosen).

Rosa! du, som blusser her,
 Deilig paa din ranke Stengel,
 Underfulde Blomster-Engel,
 Som vort Hjerte har saa kjær;
 Ved et Tegn os Begge lær,
 Hvem Du elsker af os Tvende,

Hvem du vil skal Livet ende,
 Fældet her af Gifstens Frø.
 Med et Kys, o Rosenmø!
 Nu din Villie Du os lære:
 Den, Du kysser, offret være,
 Den, Du kysser, han skal døe!

(Rosen bøier sig ned og berører Lætus' Læber. Begge Alferne
 staae et Dieblisk tause og forbausede.)

Dolorus.

Ha! hvad seer jeg? Skuf mig ei!
 Skal i Døden ei jeg stige? ...
 Er da jeg den Lykkelige?
 Fagre Rose! drømmer jeg?

Lætus (efter en Pause).

Ingen Drøm, Dolorus, nei!
 Har dit Blik og Sjæl betaget;
 Jeg er den, som blev bedraget,
 Jeg er den, som her har tabt.
 Jeg er den, hvis Drøm har skabt
 Lykkens Billed, som nu daarer,
 Jeg er den, hvem Rosen faarer
 Ved sit Kys til Undergang

(Han holder et Dieblisk inde; derpaa vender han sig pludselig
 om til Rosen og udbræder:)

Bort med den Taare, som rummer
 Intet af Glæde og Lyst!
 Bort med den trykkende Rummer,
 Som vil betyngge mit 'Bryst!
 Kjendte jeg ene dog Glæde
 Medens jeg vandrede her,
 Skulde i Døden jeg græde
 Da hos min Hjertensfjær?

Rose! som volder mig Smerte,
 Af, thi din Elskov var fort;
 Rose! som eier mit Hjerte,
 Skjøndt Du nu støder mig bort;
 Get har jeg dog, som ei svinder
 Nu i den rivende Strøm:
 Det er de fjærlige Minder,
 Det er min herlige Drom.

Her, naar min jublende Tone
 Klang i den zittrende Lust,
 Sendte Du op fra din Krone
 Bellugt og tryllende Duft.
 Her, naar jeg daaret af Gødmen
 Hvilede taus ved din Fod,

Sagde mig yndig din Rødmen
 At Du min Længsel forstod.

Saa, medens Morgenens væded
 Let Dig med Perlernes Krands,
 Saa har jeg levet og glædet
 Mig ved dit Liv og din Glæds.
 O hvor dog Mindet mig qvæger!
 Glæden er dog ikke død!
 Skjøndt jeg skal tomme det Bæger,
 Som Du til Afsked mig bød.

(Han bøier sig ned og plukker Giftblomsten, som han holder
 høit iveiret, mens han træder ganske nær til Rosen og siger:)

Nu farvel Du fordums ømme,
 Straalefulde Rosenbrud!
 Dette Bæger sletter ud
 Alle Hjertets fagre Drømme.
 Nu farvel mit Rosenblod!
 Smil endnu til mig i Røden,
 Naar et Bytte jeg for Døden
 Hviler stille ved din Fod.
 Naar mit Die Dig imod
 Svæver kjærligt for det brister,
 Og naar Alt sin Farve mister,

Alt er dødt, kun ikke Du:
 O, lad da engang endnu
 Al din Glæde min Sjæl fortrylle,
 Al din Duft mit Hjerte fylde,
 Saa det svulmer ved sit Held;
 Da med Fryd skal Livet vige,
 Da mod Solen skal jeg stige
 Ved dit tryllende Farvel!

(Han sætter Blomsten til sine Læber; tømmer Bægeret, og
 lægger sig derpaa stille ved Rosens Fod.)

Dolorus.

Bort fra dette Sorgens Sted!
 Bort fra Off'ret for min Brøde!
 O, at det var mig, som døde,
 Mig som disse Smerter led!
 Selve Rosens Kjærlighed
 Disse Sorger ei formilder,
 Disse bittere Taarer stiller
 Kun de mørke Skyggers Fred.

(Bort.)

(Rosen aabner sig, og af Bægeret stiger dens Aand frem, i
 Skikkelse af en Lysskalf.)

Rosens Aand.

Nu bristed Blomstens Kalk jeg leved i,
 Nu løstes Støvets Baand af mine Fingre,

Nu er den unge Roses Liv forbi,
 Og ingen Lænke meer, som Læben twinger;
 Nu aabner Lysset sig, og jeg er fri,
 Og ud af Fængslet jeg mig henrykt svinger;
 Nu kalder Solen mig, hvis Blik mig naaer:
 Fra den jeg stammer og til den jeg gaaer.

Og Du, som elsked mig, og hvem mit Bryst
 Til Elsker faared sig af Alfes Stamme,
 Du, som jeg talte med foruden Røst
 Igjennem Rosens Duft og Rosens Flamme,
 Du, som for mig i Døden gik med Lyst,
 Og dog bevared Hjertet tro det samme:
 O Læstus, Du! Hør end paa denne Jord
 Min løste Læbes trostefulde Ord.

Dig ved mit Kys fra Livet har jeg kaldt,
 Thi vi forenes kan ifkun i Døden;
 Ifkun i Døden klares din Gestalt,
 Som Lustens Sky ved Glands af Morgenrøden.
 Snart som et Frø, der dybt i Jorden faldt,
 Du stiger luttret frem ved Solens Gløden,
 Som Lysets Alf saa funklende og klar,
 Og dog den samme Aand, som her Du var.

Men jeg — fra Solen sendt til Rosens Skjød,
 For Veth'rens Duft med Jordens at forbinde,
 For Bladets Kiud at farve purpurød,
 Og giennem Bægeret som Lys at skinne;
 Jeg, som var fængslet her til Blomstens Død,
 Min Frihed ved din Elskov maatte vinde,
 Thi Barmen fyldte mig med Lysets Hast,
 Og Hjertet vorede, saa Rosen brast.

Og nu er jeg befriet, og jeg gaaer
 Til Solen hjem, hvor snart Du skal mig møde,
 Med Evighedens Krands omkring dit Haar,
 Med Kinder af en evig Ungdom røde.
 Der samles vi, hvor Lysets Rose staaer,
 Hvis Blade, uforgængelige, gløde;
 Thi denne jordiske, som Du har kjendt,
 Dens Kraft er borte nu — dens Liv er endt.

(Lysalfen forsvinder. Idetsamme brister Rosen; dens Blade
 falde som en Regn ned over Lætus, og bedække ham)

Lætus (hæver sig halv iveiret).

Bort svandt den lyse Alf, men Trøstens Ord
 Som Palmers Duft nu vifter bort min Kummer;

Op flyver Haabet hvor den Fagre boer,

Dg Hjertet ei sin Glæde mere rummer.

Nu giv mig Hvile, moderlige Jord!

Red mig et Leie til min sidste Slummer;

For sidste Gang din Drøm min Sjæl fortæl —

Dg saa, du dunkle Jord, far evig vel!

(han bøier sig tilbage og døer).

(Scenen er en kort Tid tom; derpaa træder **Dolorus** med langsomme Skridt atter ind fra Lunden)

Dolorus.

Ei mindste, Sky forandrer

Dit Lys, Du stille Morgen!

Du straalet end med Haabets Farve smykket;

Men som et Rov for Sorgen

I Mørket her jeg vandrer,

Thi Brøden har mit Hjerte overskygget.

Fast til mit Bryst sig trykket

Har Anger, lig en Slange,

Der myrder hvad den skjæmmer,

Dg til din Grav jeg nærmer

O Læstus! sagte mig med Sorgens Sange;

O, at jeg havde hørt Dig!

O, at til Døden ei jeg havde ført Dig!

(han standser med eet og seer sig omkring)

Men hvor er Rosen blevet?
 Hvor er det Syn, som læger,
 Den søde Duft, som Smerten kan formilde?
 Har Regnen knuust dit Bæger?
 Har Stormen bort Dig revet,
 Min Rose, her i Ly af Fredens Kilde?
 Hvad seer jeg! . . . Stille, stille!
 Alt ei mit Trin skal vække
 De purpurøde Blade,
 Der før om Rosen sadde,
 Der slumrende den stille Alf bedække;
 Der duftende sig binde
 Til Graven, lig et ømt og kjærligt Minde.

Godt. Drømmene sig blande
 Hvor nu den Døde sover,
 Thi paa hans Læbe Glædens Smil sig gynger;
 Run over Diet, over
 Den marmorhvide Pande
 Sit lette Taageslør nu Sorgen slynger.
 Snart som en Fugl, der synger,
 Hans Aand sig atter hæver,
 Snart breder den sin Vinge,
 For opad sig at svinge,

Hvor Rosenduftten giennem Luften svæver.
 Hans Fryd ei Døden endte —
 Men mig, o Rosa, dobbelt Dval Du sendte.

O hvad er nu mig Livet!
 Nu Du i Døden hviler,
 Nu Længsel atter dette Bryst fortærer;
 Nu da jeg atter tvivler,
 Om Du til mig har givet
 Det Hjerte, som ei Blomster mere bærer.
 Hvert Savn min Smerte nærer:
 Dit Billed er forsvundet,
 Dit Blad, det lette, bløde,
 Bedækker nu den Døde,
 Din Aand, din Duft har Vei til Lyset fundet.
 Hvad er for mig tilbage?
 Af, dine Torne kun, som bittert nage!

Rettelser.

- Pag. 33 Lin. 3, fjelver læs: fjelner.
— 41 — 2, gulgule læs: guldgule.
— 43 — 6, Timer læs: Tider.
— 105 — 5, Bønhas. læs: Bøffel.
— 115 — 10, Skoven frandsæt af, læs: Krandsæt er af.
— 165 — 23, Baldpladsen læs: Balpladsen.
— 168 — 2, der er læs: det er.
— 191 — 15, Bog Ter vel, læs: Bogt Ter vel.

De øvrige, kun faa, Trykfeil ville let kjendes som saadanne. Endnu maa jeg blot bemærke, at jeg i den dagligdags Tale i det første Skuespil har tilladt mig, at udelade den sædvanlige Apostroph ved de abrevierede Ord. Dog finder det alene Sted, hvor kun eet Bogstav er bortfaldet, og Betydningen af det forkortede Ord følgerig er utvivlsom.

[illegible]

